γινώσκομεν σφᾶλμα τὰ, σὺ δὲ πρόφα,
ἴσμεν δέ σ' ὀργὰν οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς.
οἴκτειρον ὦ σῶτερ με, μὴ δὶ ταῖς ἐμαῖς
ἀμπλακίαισιν ἀπολέσθαι καλίστης.
πᾶς γὰρ ἐγὼ σὸς, πᾶς τε παιδίσκης σέθεν,
ἐμοῦ σ' ἔκητι πότμον ὑστάτης λάχε,
καὶ δυσμενεῖ με χάρμα μὴ καταλίπῃς.
ῥάβδῳ δὲ χῇ παίσθητε. πολλὰ φιλοχάθως,
γρέσβιν δέδεξο μητέρα σὴν ὦ λόγε,
Σφᾶς θ' οἷς ἔδωκας δεσμὰ λῦσιν σοῦ χάριν.
πότνια πότνια παμμάκαιρα παρθένε,
σὺ μὴν μακάρων δάπεδον ναίεις πόλου,
ἄπαν πάλῃς βρότειον ἀλλαξαμένη,
ἀφθαρσίας τ' ἄμφιον ἐσλισμένη,
ἀεί τ' ἀγήρως ὡς θεὸς σ' ἐγνωσμένη.
λόγοις δ' ἐμοῖς αὖθις θυμὸν ἔσω.
ναὶ ναὶ κόρη πάγκλυτε σῶν λόγων δέχου.
μόνον γὰρ ἐστὶ τοῦτό σοι βροτῶν γέρας,
ὡς τῷ λόγου σοι μητρὶ καμὲ ὑπὲρ λόγου.
ὅθεν πεποιθὼς σὲν λόγοις ἀμείβομαι,
καί σοι στέφανον πλεκτὸν ἐξ ἀκηράτου
λειμῶνος ὡδέ σοι νεαρὸν κοσμήσας φέρω,
ἀνθῶν με πολλῶν ἠξίωσας χαρίτων,
ἀπειρύῃ συμφορῶν πολυτρόπων,
ἐχθρῶν ὀρκτῶν, ἀοράτων τε πλέον.
τέλος δὲ καμψαι μ' ὡς πρὶν ἠξάμην, βίου,
πλούτων ἀέσαι πώποτ' ἂν παντὸς βίου
καὶ πρέσβιν ὑπὸς δέκου ἐς σὸν ἕδρα.

οἷς φθῦμε κατέδησεν ἀπευσεξία,
ἐχθρὸς δ' ὁ πλανὸς κατεβάρωσε φθόνῳ.
ὁρῶν με τῶν πρὶν ἀλύτων λελυμένον.
τῇ πρὸς σὲ πίστει δωρεᾷ φιλαγάθῳ.
χαῖρ' ἐθνῶν ἐθνῶν παῖ βασιλῆ παντάναξ,
τὸν ἀρχέκακον κατὰ πατήσας ὄφιν.
ἔχατον ἐχθρῶν καββαλὼν πέτον ὠτμον.
οἷς μὴ ἐάσῃς κυριδυθῶμαι πάλιν,
Ἄναξ ἄναξ ἄφθιτε σὺ θεὸς μόνος,
κριτής τε πανένδικος ἔρχῃ με κρίνων.
πῶς γοῦν ἐγώσε τῷ τότ' ἀθρήσω λόγῳ;
ὄμμασί θ' οἵοις ἀπενίσω σὸν θρόνον,
ἐμαυτὸν αὐάξιον αἰδέξασ' τάλας.
πόλλ' τε, καὶ γῆς, σῆς τε δημιουργίας;
ὁ δυσμενὴς ἥρπασε, κατηγορεῖ με.
εἰς βόθρον, εἰς τάρταρον, εἰς χάος μέγα,
σφοδρῶς διώξασ' κατέλαβέ μ' ὁ πλανὸς,
ὅλον με κατέπωσεν εἰς ἅδου ζόφον.
Ἔλλεε, θεὲ, νέμε χέρε, φέρε με.
καὶ μὴ ἐάσῃς χάρμα τῷ βροτοκτόνῳ.
Σὸν εἰμι πλάσμα, σύμε παίδευσον μόνῳ,
καὶ πλῆξον αὐτὸς φιλαγάθως σὺ θάσσε,
καὶ μὴ γελάσῃ πραπεμφθῶμαι λίαν.
Ῥῦσε, λιτόμβθά σ' ἠδικήσαμεν.
καὶ σῶμα, καὶ ψυχήτε, καὶ νοῦς ἀθλίως
Ἡμάρτημέν σοι πολλάτ' ἠνομήσαμεν.
Οὐ γὰρ μάθομεν, ὅτ' ἐχρῆν, οὐκ εἰδότες.
κοὐδὲ ἔκτοτ' ἐγράσαμεν, ἄπορ σοι φίλα.

Αὐτὼ πε πλευραὶ πλὼ ἐμὶω νενυγμέ᾽ην
τραυμὼς ἰδόντες, γνῶτε μ᾽ὡς ἐγὼ πάλθον
εἰ μ᾽ αὐτὸς, οὐ χαρὰ πνεῦμα σάρκα πως ἔχει,
οὐ δ᾽ὁσέα ξυνίεσι τῷ πνεύματί σου,
καθάπερ αὐτὸν νῦν ὁράτ᾽ ἔξοντά με.
καὶ ψηλαφήσαντες μ᾽ἴδετ᾽ὡς πάντ᾽ἔχω.
καθὼς σ᾽ὁ πατὴρ εἰθάδ᾽ἀπέσταλκέ με,
οὕτως ὑμᾶς πρὸς κόσμον ἐκπέμπω κἀγώ,
καὶ πνεῦμ᾽ἅγιον ἐμπνέω φίλοις ὑμῖν.
ὁ᾽πὰρ λαβόντες παντὶ κηρύξατέ με
σωὶ παρρησίᾳ πνεύματι τῷ παναγίῳ.
Ἃ᾽πεχουῶ, ἅπτε κήρυκες φίλοι,
Ἃ᾽σατ᾽ἐπινίκια ἀνὰ πᾶσαν χθόνα,
καὶ βασιλείου ἁμφιθραμόντες δόμου
ἐρεῖτε δανίδου πόλιν, πᾶσ᾽ὡς μνῆσθη.
Σωτήριον πάχις ἀνίον ἐκπάφου.
Ἐ᾽σεσθέ μοι μάρτυρες οὐ πάσῃ χθονί.
Σώσει δ᾽ἑκάστην, ὃς λόγων δεδεγμένη
Ἀ᾽σπάσεται βάπτισμα ῥύσιον λύθρου.
ὃς δ᾽ἂν πιθήσῃ τοῦ ὑμῶν λόγου,
ὃ᾽δ᾽ὡς ἄπιστος ἐμπίσει κατακρίσει,
ἐφῶ δίδωμι πνεύματος θείου χάριν.
οὗδ᾽ἂν λύσητε δεσμὸν ἁμπλακημάτων,
καὶ δεσμόλυτος εὑρεθήσεται τότε.
οὗ δ᾽ἂν κρατῆτε δεσμὸν ἁμπλακημάτων,
Δεσμοῖς ἀλύτοις κατακρατημένος μενεῖ.
τοιῶνδε δεσμῶν ἀλύτων με παντάναξ
ὁ δεσμολύτης ὡὸς ἂν σῶτερ λῦσον,

Δράμωμεν δὴ δράμωμεν ἦχι τοῦ φίλου
τὸν νυκτερινὸν ζωάγρειν οἶμαι κνέφας.
Ἰδοὺ καπεληλάμεθ' οἰκον μηρίας,
ὅπη πρέπει καὶ φίλου μύστας κλύω
Ἐνὸς πυλῶν μύοντας ἐμκεκλεισμένους,
πάντως τρέμοντας τοὺς μαιφόνους ἔπη.
καὶ κλεῖθρα πυλῶν ἀσφαλισμένα μένει.
πῶς δ' εἰσίωμεν τῶν θυρῶν κεκλεισμένων;
Ἢ δὴ δ' ἔκλυεν, ὑπανοί γε θ' ἥρεμα.
μηρία φίλη, συμβαλοῦ τὰ εἰσιέναι.
Ἀλλ' εἰσίωμεν ἡσύχῳ ποδὸς βάσει,
ὡς μὴ θορυβήσωμεν ἐμφόβους φίλους.
Ἰδοὺ ζωηθροίσθημεν σὺν δέκα φίλοις,
ἄλλοις τε πᾶσι τοῖς ζωιοῦσι φίλοις,
Αὖθις δὲ πύλας ἀσφαλίζει μηρία.
οὐκοῦν σίγα κλύωμεν αὐτοῦ κλέος πα,
πάρεσι καὶ γὰρ, ὡς ὁρῶ, καὶ πολλὰ δή.
τὸν δεσπότην φῆναί τε, καὶ δράσαι σφίσιν,
ὅπως τε μὴ ζωῆναι ἀρᾶν τῇ κλάσει.
Ἀ, ἀ. σίγα, σίγα.
Ἔσηκεν ἰδοὺ δεσπότης θυρῶν ἔσω,
ὄντος μεγίστου θαύματος τὸ δ' ἄξιον,
πῶς πῶς πάρεσι τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
τάχως ἀνέῳξε καὶ πάφου κεκλεισμένου,
καὶ πρὶν προῆλθεν ἐκ πυλῶν τῆς πρώτης,
Ἄλυτα τηρῶν κλεῖθρα μητρὸς παναγνου.

χο. Εἰρωνεύμεν.
Τί δὴ θροεῖσθε; χεῖρας ἰδοὺ, καὶ πόδας,

Ἐδεξάμην γε, καὶ μετεσχάφην δόμῳ,
Αὐτὴκα δ' ἀθρῶ χρυσὸν ἐν καινῇ θέᾳ.
Μορφῇ γὰρ οὐ φαῦλόν μ' ἐσβαλεῖν ἔφην.
πίτνω τε πρὸς γῆν, καὶ τοσῶν ἐφημόμην.
ὁ δ' ἀστέπεμπε, καὶ φίλοις ἔπεμπέ με.
καὶ τῶν δ' ἀκούσας ὧν ἐμαιέμην μαθεῖν,
ὡς πρὸς τὸ λογον γ' ὑπῆσι, καὶ τὸν πατέρα.
οὕπω δ' ἀναβέβηκεν, ὡς ἔφη πόος.
Ἐν γῇ μεσόγων δὲ πρὸς γαλιλαίαν φίλοις
Ὡς σφισιν εἶπε, πεφθάκειν καὶ πεσμεῖσθαι.
Μύσας ἅπαντα ταῦτα τοῖς φίλοις ἔφην,
οἱ δ' οὐδὲν ἠμφίσβαινόν σοῦ ἐμοὺς λόγους,
Ἀλλ' ἦλθον αὐτοὶ πρὸς πάφον ταχυδόμοι,
Εἶδόν θ' ἅπερ ἔκλυες, οὐ χρή τ' αὖ λέγειν,
ἅπερ ξυνούσης καὶ σέθεν πρὸ βραχέος.
Ἔκλυον, ἱστορήσασ' οἵας παγκάλους.
Τὰ πρὶν γὰρ ἀκούσασα ζωῇ φίλαις κόραις
Θάμβει κατα πλαγεῖσ' ἐμοὶ ξυνίεναι
ξυνδυσὶν δίαις μηρίαις φιλουμέναις,
ἔδραμες ἰδεῖν ἅπερ ἔκλυες πάρος.
εἶδες τε πάντα, καὶ σὺ ἰὸν ὡς ἔσθει,
ἐγὼ δὲ κλύω καὶ φίλον δίμοιρ δύο
Νῷν ἀπόντας ὡς πρὸς ἀγρὸν τὸν δ' ἰδεῖν,
καὶ ταῦτα μαθεῖν, ὧν μαθεῖν εἶχον πόθον.
οἷ καὶ πρέχοισι θεῖς φίλοις ἐρηκέναι,
κακεῖ ξυνελθεῖν θᾶττον ἡμᾶς νῦν δέον,
Ἵ' ὡς ἴδωμεν αὖτε καὶ τὸν δεσπότην.
ἰδού γὰρ ἤδη καὶ κυέφασ' τῆς ἑσπέρας,

Ἔ ζω τε ταύτην ξυνέδραμον αὐτίκα,
καὶ τῶν κύνωσιν ἔδρομον πρὶν τὸ τάφου,
Ἄ ρσιν τ' ἔδειξε τῶδε νεκροῦ φίλτάτου,
καὶ πῶς τόσων σώματος ἄλλον τοῦ θέσιν.
Ἀ λλ' ὠθέως ἔγνωμεν ὡς τὸ πρᾶγμ' ἔχει,
καὶ δῶρ' μύσαις μηρία δραμοῦσ' ἔφη.
Πέτρος δ' ἀνάστας, ἔδραμε πρὸς τὸν τάφον.
ξυνέδραμ' αὐτίκα τε μύσης πρὸ θρόθ',
Εἶδον θ' ἅπερ ἔρηκε μηρία σφίσιν.
Αὖ δ' ἄμμες ἐλθεῖν κατόπιν γ' ἐδράμομεν.
Ἐ γγὺς δ' ὄμφος πάρεσιν ἦδ' ἡ μαγδάλα,
φήσειέ τ' αὐτὴ πᾶν ὅραμα δρᾶμά τε.

μαγ. Τί φῆς κόρη δέσποινα χάρμα τῶ γένους;

Θεοτ. Ἅ πα προϊδεῖν, καὶ προειπεῖν ζῆς φίλοις
Εἴρηκας αὐτὴ, ταῦτ' ἀπαγγέλου κόραις.

μαγ. Οὕτως ἔχει δέσποινα, καθάπερ λέγεις.
οἶδας γὰρ οἶδας τῷ τάφῳ με πρωΐσαι,
ὅσα τ' ἔφην ἔκλυες, οὐ χρὴ μ' αὖ λέγειν.
Ἅ περ δραμοῦσα πρὸς πανόλβιον τάφον
μόνη τὸ πρῶτον, εἶτα σὺν μύσαις δυοῖν,
κακεῖ δακρυχέουσα πρισαμένη
Ἀ νισόρησα κἀκρίβωσάμην τρανῶς,
λυχνομανοῦντας τ' εἶδον ἀγγέλους δύο,
Ἄ νω κάτωτε τοῦ τάφου καθημένους,
τὸν μὲν κεφαλῆ, τόνδε σ' αὖ πρὸς θοῦ πόδας.
καὶ τούσδ' ἀπαγγέλοντας ἰδοὺ σ' ὠθέως,
Ἔ σην κατασλαγεῖσα χαρᾷ καὶ φόβῳ.
Εἶτ' αὖ δι' ὤτων χῆρωσ' οὐχ ὧδ' εἰκάσαι,

Η φυλάκων φάλαγξ πρὸς ἀλήπου λόγον.
Εἰς συγγένειαν πατρὸς ἀληθῶς δέμας;
Ὃ καὶ πρὶν ὤπτο βαίνων ὑγρὰν ὡς πέδον.
Τὸν αὐτόριζον αὐτοπλάστην δεσπότην,
φέροντα τὸν φέροντα πᾶν κράτει.
Ὃς κλεῖθρα πρὸ θύρας μηδαμῶς λύσας,
ἐξῆλθεν, ἀνέτειλεν οἰθέῳ σθένει,
οὐχ' ἡρέμας ἅμμα διέλυσέ πως.
Ἔλιπον αὐτὸν, οἶδα δ' ὡς ἐγενάμην.
Η φυλάκων φάλαγξ δὲ, πῶς αὖ ἔπαθε
τὸ βρέγχος τῶν λαθόντος ἀγγέλου;
πῶς ἐκ βροτείων αἱμάτων πλάτη δέμας;
πῶς σαρξ πέφλωκεν ὧν ἄσαρκος πρὶν λόγος
πῶς καὶ μόνων δὲ σὺν πατρὶ πρὸς ὃν πόλον
ὅλος τε παντὶ, πρός τ' ἐμὲ ἦν χαίρα.
ταῦτ' ἐφρύαξαν ἱερᾶς μάτην φθόνῳ,
Η μεῖς δὲ φίλαι νῦν ὁράμωμεν πρὸς τάφον,
στείχωμεν ὡς τάχιστα τοῦ τύμβου πέλας,
μὴ τι βλέχρι βώσωμεν ἀσφαλῶς ἔλῃ,
καὶ πάντα δηλώσωμεν, ὡς ἔχει, φίλοις,
λύτροί σε ζωσάμωμοι τες, οἵ χθονται πλέον.
χορ. Καὶ μὴν ὁ πατρὸς ζωὴ ἰωάννης φίλος.
Θᾶσσον ὁράμοντες πρὸς τάφον ζωηφόρον,
καὶ πάντ' ἀκριβώσαντες εἶδον τοῖς φίλοις.
Ὡς μάχαλ' ἔπεμψεν ἡμῖν πιστουμένη.
Πρώτη ὁράμοῦσα, πάντ' ἀκριβώσαμένη,
καὶ τὴν κένωσιν μηνύσασα τοῦ τάφου.
Θεοτ. Ναὶ ναί πεπασῶν ἦδ' ἑόραμεν εἰς τάφον,

καὶ ταῦτα κλύων πάνθ' ὑπερπτώεις μάτην.
εἰθ' ἦσθ' ἀνὴρ πρόβουλος, ὡς δράσαι χερί.
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντα δύνασθαι βροτῶν
πέφυκεν, ἄλλῳ δ' ἄλλο δίδοται γέρας,
σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖς δὲ δ' αὖ κρύπτειδέναι.
ὃς νῦν πυρὸς λαμπῆρας ἐξήρθης κλύων,
κλέψαι τ' ἀπίστεῖς σῶν ὀπαδοὺς τὸν πλανόν.
Ἀπολοῦς ἐσ' ἐχθροῖς μῦθος ὁπλίζειν χέρας.

πλά. Στρατὸν σὺ κλέψας, κἀμὲ πειρᾷ συσσφέφειν,
σὺ πάντ' ἔδρασας, καὶ τὰ λοιπά σὺ σκόπει.

συ. ἀρ. Σὺ γοῦν νόμιζε ταῦτ' ἐπείπερ σοι δοκεῖ
πράττειν ἔχειν τι καὶ λέγειν μέγα σθένος.

ἄγγ. Τοιαῦτα μαθὼν αὐόμων τολμήματα
τὴν νεκρέγερσιν κατορυσσόντων δόλῳ,
ἔδραμον ὥ δέσποινα νῦν σοι μυθήσομαι,
μὴ γοῦν ἀπίστει, πάντ' ἀληθῶς γὰρ κλύεις
καὶ πᾶσαν οἶμαι τὴν πόλιν φάμαν φέρειν,
κουσσοδίαν γὰρ τινες ἐκφέρουσί σου.
καὶ θαῦμα κηρύσσουσιν οὐ μυσηρίου.
Ἥξουσί σοι πόλιται καὶ τὸ πᾶν πάλοις.
Θᾶττον γὰρ αὐτὸς ἄγγελος μηνυμάτων
ἔδραμον, ἐλθεῖν ἡδονὴν καρδίᾳ,
καί σοι κομίσαι χάρμα καὶ θυμηδίαν.

θεοτ. Εἰς καιρὸν ἧκεις, καὶ χάρις σοι κείσεται.
Εἰς καιρὸν ἧκεις, καὶ πόρ ἀγγέλων ἄτιμα.
Αὐτῶν γε μᾶλλον αὐόμων πρεσβυτέρων
φθονῆ τε, καὶ μάταια πολλ' εἰργασμένων.
πῶς γὰρ αὖ ἔρξαι τάφος, ἢ σφραγὶς λίθου.

οὐ γὰρ φάσν᾽ οἱ μοι ζωὸς ἐκ μηλίου
λαμπῆρες, ἀλλ᾽ ἔδραμον μὲς σφᾶς αὐτίκα
καὶ σφίσιν εἶδον πᾶν ὅραμ᾽, ἄκθυσμά τε,
οἱ δ᾽ οὐ μείοισι τοῖς ἐμοῖς ὀρθοῖς λόγοις.
πλά. Δέδοικα φάλαγξ μὴ μάτην ψυδηγορῇς
μύσαι γὰρ ὦ ἔκλεψαν, οὐκ ἴσμεν τορῶς.
καὶ γὰρ ὕποπτόν ἐστι καὐτὸ ἐμῇ φρενὶ,
τί γὰρ σὺ ἀργὸς τῶδ᾽ ἐρεῖς τεκμήριον.
κορ. Ἄναξ ταχὼς, πρὶν μαθεῖν τὸ δρώμενον.
ὀκλῶ σὺ ὄρφνῃ παντὶ πάμμεγα δείμα.
Ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα χρὴ παραγγέλειν στρατῷ,
ὡς αἴ τις αὐτῶν καὶ ταχύποδι τυγχάνων,
φάλαγγ᾽ ὑπερβὰς νυκτὸς εἰ καταστάθη,
ὡς εἰ βρόχοισι δέσμιος λελημμένος,
πλαγαῖς χαραχθεὶς, ἐκμάθῃ τὸ πρακτέον.
Αἰσχρὸν γὰρ ἡμῖν καὶ πρὸς αἰσχύνην κακὸν,
θεοῦ διδόντος κἀγαθῶν τις ἀσπόνως
λαβεῖν ἐᾶσαι δρᾶμα δράσαντας τόδε.
πλά. Οὐκ οἶδα σοῦ δὲ τοὺς οὓς νεκροῦ φῶρας λέγεις
οὐκ οἶδ᾽ ὕποπτόν ἐστιν, ὕποπτον δ᾽ ἐμοί.
πῶς γὰρ ἂν οἱ φύγοντες ἔκλεψαν νέκυν,
ὃν ζῶντα καπέλιθον εἰ κλύω φόβῳ;
οὐδ᾽ ἐς τοσοῦτον ἀφύπνωσεν ἡ φάλαγξ,
καὶ τῆς φυλακῆς τοῦ τάφου καταφρονεῖ;
οὔθ᾽ οἵδε γ᾽ ἥμαρτον ἀτόλμῳ θράσει,
οὓς καταστεῖσαι καὶ θρασυνθῆναι ὅπα
ἔκλυον, ὥσμὴν ἀπαναθαι φόβῳ.
συ. ἀρ. Ὁ πάνθ᾽ ἑρμαῖος, νῦν κλονεῖ τὴν καρδίαν,

Πλὴν σοῦ; σὲ γὰρ φύλακά φημ' εἶναι πάφου,
ὄφλὴν πεθεικας τοῖς βροτοῖς γέλωτά με.
Γρὸς αἰσχύνη δὲ καὶ δίκλω πίσω φόνου.
κλέπται σ' ἔλαθον ἐγγελῶντες πολλάμοι;
τίς γὰρ πέφασις τὸ νεκρὸν κλέψαι δέμας;
πῶς δ' αὖ ἐτόλμων φυλάκων μέσον τόσων,
οὓς φασι καὶ φῶς λαμπάδων πυρὸς φέρειν,
καὶ τῶν δ' αὖθι δὲ, πανσέλλιος νὺξ πρέχει,
ἐλθεῖν τρέμοντας καὶ κυλίσαι τὸν λίθον;
οὐν ἀσπονητὶ γραὸς οὐκ ἔμηχ' ὅσος,
τέθεικέ τε σφραγίδας ἐκτὸς τοῦ λίθου
ἱλαδὸν ὑμῖν καὶ χρὸς πρεσβυτέρων.
οὐκ οἶδα μύσας, οὓς νέκων κλέψαι λέγεις.
Σὺ τοῦ τ' ἔσφασας, οὐδὲν αὖ δεξαίμεθα,
γνώμλω δ' ἀφαιρῆ τὼ ἐμλὼ, πλάττων λόγους.
Ἀλλ' εἴ μακροῦ σοι καὶ σφοδροῦ δεῖ λόγου,
ὅτῳ με πείσεις μὴ λέγειν ψυδηπόρως.
οὐ γὰρ μόνοις τῆς ἀληθείας λόγοι,
Ἀλλά τρέποισι τοῦ λόγου βουλεύματα,
οὐδ' ἐμμόνοιόν οἱ λόγοι βουλεύμασιν.
κου5. ὀρθῶς αἴαξ εἴρηκας, ὡς σ' ὁρᾶμ' ἔχει.
ἐγὼ γὰρ ὅμμ' ἄγρυπνον εἶχον διφρόνη,
κοὐ τ' ἔβριθ', οὐ τ' ἐκοίμησ' οὐ νὺ σὺν κόραν.
Εἶδόν τε πάντα, καὶ ὁραμὼν ἦλθον λέγων,
κἀγὼ μὲν ὧδ' πέθυμος ἄννυχος ὁραμεῖν,
καί σοι σ' πᾶν εἰπεῖν τε καὶ φυγεῖν δίκλω
Ἀλλ' οἱ σοφοί γε, καὶ σ' θεὸν εὑδοπες,
μεῖναι μ' ἔπειθον ἡμέρας λαμπρὸν φάος.

Ἔδειξε σαφῶς, καὶ πεφάσιν οὐκ ἔχεις.
τηρουμένης γάρ, κειμένου τε τοῦ λίθου,
ὦ θαῦμα καινόν, ἐξανέστη τὸ πάφου.
συ. ἀρ. Ἔα τὰ πολλά, καὶ δέχου τὰς δοπίνας.
κους. Ἐπεὶ πρὸ οὐ πάθῃ σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις,
ἔλεγχε τοῖς σοῖς, ὡς λέγεις, πειθήσομαι.
Σὺ δὲ σκόπει δ', πῶς με τυραίνου ῥύσῃ.
συ. ἀρ. Μήσοι μέλησις τοῦδε, ἔστω πρόῤῥι,
θέσω γὰρ αὐτὸν νυνὶ φρονεῖν ἀδελφά σοι,
ὡς ἐγγενῆ σοι, καὶ χθονὸς τῶν αὐτόνων.
Ἀλλ' ἀπωμοσα τάχιον, μήσοι δέον.
Ἐρεῖς δέ, μύσαι τοῦδε νυκτέρῳ τοδί
λαθόντες ὄμματ' οὐμὸν ἦραν τὸν νέκυν.
κους. Ἰώμοι, ἰώ, αἰ, αἰ.
πλά. Τίς ἐστιν, ὃς θρῳώδη, θρώδη τ' ἔξω στένει;
συν. Φάλαγξ φυλάκων τοῦ καταιρίτου νεκροῦ.
Ἄναξ πάρεσι, καὶ φόβῳ πολλῷ στένει.
πλά. Εἰς καιρὸν ἥκεις καὶ πρὸς ἐμφανοῦσά τι,
τί δ' θρῳοῦσ' ἀλαλάζει; καὶ στένει;
τίνος θ' ἕκατι τὸν φόβον φέρει; λέγε.
συν. Αὐτοὶ πρόμπες τοῦ λόγου τοιησάτων.
κου. Μύσαι γὰρ ἄναξ τοῦ δε νυκτέρῳ τοδί.
λαθόντες ὄμμα τοὐμὸν ἦραν τὸν νέκυν.
πλά. Πῶς ὦ μέγιστα πήματ' ἐξειργασμένοι,
μύσαι μολόντες εἰς τάφον εἴσιεσαν,
τὸν μᾶς λαθόντες, καὶ νέκυν ἀφήρπασαν;
κοὐ τ' εἰσὶ ὄντας πρὸς τάφον συνήκατε,
οὔτ' ὀζιόντας, τῶνδε τίς πόσις δίκη,

καὶ δοῦπ' ὡς ἔοικεν, ὡς δ' ὁρᾷν ἔχω,
Σωιζόμενοι τε πάνθ' ἑώρων τὸν τάφον
Ἐκ δ' αἰθέρος φωνήσας, ὡς μὴν εἰκάσαι
Θεός πατὴρ ἦχησεν εἰ φωνῇ ξυνῆν.
Ταύτῃ θ' ἅμ' ἐβρόντησε καὶ πρὸς τὸν τόλον,
Καὶ ταῦρον ἐσήριξε φῶς σεμνοῦ πυρός.
Σίγησε δ' αἰθήρ, σίγα δ' ὕλιμος νάπη
Φύλλ' εἶχε, καί που τ' οὖκ ἂν ἤκουσας φόφον.
Τὸν ἄνδρα γοῦν τὸν δ' ὅς τίς ἐστιν ὦ φίλοι,
Δέχεσθε καὶ νῦν, πάντα γὰρ δοκεῖ μέγας
Κἀκεῖνό φασιν, αὐτὸν, ὡς ἐπὼ κλύω,
Τιὼ παυσίκακον δωτῖνι δοῦναι βροτοῖς.
Καὶ τοῦ δ' ἄνδυ μηδὲν καλόν τ' εἶναι τότε,
Μήτ' αὖ γενέσθαι. καὶ ἀληθὴς λόγος,
Θύοι μ' ἂν αὐτὸν μᾶλλον, ἢ θυμούμενος
Πρὸς κέντρα λακτίζοιμι θνητὸς ὢν θεῷ.
ΧΟ. ἀρ. Σὺ πολλ' ὕπνωσας, καὶ λαλεῖς ὀνείραθα,
Ἔκλεψαν, ὡς ὕπνωσας, μῦσαι τὸν νέκυν.
Καὶ δοῦπ' πῶς τύραννον εἶτα καὶ μόνον.
Οὐ δ' οὐ κατὰ θύμον ἡμῖν, σὺ σίγα.
Σιγῶν δὲ δοῦπ, δεξιώσεις σὺ λάβης.
Ἢ γοῦν ἑκόντες ἐκπράσαιτ' ἂν νέκυν,
Καὶ μὴ σιγήσῃς, δοῦπ τύραννος μάθῃ,
ΚΗΥΣ. Πείθῃ μὲν οὐδὲν τῶν ἐμῶν κλύειν λόγων.
Ἐγὼ δὲ καὶ πρὶν πῶς σέθεν κακῶς κλύων
Οὐ φημι χρῆναι κατεπείγεσθαί σ' ἔτι,
Ἀλλ' ἡσυχάζειν, οὐ γὰρ ἂν αἰνέσεται.
Ὡς δ' οὐδὲν ἐκράσαμεν, ἡσφραγὶς μόνη

Ἐ λεγξαν ἄμφω, καὶ πρόσθεν ὧν ἀθλίως.
Ἦ δη τάδ' ἐγγὺς ὥς πόρρω πύρ ἐφάπτεται,
τὸ Βρισηΐδος, νῦν φόβος θ' ἡμῖν μέγας.
Ἀλλ' οὐ μέλειν δεῖ, δεξιοῦσθαι δὲ χρατόν.
Αὖ δ' γραφεύτες, πρὸς φάλαγγ' εἴτω τάδε.
Ἄκουε φάλαγξ, ὡς ἔχω γνώμης ἐγώ.
Εἰ τὰ κατὰ γνώμην ἐρεῖν ἡμᾶς ἔχεις,
κρύφθ' ὡς ἀθῶος δι' ἐμοῦ πάντων ἔσῃ;
Ἐρούσ' ὁπαδοὺς τὸν νέκυν κλέψαι λάθρᾳ.
δώσω δέσμ. καί. δῶρ', ἃ κἀλλισεύεται.
οὐ γὰρ χρεὼν αἴσχη ταῦτά σε φράσαι,
Ἀ πρὸς κλέους ῥέποντος τοῦ πεθαμμένου,
Ἀμμιν δὲ κατήφειαν εἰς φέρουσι πόνου,
ὄχλου τε θυμὸν ὑπανάπτουσι σφόδρα,
πάντων τ' ἀγανάκτησιν εἰς ἡμᾶς ἔχει.
Ἦ δ' αἰτέφησεν ἡ φάλαγξ τῶν φυλάκων.
Ἐ τὼ μὲν οὐκ ἐρῶ πάντων ἐγνωσμένων,
Ἐ πεὶ δοκεῖσι, καί μ' ἐρύεσθαι λέγεις
πρὸς τὸν τύραννον, σὶ δ' ὅμως εἰρήσεται.
ταφεὺς ὅδ' ἦλθεν οὐδενὸς θεοῦ δοκεῖ,
Ἐξ ὧν τε πρὶν τὶ πρᾶξε, κἀνῦν θαυμάτων.
ὃς ὑβαναστὰς κλιτὺν λίθου πάφω, οὐ
καὶ τῶν σφραγίδων ἐμμενουσῶν εἰσέμ,
Ἠ μῶν τ' αὖπνων ἐγκαθημένων κύκλῳ,
τὰ πάντα κατήνυσεν, ἡμᾶς δὲ τρόμῳ
Ὡ σεὶ νεκροὺς πέθεικεν ἐκπεπληγμένους.
Γῆς γᾶς ἐσαλεύθη γὰρ ἀρ' ἐθῶ τρόμῳ,
Λίθινης δ' ὁ λίθος ἐκκυλίσαι πάφου.

Νέαν δ' ἔδοξε βάξιν ἐμβαίνειν φίλοις,
Νυκτηγορῶντες τὴν ὃν ὡς πεφεικότες.
οὐκ εἰς κενὸν δ' ἄρ' ἡ φάλαγξ ὑπέφρεμε,
τρόμου δ' ἔμαθον αἰτίαν πρὸ ἐλπίδα,
Νύκτωρ κατ' ἄκρου τειχέων εἴσω μολόν.
καὶ τῶνδε μαθὼν, ἦκον ἡσύχῳ βάσει
Στρατοῦ κατόπιν ἀνδρόμενος λόχον.
ὁ δ' εἶπεν οὕτως ἐμφόβῳ τολμηρίᾳ
Μακρηγορῶν ἅπαντα, θάμβους ὢν.
Εἴρηκα δ' εἴρηκα πρὸς πρεσβυτέρους,
Ἀρχηφεῖς τε στρατηγοὺς τοῦ φόνου
Σωκηγιόνους τε, καὶ σκοτωσῶντας τὸ πρίν.
Ὧν νῦν φρικώδη τότμον ἐξεργασμένοι.
Γραμματέων ὅμιλε καὶ πρεσβυτέρων,
Ἤκω φράζων σοὶ καὶ τῶλει πολλὰ ξυνά,
Ὡς καινὰ πάντα θαυμάτων τ' ἐπάξια.
Ἀπρονέκτως δέδεγχεν. οὐ νύκτωρ φύλαξ
Ἐγώ πεπαγμαι, καὶ νῦν εἰσὶ πρέμω.
Ὥστ' εἰ πιθοῦ, δοῦναι ὃν τάχ' ὡς νέκυν
Ἡμᾶς φυλάκῃ ἐξέπεμψας τῷ πάφῳ,
Εὐχαῖσιν ἂν μετῆλθες εἰσορᾶν ξυνά.
Θέλω δ' ἀκοῦσαι, πρῶτον σοι παρρησίᾳ
Φράσω τ' ἀκεῖθεν, ἢ λόγον σκηλώσθα.
Ταρβῶ γὰρ εἰπεῖν τοῦ λόγου σ' ἀνάπον
Πρὸς τὸν τύραννον, τὸ φρονοῦν πήματων πάρος,
Τότ' ὀξύθυμον, καὶ δ' λίαν ἠρμένον.
Ταῦθ' ἡ φάλαγξ ἔφησε πρὸς πρεσβυτέρους.
Οἱ δὲ γραφεῖσι καθ' ἑαυτοὺς τοιάδε

Ἀντίκειται καὶ ψεῦδος τ' ἀληθεῖ λόγῳ.
Ἀλλ' ἀπώμοσι θᾶσσον ἐς μυκηστόλους
εὐαγγέλιον χάρμα δηλοῦσαι φίλοις.
Ἀλλ' ὦ τίν' ἀθρῶ μυκὸς ἥκοντ' ἐνθάδε;
ἄγγ. Δέσποινα μήτερ παιδός, οἷον οὐδέ πω
ἄλλῳ γυναικὶ ἔκλυον ἐκ πεκεῖν ποτε.
θεοτ. τῶν συμφρόνων τις ὠκὺς ἢ κατ' εὐφρόνην,
ὠλῳπες ὠταὶ, κοῦσι γινώσκω τορῶς.
ἄγγ. Εὔνοιά σοι καὶ σφαγεῖσι πέπνυμαι
τῶν θαυμασίων, κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.
θεοτ. Νέον τί δ' ἀγγέλεις; ἢ πάλιν φράσον
ἄγγ. Δέσποινα χαῖρε, τοῦτό σοι πρῶτον λέγω.
Πάγχαρπε χαῖρε, τῷδε γὰρ πρόοιμον.
Κἄλλον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν βροτῶν,
Ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον σοι φέρω κεδνοὺς λόγους.
οἷαν γὰρ ἀγγελίαν ἥκω σοι φέρων.
θεοτ. Τίνα φανεῖτ' ἄϊδος ἀγγελεῖς νέον;
ἄγγ. Ἔγνως λόγῳ με δὶς τόδ' ἐκπονήσασ.
Ἦλυθε, καὶ πάρεστιν, ὡς αἱρεῖ φάλος,
κἂν γῇ τὸν ἄδικον ἐκφυγὼν πορεύεται.
τοιοῦτ' ἐγὼ γὰρ ἀγγελεῖν ἐλήλυθα.
θεο. Ἄμμες μὲν ἴδμεν ταῦτα, σὺ δ' οἶσθας δὲ τόθεν;
Ἄγ' εἰπέ, πῶς φῆς; πῶς λέγεις; οἶσθας δὲ πῶς;
πότ' ἆρ' ἀφῖξαι τῷδ' ἐρεῖς πεπμήριον;
ἄγγ. Στρατὸς φυλάκων πᾶσαν ἀν' ὄρφναν μείων,
καὶ πάφον ἀθρῶν ἀσφαλεῖ προμηθείᾳ
Νιῶν ἐνύχθ' ὑ δορύβῳ συρρέων,
πρὸς ἱερεῖς ἔσφαμεν ὑ τοῦμῷ τρόμῳ.

Νέαν

καὶ μηδὲν ἐν φέρωμεν ὡς πρὸς μηδένα,
μνεῖαν ἔχουσαι τῶν λοιπῶν πάτου δόλφ,
φοβούμεναί τε τῶν βροχῶν τὸ ἀγχόνιον,
νεκροπρεπεῖς ὡς μνῆμα τῶν αὐτῶν τρόπων
τὸ μυστικὸν παίξαντος ἐχθρῶν ἐς μέσον.
φύγωμεν, ἐξέλθωμεν εἰνοδὸν κάτω,
καὶ δυσμενεῖ μηδὲν ἐξεγνωσμένῳ
εἶ ποιμεν ἄμμες, πλὴν φίλοις μύσαις μόνον.
κακὸν γὰρ οὐδὲν οὐδενὶ, ξυνὸν δέ τι.
πρὸς παναλήθη ἀγαθῶν ἀγγελμάτων,
καὶ ψεύδος ὄδιν, ψεῦδος δ' ἄμμιν οὐφίλον,
νεκροφρόνων φρόνημα φυγεῖν καλῶς,
καὶ παγκάλως ἔκστασιν ἐκστάσας φόβῳ.
ᾧ πᾶς κακίστ' ἐκκλίνει θεοφρόνως,
τοιοῦτον οὖν οὐδενὶ φράζειν θέμις
ταῖς ὀξυούσαις, ὡς ἔφλω, τῶν μνημάτων,
μὴ δ' ἐμφερούσας μνημόσυνον εἰσέπι.
νεκροπρεπῶς τρόπου γε τοῦ ζῶντος πέρι,
ἰδμοσύνας φόβῳ τε, καὶ πολλῷ τρόμῳ
ἐπιβλέποντος πρὸς τρέμοντ' αὐτοῦ λόγου.
οὕτως φύγοιμεν ἀπὸ μνημείου κύρα,
ὡς μηδὲν εἰπεῖν μηδενὶ ξενοτρόπως.
κακοῦ γὰρ ὑπόστασις οὐκ ἔστι πως,
ὅθεν τὸ κακὸν οὐδὲν εἶναι μανθάνω,
καὶ τῷδε μηδὲν μυστικὸν θέμις λέγειν.
πρὸς δυσμενῆ γὰρ μυστικόν τις ἐκφέρει;
δοκεῖ δὲ καλῷ δυσμενὲς τοὐναντίον.
ὡς ἡμέρα νὺξ, καὶ σκότος πάλιν φάος.

Ἐ μῆς ἀγαλλίαμα τανυῶ καρδίας;
Ἀ λλ' ἀπίωμεν ὡς ὁ δεσπότης ἔφη.
μαγ. Ἐ γγὺς ἰδοὺ δέσποινα φίλαι σοι κόραι,
ὄλλυμαι τε πᾶσαι χαλιλαίας θρεμμάτων.
Πρὸς ὄν ταῦρον φέρουσι μυρίσαι νέκυν,
τλῶ δ' ἐγέγδρσιν ἀγνοοῦσαι τὸ δ' ἔλυ.
οὐκοῦν ἴωμεν αὐταῖς βᾶσμεν αὖθις ἐς τάφον,
οὐ γὰρ κέρος πῆς ἐστι θαυμαστὰ βλέπειν.
Ἡ γὰρ παθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι,
Ἐ ν ζῶις ἀμιζῶις λίχνος γ' οὖσ' ἁλίσκεται,
Ἀ θρεῖντε ταῦτα συχνάκις λιχνεύεται
Ἀ λλ' ὦ πῆς ἐστιν ὕπερεπὴς νεανίας,
ὃς λευκοχίτων δεξιοῖς ἵζει τάφου.
Θάμβος μ' ἔχει βλέπουσαν ἀγρατῶ θέαν.
νεαν. Μὴ δῆτα θροεῖσθε, μὴ δ' ὑμῖν ἔστω φόβος,
Τὸν ναζαρινὸν, οἶδ' Ἰησοῦν ὦ κόραι
ζητεῖθ' ὃς οὐκέτ' ἔστιν ὧ τάφῳ μείνων,
Ἀ λλ' ἐβαν έση, καὶ κενὸς τόπος μένει.
ἄπιτε χαῶ, εἴπατε μύσαις καὶ πέτρῳ
Ἐ ς γαλιλαίαν σφίσιν ὀφθῆναι τάχει.
μαγ. Ἐ γὼ τρέμουσα, καὶ φόβῳ κραδυμάκη
πρὸς τὸν πέτρον νῦν εἶμι, καὶ λοιποὺς φίλους
Εὐάγγελον φέρουσα βάξιν καὶ πάλιν,
ὃ γὰρ φανεὶς εἴρηκεν εἰπεῖν καὶ πέτρῳ.
ἅμμ. Ἄ μμες δὲ θάμβει καταπλαγεῖσαι φίλαι,
Ἔ κτασιν ἐκστᾶσαι τε τῇ καινῇ θέᾳ,
φεύξμεν ὡς τάχιστα μνημείου δόμῳ.
Σιγῇ φέρουσαι πᾶν ὅραμ' ἀκουσμάτε.

Μύσαις φίλοις ἅπασι χάρμα μιλύσω.
πρῶτον δ' ἄπειμι πρὸς πόσον καὶ πρόπον,
ἄγγελον φέρουσα βάξιν τοῖς φίλοις,
οὐ γὰρ φανεὶς ἔρημον εἶπεῖν καὶ πάτρᾳ.
Ἄπειμι γοῦν κώσιν εἰπεῖν τὸ πάθος,
καὶ πῶ ὅρασιν τὸ φανὸν ὄς, καὶ λόγῳ.
οὗτοι δ' ὄμμος ἔδραμον ἰδεῖν τὸν πάθον,
οἶμαι δὲ πάντα σφᾶς θεωρῆσαι καλῶς.
ἀλλ' ὦ. πὶν ἀθρῶ; δεσπότην καλὴν δέᾳ.

Θεοπ. Οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς, ἐκόσαι γε μὴν πάρα,
μορφὴ γὰρ οὔπω φανὸν εἰς βαλεῖν ἴνα.

Χρ. Χαίρετε.

Θεοπ. Χαῖρ' ἐσθλὸς ἐσθλοῦ παῖ βασιλεῦ παντάναξ,
ἔχατον ἐχθρὸν συμπατασσάμενος τύτμῳ.
Ἄναξ ἄναξ ἄφθιτε, σὺ θεὸς μέγας
τοσῶν δὲ σῶν ἄμμιν δὸς ἄμαθαι φόβῳ.
τοὺς γὰρ ἐπ' οὖδας νῦν κωσοῦσα πίτνομεν,
κατασλαγεῖσα τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ.

Χρ. Μὴ δὴ φοβεῖσθε, μὴ δ' ὑμῖν ἔστω φόβος.
Ἄπτε δ', ἀγγέλατ' ἀδελφοῖς μοι τάχει
ἐς γαλιλαίαν ἀφικέσθαι, κἀμὲ πως
ἐκεῖσε καπίσωσιν, ὡς ἔφλω σφίσιν.

Θεοπ. Ὦ φαιδρότης ἄῤῥητος ἡλίου βολῆς,
ὡς αὖ ἐτείλε χαρίεσσα νυκτὸς ἔως.
Ὦ λαμπρότης ἄφατος αὐγῆς ἀκτίνων,
Ὦ χάρμα παγκόσμιον, ὦ θυμηδία,
Ὦ περφυς εὐφρόσυνος, ὦ γήθος μέγα.
πῶς αὖθις εἶπω, πῶς ἀπαγγείλω λόγῳ.

Σπίλβει γ' ὡς πορφύρεα λὴ χιὼν νέα.
Ἰδοὺ δὲ καὶ φύλακες ὡς νεκροὶ κάτω.
ἄγγ. Ὑμεῖς δὲ μὴ θροεῖσθε, μή σ' ἔστω φόβος,
Ζητοῦμεν γὰρ οὐκέτ' ὄντα τὸν τάφῳ.
Ἄναξ ἰκοῦς τῆδε ἐσταυρωμένον.
Ὁ δ' οὐκέτ' ὢν τὸν τάφῳ νεκρὸς μάτην,
Ἀλλ' ὥσπερ ἐρθεὶς εἰς γαλιλαίαν τρέχει,
Ὡς εἶπε, μύσαις ὀπίσω θεσθαί πως θέλων.
Κοινὸν δ' ἰοῦσαν τὸν τόπον καπίδετε.
Ἄπιτε γοῦν ἄπιτε καὶ ταῦτα σφίσιν
Εἴπατε τρανῶς, πάντα γὰρ ἔρρ' ἔφλω,
Καὶ παντὰ πασιν εἴπατε ξὺν τῷ πίτρῳ.
Ὡς φροῦδος ἅδης, χριστὸς ἀνέστη τάφου,
Τάφου δὲ λίθος ὐδενὸς ἀπωλάθη.
Φρουροὶ τ' ἄϊδος θύρετρ' ἀνεῖσαν φόβῳ
Λελυμασμένοι, νεκροὶ δὲ πρὸς φάος χθόνα
Σκιρτῶσι σῶκον ἐκκαλούμενοι θεόν,
Τῷ δ' αὐτόματα δεσμὰ πάντ' ἐπιῤῥάγη.
θεοτό. Ὦ καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας τόδε,
Πέφθακεν, ὡς ἥλπισα, τέρμα φρονπίσων.
Πέπωκεν ἐχθρὸς, χριστὸς ἀνέστη τάφου.
Ἦ οὖς πρόσεισι τίς ποτ' ἆρ' ἡδυτέρα;
Τί δ' ἄν ἐμοὶ χύοιτο χαιρετέστερον;
Ἦ γὰρ τὸν ἅδην καββαλὼν βαίρεις πένον,
Πῆ πῆ δ' ἐγώσε καὶ ποτ' αὖ ἴδω πένον;
Ἐλθ' ἐλθὲ καὶ φαίνηθι σῇ μητρὶ τάχει.
μαγ. Ὄφελε θᾶττον, ὡς ἐγὼ μοι, πλείονων.
Ἀλλ' ἀπωμοσ, ὡς ὀλυχείμων ἔφη,

Θεὸν θεόν σ' ὀλύμπιόμ τὰ πάντ' ἔχει.

μαγ. Ἀ" ἄ.
Εὐνὰς ἐρήμους τὰς γε φυλάκων ὁρῶ.

θεοτ. Τί δῆτ' αὖ ἔπη; μῶν λόχος βέβηκέ σοι.
Ἴσως ἐφ' ἡμῖν μηχανὴν τείχων ἑνὰς;
Θρασὺς γὰρ ὄχλος, νῷν δ' ἐπεὶ πρᾶτε θρασύς.

μαγ. Τί δῆτ' ἀδελφὴ δρῶμεν; οὐ γὰρ εὑρόμεν
Ὡς ἠλπίσαμεν, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.

θεοτ. Πείθου, πάλιν στείχωμεν. οὐ δ' ἔστ' ἔπη τυχεῖν,
τὸν νεκρὸν αὖθις καρδίας ὠθισμέας.
Σώζει γὰρ αὐτὸν. ὅστις εὐφρόνως θεῷ
Ἀνατίθησι. καί γε νῷν βαδιστέον.
Ἄμμιν δὲ λίθον τίς ἄρ' ἀποκυλίσει;

μαγ. Οἴμοι.
Ἄναξ ἄφαντε τίς δ' ὅδ' ὁ κλόνος;
Γῆς δ' ἐκκυλισθεὶς ἀθρόον γ' ὤπτατο λίθος;
Κενὸς δ' ὁρᾶται καὶ τάφος τοῦ δεσπότου;
οὐκοῦν ἄπειμι καὶ φίλοις μύσαις ἐρῶ
Ἄρσιν νέκυος, ὧν δ' ὑποστρέφω τάχει,
Εὕροιμι δ' ὧδε ἢ γυναιξὶ σὰν κόρῃ.

θεοτ. Εὖτ' οὖν γ' ἐπανῆκον τάχιστα νῷν φίλη,
ἐγὼ δὲ λίθον ἑρμαῖον βλέπουσ' ἔπι
θαμβουμένη τὸ φρικτὸν. πῶς ὦ δ' ἀθρόον
Ὤφθη, κυλισθεὶς τῆς θύρας πρὸ τοῦ τάφου;
Ἄ, ἄ, σίγα, σίγα.
Ὁ λαμπροπυρσόμορφος οὗτος. τίς δ' ἄρα,
Ὃς καθύπερθεν ἕζεται νῷν τοῦ λίθου,
Γαυδυπρεπὴς, ἐσθῆτι λευκῇ χαρίεις;

χο. Ἐγὼ μέλουσα καρδίᾳ παχνουμένῃ,
Ἄγρυπνον ὄμμα πᾶσιν ἀνόρφναν στρέφω.
Ἄμμες τάχει τείχωμεν ὦ φίλα κόρα,
μαγ. Σφοδρᾷ μελήσει καρδίας δεδηγμένης.
Τείχωμεν δῆτα τάχιστα τῷ τύμβου πέλας,
Αἱ δ' ἀποβαλοῦσαι τὸν ὕπνον ὀμμάτων,
Ἥξουσιν ὡς τάχιστα νύχιον βάσει.
θεοτ. Ναὶ ναὶ τάχει τείχωμεν, οὗ δ' ἔπη τυχεῖν.
Γέποιθα πᾶσιν ἡμέραν βλυδέραν
Ἀκῆνα τὼ τείχουσιν ἡλίου φέρειν.
Ἄπιμεν δῆτ' ἄπιμεν. αἱ δὲ κατόπιν
Νῷν ὡσὶν ἠχὼ ἠρέμα δεδεγμέναι,
Οἶμαι τελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥσσονες,
Γοεδῶν δράκοντα ζωτόνοις βρομήμασιν.
Αὖθις γὰρ ἀφίημι ῥᾳδίνι ὦπα,
Σαφῆ κελεύσμον, ζωτρέχειν πρὸς τὸν τάφον,
Ὅρθαι δ' ἰδούσῃ θωμὶ ἰδεῖν δύσοσμίας.
Αἰ, αἴ.
Τέκνον πρόθυμον ἦμαρ ἰδοὺ τὸ τρίτον,
Τελταῖον ἤδη φέγγος, ἐλπὶς σοῖς φίλοις.
Μὴ δὴ πρέλθοι, καὶ θανεῖν με ξυμφέρει.
Ὦ τέκνον ὦ φίλτατον, ὦ θεῖον κάρα
Πότ' ἄρ' ἐγὼ σ' ἢ σοῦ σ' ἢ παντλήμων ἴδω.
Ὦ τέκνον εἴθε πάλιν ἔλθοις μοι φάους,
Ἔλθοις νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
Λιπών, ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾖσται φάους,
Νῷν σ' εἰδὲ φῶς μέγιστον σοὶ κομίζω.
Ἔλθ' ἔλθὲ φάνηθι, πολαβὼν τῆς νοῦς σέλας.

τῶν νῦν σὶ ἀνθρώποισιν, οἱ δ' ἐγὼ πολύ,
Μακρεία τ' ἔπειτα κυρήσασ' ἔσῃ.

μαγ. Ἰδὺ τὸν γε προσκοπουμένη δράμω,
πρώτη δ' ἴδοι μὴ πῶς ἀνάστασιν κόρη.
Μισθὸν γὰρ αὖτ' ὦ τῶν λαβεῖν τόδε,
Ἀθρεῖς γὰρ, ἀθρεῖς πῶς ἐμὼ προθυμίαν.

Θεοτ. Ὅρα κατ' ὄρφναν, μὴ φύλαξιν σὺ τύχῃς.

μαγ. Φυλάξομαί π, καὶ τόδ' ἡσύχως βαλῶ.
Ἀλλ' ὗν τυχοίμι, καὶ τύχοιμι δ' ὧν ἐρᾶς,
Ἐρᾶς δὲ πάντως ἦν ἰδέσθαι πάλαι,
Ὅπερ σὺ θοῦσα ῥιψοκινδύνως τρέχω.

Θεοτ. Βάθ' ὡς πάχυς, ἐμοὶ δὲ θᾶττον, ὧν ἐρῶ.
Εὐάγγελος γένοιο, τυχεῖν ὡς ἔχω.

μαγ. Εἶκω κελευσθεῖσ', οὖσα χαρά μοι πρέπα
οὐκ ἂν ἁμάρτοις τῆδε γ', ἀλλὰ πείθομαι.

Θεοτ. Ἐφέπομαι δὲ κἀγὼ σῷ μηρίᾳ,
Ἀλλῶ γὰρ ἀλγῶ, καὶ μένειν σου κατόπιν
οὕτω μέλουσα πῶς ποτ' ἴσω νῦν πλάμων;

μαγ. Καὶ λοιπὸν ἀπίωμεν ὦ φίλα κόρα,
Σὲ χρὴ ἔχουσα ζωοδὸν χαίρω μέγα.
Λῖ δ' ὕπνον οὐ βάλλουσιν ὀμμάτων ἄτῳ.
Ἐγρεσθ' ἔγρεσθε, γυναῖκες μέλπε;
Γοργῶπον ἔσραν τῶν βλεφάρων λύσατε.
Οὐ λύσετ' ἐς μιῶσδε ἄλλαν παμφανῆ.
Ἀλλ' ὡς τέλος, ἀὼς ὅδ' ἀσὴρ ἔγγιθ',
Θέλγει δ' ἔσραν ὄμματος ἄδιτος γ' ὕπνος,
Ἄδιτος ἄδιτος γὰρ σὶ ζῆς βλεφάροις
Ἡδὺς ἔβα παχνουμέναις καρδίαις.

Ε᾽κπ πολλῶν, ὧν ἀπηλλάγην, κακῶν.
καὐπεῦθεν ἴσως δυκλεέστερον δόμα
Αὐτὸς πράξω ὁ νεκρὸς, οὐ νεκρὸς δ᾽ ἐμοὶ,
δύσφην δοκῶ δὲ, καὶ μάλ᾽ μ᾽ ἔπι κνέφας.
Εὔδωμεν δῆ δύδωμεν, οὐ μακρὰν ἔως,
Η᾽ν εἴθ᾽ ἴδοιμι τάχιον γε πανπάναξ.
Α᾽τὰρ πρὸς ὄρθρον ἀπίω ταχυδρόμος,
ἵνως κἀδελφαῖς ζωπυρεῳύσας αὐτύχω,
Αἳ προσμάλ᾽ ἔλεγόν, καὶ βλέπειν τάφον.
Πᾶσαι γὰρ ἠπείλοντο συμφόνως ἐμοὶ
σὺν νυχίσαι νῶϊ πρὸς τὸ μυρίσαι νέκυν.
Η᾽χ᾽. Α᾽πῆλθ᾽ ἄπιθι νῶϊ θραμοῦσα, ὡς τί μάθῃς,
Α᾽νθρῶαν ἐισφέρουσα τῷ τολμηρίαν.
Α᾽μμες δ᾽ ἐφεψόμθα ζωὴ αὐταῖς κόραις,
Α᾽λλαι τε πολλαὶ καλιλαίαι θρεμμάτων.
Πᾶσας χρὴ οἶμαι ζωθραμεῖν σοι πρὸς τάφον,
Ἰδεῖν πορθούσας πέρματ᾽ ὧν ἠλπισμένων.
Μικρὸν δ᾽ ἀφυπνώσωμεν, ἕως οὐκ ἄπω.
μαγ. Σφοδρῶς πονεῖν με χρὴν πονοῦντα δ᾽ ἄξιον.
Μισθὸν περαθρεῖν, παντὶ γὰρ πεκέμενον
Α᾽θλον πρὸς ἔργον τῷ χαρὶν πίπτει διπλοῦ,
Η᾽ν πολλὰ πρὶν ἔλαφα, καὶ πάλιν λάβω.
Θεοτό. Ναὶ καὶ δίκαιον ἔστ᾽, κοὐκ ἄλλως σκοπεῖς,
Σὺ τ᾽ δ᾽ παραινεῖς, καὶ σὺ καιρίως λέγεις.
Λέγεις δὲ μισθὸν καὶ χάριν, ὅσην ἔχεις,
Πρὸ τῶν πόνων λαβοῦσα, κἠ πάλιν λάβοις.
Πλοῦτον δ᾽ τί μεῖζον τῶν δ᾽ ἀπαιτήσεις γέρας;
Δώσει δ᾽ ὅμως σοι δῶρ᾽, ἃ κηλιδένεται

τῆς καλλιφεγγοῦς ἡμέρας πλὼ ἀκτῖνα
σιγῇ μανοῦμαι, οὐδὲ χρέα μυρίσαι
τὸν κέλσιον νιῶ, οὐ βᾶσ' ἐς ζόφον
φθορὰ κατασκήψει τις ἐς δέμας λόγου.
οὔτ' ὄν κ' ἀθέξει ἡλίου ἄδης παμφάγος.
ἐκὼν γ' ἔτλην τόδ' αὖ, οὐκ ὄφλημ' ἔχων,
ἵνα καθειρχθῶ κατ' ὀφειλὼ εἰς ζόφον.
ἐξ ἀφθίτου γὰρ ἄφθιτον πεφυκότα,
πῶς νιῶ φθορᾶς τα μίασ' ἅδης νοσπέρων;
οὗ καὶ λαφυρ' ἐκεῖθεν ἐλκύσαι δοκῶ,
ὅσους βροτοδμὰς καθεῖρξεν, οὓς ξυνήρπασεν,
κἀδμήσιν ὠδεσμοῖσι παγζόφου σέβης.

ἡμ. ὀρθῶς μολεῖν χρὴ πρῶτον εἰς κατασκοπὰς,
πέμφως τάχιστα νιῶ, ἀσφαλῶς γ' λέγεις,
ζωὼ σοὶ δέμ' ὄφει καρπεροῦσιν ὡς θέλεις.

θεοτό. τίς δῆτα φίλτρον, αἳ πάρεισιν ὧδε δὲ
θέλει κατόπτις σὺν νυχὸς τύμβῳ μολεῖν,
τίς αὖ χθόνιος τὸν νιῶ ἐμὸς δ' ὑπερχθὴς,
μῦσαι γὰρ οὐ πάρεισι τῶδ' διδασκάλου,
φόβῳ τε ὁρμὰς ἄλλοσε μεμαφόνων.
οὐ γ' ἴσως πέποιθ' θυμοῦ καθ' ὅλον,
γοργιφρονοῦσι καὶ βᾶ ἡμῶν τῶ χθόνιος,
μῦσας δὲ διώκουσιν ἀλόγῳ θράσει.

μαγ. ἐγὼ πῶς ὑμῶν τόνδε κίνδυνον θέλω
ῥῖψασα, κατόπτις σοροῦ θείου μολεῖν.
ἅπαντ' ἐκεῖθεν ὀκμαθοῦσα δ' ὡς ἔχει,
ἥξω πρὸς ὑμᾶς πρὶν φάος μολεῖν χθόνα.
ἥξω δὲ θᾶσσον. τόνδ' ὑφίσταμαι τύνον

γαύδεινον ἀλγῶν ἄλγος. ἰὼ δ' ἄρ' εἰς πέλᾳ
Ἐν τοῖς δε μένης, οἷς τανῦν κακῶς μένεις,
οὐκ ἂν πρὸς ὀξεῖς γε μὴ κακῶς ἔχειν
ἐξ ἀφροσύνης καὶ κακῆς ἀβουλίας,
γνοίης δ' ὅμως ἔπειθ', ὅτ' οὐ κέρδος πίοι.
γῶς γὰ ἔσονται μεγροφῶρες οἱ μόγις
μιαιφόνου σφῶν χεῖρας ἐκπεφυγότες,
προσγγίσαι πείσει δὲ τὶς σφᾶς τῷ τάφῳ
οὕτω πρέσβυν τας καὶ λίαν πεφρικότας;
Ἄπιθ' ἄπιθι καὶ φύλασσε τὸν τάφον,
Ναὶ ναὶ φάλαγξ ἄπιθι κἀσφαλῶς βλέπε,
μάρτυς γὰρ ἴσως τῆς ἐγέρσεως ἔσῃ.
ἄμ. Ἄμμες δὲ φίλαι τῇδε μίμνωμεν πάλιν.
Ναὶ ναὶ μενῶμεν ἡσύχως ἐν οἰκίᾳ,
μὴ δ' ἀπῶμεν ἐς τάφον τὸ δεσπότου,
Ἀλλ' ἰσόμοι μένωμεν δυφρόνης νέφας.
ἄκοτ. Καὶ μὴν ἰδοὺ πέλασιν αἴφνης τὸ νέφας,
λοιπὸν μάθωμεν ἡσύχως ἐκ φυλάκων,
γῶς γὰρ τις ὄρφνῃ δυσμενῶν αἰὰ στρατὸν
ἐλθὼν μυρίσει τὸν δ' ἀκινδύνως μολόν.
κατάσκοπον δὲ πῶς τάφον μολεῖν ἔδει.
τίν' ἐξ ὀπαδῶν ἄγρυπνον διδασκάλου,
Ναὶ ναὶ πρόσεισι τὸν δ' ἀπεῖναι τάχει.
Καὶ μὴ πίνα κρυφαῖον οὐ γνοίη δόλον,
βῶμεν πρὸς ὄρθρον τύμβον ἐς ξωηφόρον,
δέμας νέκυος τὸ μυρίσαι κατ' ἔθος.
Ἐλθυσόμθα, τῶν δ' ἔχω γνώμῳ ἐγώ.
Ἤν δ' αὖ πιν' ἐχθρὸν μηχανῷ πυθώμθα,

Δοκεῖ δὲ καινῶν ἄγγελος μηνυμάτων.

ἄγγε. Πῆ νῦν μολὼν βύροιμ' ἂν οὗ μητέρα;
εἴ πατέ μοι γυναῖκες, εἴ πορ ἵστε μοι
σημήνατ' αὖρα, τῶνδε δωμάτων ἔσω;

ἡμι. Ἡ δ' αὐτὸς ἀθρεῖς, δωμάτων οἰκήτορος.

ἄγγ. Δέσποινα μῆτερ μυχάτων θύρας μοι φίλην,
καὶ νῦν μεείμνης ἄξιον φέρω λόγον
σοὶ, καὶ μαθηταῖς, καὶ γυναιξὶ σαῖς φίλαις.

Θεοτό. Εἰς καιρὸν ἥκεις, καί πορ ἀγγέλων φόβον.
τί δ' ἔστι; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα;

ἄγγ. Πολλὴ φάλαγξ ὄχλου τις εἰς τάφον μολεῖ,
τίνος δ' ἕκητι, συμβαλεῖν σάφ' οὐκ ἔχω.
Ἥκω δ' ἀκούσας οὐ βραδύς, φήμη δέ τις
λαοῖσιν ἐμπέπωκεν, ὡς κατάσκοποι
Ἥκουσι τάφου. χὠμὸν κοὐκ ἰδὼν λέγει,
ὁ δ' εἰσιδὼν μολεῖν τάχος οὐκ ἔχει λέγειν.
ὁ δ' εἰδέναι λέγων τι, φράζειν οὐ θέλει.
Γλισχρῶς εἷς τις εἶπε γραμματεῖς πεσεῖναι,
καὶ ταῦτα πεῖσαι κηρανον τῆσδε χθονὸς,
γέμφαι φύλακας καὶ σφραγίσαι τὸν τάφον,
ὡς μὴ τάχα κλέψωσι μῦσαι τὸν νέκυν.
Ὧν οὕνεκ' ἦλθον πρὸς σὲ ταῦτ' ἀπαγγελῶν.

Θεοτό. Ὦ ῥᾴστα κακῶν τῶν ἀφερτάτων ἐμοὶ
γραμματέων ὅμιλε καὶ πρεσβυτέρων.
Ὦ τῆς φονώσης ἐργάτα τολμηείας.
Ὦ δραματουργὲ τοῦ φόνου τοῦ δεσπότου.
Ὡς ζώιεις μὲν οἷα τολμᾶς ἀφρόνως,
δέξῃ βέλος δὲ μύτι κατὰ καρδίαν,

Νέαι, παλαιαὶ, πρεσβύτιδες τ' ἔτ' ἄζυγες,
ἄλλαι πρὸς ἄλλων νῦν τ' ἐρείσασαι κάρα,
αἱ δ' ἐν παρῇσιν ὑψόβαλοῦσαι χέρας,
καὶ βαιὸν ἡρπάσαμεν ὕπνου βραχύτι.
Σὺ δ' οὐχ ὕπνωσας, οὐδ' ἀνέπαυσας δέμας,
γαννύχιον στένουσα κἀϊόλωμένη.
Πάσῃ γὰρ ὄμμ' ἄγρυπνον εὐφρόνη στρέφεις.
ἕως τίνος μένῃς δὲ πρὸς καθημένη
ἄϋπνος, ὄμμα μηδ' ὅλως μύουσά σου;
Ἠὼς ἰδοὺ τρέφωσε, καὶ λεωφόρον
γοργῇ τρέχουσι δῆμος ἄνω καὶ κάτω.
Γῆς τ' ἀναβραμὼν ἥλιος φαεσφόρος,
ἀκτῖνας ἕξῃσι θερμαίνων χθόνα.
Θεοβ. Υἱὸν πεθέντα νεκρὸν ἰδοῦ σ' ἐν τάφῳ.
οὐ δεῖ με θρηνεῖν, καὶ στένειν, καὶ δακρύειν,
ἕως ἴδοιμι ζῶντα πάλιν ἐκ τάφου;
Ὕπνος δ' ἄρα μου πῶς βλεφάροις ἐμπέσοι,
ἥμ. Κἀγὼ μελούσῃ καρδίᾳ λήγουσ' ὕπνου
κεῖμαι, παθοῦσα δεινὰ χαμαιστρωτίᾳ,
κοὔτ' ἔβρισ', οὔτ' ἐκοίμησα σφοδρῶν πόων
σῶν πρόσθεν κλύουσα, καὶ στεναγμάτων.
Θεοτό. Ἔγρεσθ' ἔγρεσθε, τί γυναῖκες μέλετε;
ἔξιτ' ἄπτε βαῖνον ὡς πρὸς πλὴν πόλιν,
ὅσον πρὸ βαίνειν ἐν τολὴ δίδωσί σου.
Ἴσως τί μαθήσεσθε καὶ νεώτερον,
πολλοὶ γὰρ ὑμᾶς ἀγνοοῦσι, κοὐδέν.
Χορ. Καὶ μὴν ὁ παῖδων ἵν' εἰσορᾷ δόμων
σου δῆτ' σκυθρωπὸν ἐν τάδ' ἐφορμήμενον,

ἰω. Σὺ τοί με πείθεις, σοῖς τε πιστεύω λόγοις,
τάξιν τε τηρῶν, εἴμ' ἐλεύθερος φόβου.
θεολ. Χωρεῖτε μέλειν πάντα οἱ δοκεῖ φίλῳ.
Αὐτοί τ' ἐπιγνώσεσθε σοῦ ἐμοὺς λόγους.
Τ' μεῖς δ' ἔπεσθε νεῶν κόραι σὺν μητρί μου,
Ἔστεσθε χρισῷ καρδίας ὠφελισμέναι,
Πτοούμεναί γε μηδέν, ἀλλ' ἕπεσθέ μοι.
Δείξω γὰρ οἶκον εἰσθα νυχεῦσαι δέον.
Οὐκοῦν ὁ σ' εἰσδέξιος οἶκος εἰσάδε.
Τὰ νεῶν καταυλίσθητε, καὶ μὴ δύφρονες
Οὐ βραχὺ πρόφημεν, ὡς ὁρῶ, μέρος.
Ἦ δὴ δ' ἔως πάρεσιν ἐμ ῥέθει κνέφας.
θεοτ. Ἰὼ μοι ἰώ.
Ψυχῆς μελούσης, καρδίας παχουμένης,
Τ' πνοθ' βλεφάροις ζοῖς ἐμοῖς πῶς ἐμπέσοι;
Οἴμοι τέκνου μου σῆς σφαγῆς παντα δίκου.
Ὤμοι παλαίνη σφαμάτων ἀντιτρόφων.
Οὐ μὴ ζωφελὰ ταῦτα τοῖς ἠλπισμένοις,
Κἂν ζωφάσωσι τοῖς πεπηρθυμένοις.
Ἔωλλω μεγίστας συμφορὰς καὶ πρὶν τέκνον
Ἀρχῆς ἀπ' ἄνδρης σῶν ξενίων γενεθλίων.
Ἀλλ' εἴσετ' οὖθυς συμφορᾶς θυμηδία,
Σοῦ συμπαρόντος, καὶ λύοντος αἰάσ.
Νεῶν δ' ἀφέρτατον ἄλγος, οἴμοι πῶς φέρω;
Τί χρῶ, τί δράσω, φθῦ; παθοῦσ' ἀμήχανα,
Θέλξει δ' ἔσχεν ὄμματος ὕπνος πῶς αἶρα;
ἥμε Ἄ" μμες μὴν ὦ δέσποινα χαμαιστρωτίαι
Ἀνεκλίθημεν σώμασι πρεμίαι,

κείθω, τὸν ἐκείνης γὰρ ἦν θανεῖν χρεὼν·
ἡμῖν μὲν οὕτω νοῦν πεπίμπται φίλον.
ὃς δ' εἶπε πάσειν, ὡς θεὸς, θέλων σοφὸς,
καιρὸς πάρεστι, φῶς γὰρ ἡμέρας τρίτης
οὐ μακρὰν ἐστι, καὶ τὸ πᾶν φανήσεται.
Θεολ. Πέποιθα, πᾶσιν ἡμέραν ἐλευθέραν
ἀκτῖνα πῶ τριταίαν ἡλίου φέρειν.
Ἴδοιμ'; ἴδοιμι γλυκαιρὸν ἦμαρ τόδε.
εἰθ' εἶθε φίλον θαῦμα τοῦτ' ἴδοιμ' ἐγώ.
Νῶν δ' ἀπώμοσιν νικηθημερὰ πα,
στέγωμεν ἡμεῖς, φίλα τ' ἐξαιτώμεθα,
τὸν πρὸ πε λαοῦ, καὶ πρὸ ὄντος ἀγρίου,
τὸν πρὸ πε πάτρης τὸν θεὸν μηδὲν νέον
ὁρᾶν, καὶ ἕως πάρεσμεν ἄμφω τῷ βίῳ.
καὶ σὺ δὲ φίλε πρόθενε ξυνὼ πρόθυμα
πρὸς ταῦτα ξυναίρηξον ἡμῖν τοῖς φίλοις.
Ναὶ καὶ σὺ ζυναρήγε καὶ θρῳσοῦσά πορ,
Δέσποινα μήτορ τοῦ δίφυοῦς, ὡς λόγος
τοῦ πρόθενε πείθει μεμύσου σοῦ τέκνου.
Θεοτό. Ἄπιθι καὶ δύναμιν ἄγγελε βροτοῖς
σῶν νικηθήμασι νυκτέρῳ μύσῃ πάρθ',
τὰ νῷν δὲ δὴ ζυὶ σοὶ παμφανεστάτῳ φίλῳ
Θεολ. Χαίροντες ἴτε, μήτι τῶν προύμενοι
ὁ βίαγος γ' τῆς καλῆς ἡσυχίας,
καὶ τοῖς ἀκραιφνοῦς ἀγάπης καὶ φιλίας,
τόπε φρονεῖν, τὸ σωφρονεῖν τ' ἐν τῷ βίῳ,
τηρεῖ τὰ πάνθ' ὡς ἀπάλβυται μένειν.
θεὸς γ' οἵδε τἀὐτὰ καὶ σοφῶς κρίνει.

οὐχ ὧν ὁ πάτης, καὶ σφαγὰς διεργάζου,
οὓς ἐκτίσαι δίκαιόν ἐστι τῷ δίκῃ.
Σὲ δ' ἐξανασὰς δυχθρῶς ἐκρύσεται,
οὐ δυπρεπῶς τέθηκας ἐν καλυφῷ τάφῳ,
καὶ μαιάρων ἐς αἶαν ἐμαθισρύσει,
Σάλπιγγος ἠχῇ νεκρέγερτον δεικνύων.
Δεῖ γάρ σε τῷ φονῶσαν ἐκλιπεῖν πόλιν,
καὶ πατέων οἰκεῖν σε λάπεδον μάκαρ.
Θεὸν φανεῖται, θνητὸν ἀμείψαντά σε
πάλῃς, βροτείου τ' ἀποβαλόντα φθορᾶς.
Ἦν δ' ἐξ ἀπάτης ἔχες, ὡς θνητὸς γεγώς.
τῶν δ' οὐδὲν ἤδεν ἐκλόγων θεοπόπων,
Διδάσκαλος δ' ἔγνων αὐτοῖς σέρνοις κλιθείς,
οὕτως ἔσεσθαι σὸν θεῷ φιλουμένου,
ἐγὼ ζωὴν δεσπότου σέρνοις πεσών,
Ὥστ' ἐξ ἀβύσσου πόλλ' ἀπαντλήσεις σοφά.
ἰω. Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χὠ σοφὸν τι μανθάνειν.
πέποιθας αὐτὸν δ' αὖθις ἰδεῖν ἐν χθονί;
θεολ. Πέποιθα, δείξει τῶδ' πόν σέλας θεοῦ,
μίαν μόνῳ μεῖναί με δεῖ τῷ αὔριον.
ἰω. Ἡμῖν μὲν ὡς μέγας τις ἦκεν ἐκ θεοῦ,
Ἀπωλὼς πεθανὼν, ὡς βροτὸς τυμβεύεται,
Ἐν σινδόνι, μύροις τε, μητρὸς ἐκ θυατᾶς
φανείς, ὃν ἐκείνης γ' ἦν θανεῖν χρεών.
εἰ δ' ὡς θεὸς, νῷ κυριεύσει καὶ μέρου,
ἔσαι τὸ λοιπὸν, ὡς θεοῦ παῖς καὶ μόνῳ,
Ἅπασι σεπτὸς τοῖσιν εἰδόσι θεός.
Πένθος δὲ δαιὸν ὅλε μητρὸς ἐκ θυατᾶς

Ἐθνῶν ἄνακτ' ἔθηκε παναθηναίων μέγαν;
Ὅτ' ἀμφὶ βασάνῳ τῷ τ' ἀμοιβαίων χθόνα,
Ἐθνῶν ἀρίστοις ἐμπρεπὴς κατὰ σῶμα,
Ἔρρηξε πέλτην, τῷ δι, δυσλφόρας στρατόν,
Παρέσχεν. ὧν πρὶν λακτίσας πολλῷ χάριν,
Προὔδωκεν αὐτὸς εἰς φόνον μιαιφόνοις.
Ὃς ὕστερον μὲν ἦλθεν, εἰς καιρὸν δ' ὅμως,
Θεοπρόπων γ', καὶ νόμος πολλοῖς χρόνοις
Ἱδρυνῆτες, αἰχμάζοντες, οὐχ δύρον πέρας.
Χειρῶ δὲ φῶς σὶ ἡλίου κατάρκεσεν
Ἄδου δόμων πρὸς ἑσπέραν, θ' ἡμέρα πάλιν
Πρὸς ταῦτ' ἐλθεῖν, ἑῴαν ἐπεμπόντ' ἄλλην βροτῶν.
Τῶν δ' ἔκπαγλ' ὡχυρὼ λαβὼν πολλῷ
Εἴσεισιν ἄδην, πολλὰ δ' ἐκεῖθεν σύλα
Ἄραρε, φανεῖται νερτέρων ἐπίσκοπος.
Κτανών τε φρουρούς, καὶ πρασάτας πυλῶν
Ἐκεῖθεν ἔλθοι, πᾶσι τε γνωσθήσεται
Ἀρωτὸς, αὐτόρριζος ὢν βύβρυκτης.
Οὗ ἐγγενὴς ἔκτεινε λαὸς σὶ φθόνῳ,
Οἱ δ' οὐδὲν αὐτῷ συγγενεῖς πεφυκότες,
Κατθανόντες αὐτὸν, τοὶ μὲν σὶ χωσοῖς τάφοις
Οἱ δ' σὶ τ' ὄρεπε, καὶ πόντιοι καὶ γῆς βάθη
Ψυχρὸν ἄημα δίψιόν τε πῦρ θεοῦ
Μενοῦσι καρτεροῦντες οὐκ σὶ δεμνίοις,
Οὐδ' σὶ κτώσι τρυφεροῖς ἐκκείμενοι,
Οὐδ' σὶ ζαχρύσοις δώμασι κοιμώμενοι.
Τοὶ δ' σὶ μαχαίρας, σπάθητε, καὶ ξίφη
Πίπτοντες ἐμφανοῦσι πίστιν ἀσφαλῆ,
οὐχ ἣν

Γεσὼν δ' ἔπειτα δίχα λᾳκήσει πάλαι,
Ἴδοιτε δεινὸν ἦμαρ, οὐδὲ παύσεται.
λακῶν ὁ τλήμων, οὐδὲ τὸν κατα βάτην
Ἄδην διαβὰς, ἄσυλος γενήσεται,
Στένων ἄλησα, καὶ βοῶν σφοδροῖς τόνοις,
καὶ νᾶμα πυρὸς τὸν δὲ δ' ὑποδέξεται.
Ἰω. Ὦ φίλος ὡς εἰ δεινὰ φὴς ἐλθεῖν κακὰ,
Πάντας, κἀμὲ αὐτὸν, συμφόνους τ' ἄρδην ἐμούς.
κἀπὼ δ' ὁ τλήμων βαρβάρου ἀφίξομαι,
Ἢ ποῖ τράπωμαι πατρίδος πορθουμένης;
Ὦ πάμμεγ' ἐμπνέουσα βαρβάροις ποτὲ
πόλις, τὸ κλεινὸν οὔνομ' ἀφαιρεῖ τάχα.
χαῖρ' ὦ μέλαθρον, χαῖρ' ὦ πατρῴα τρόπις,
λίπω, λίπω σε δυστυχὴς δοῦλος γεπὺς,
Αἰχμαῖς ἁλοὺς, βαρβάρων δ' ἴδω πέδον,
Εἰ μὴ γέροντ' ὄντα με προφθάσει τόπος.
Οὗ θεὸς ἴδιμι πατρίδος μιᾶς πάρος,
Σωτῆρα γὰρ θεσφατον ὡς οὕτως ἔχει.
Θεολ. Τὸ μὲν σὸν δυσδάκρυτον δυσεβὲς γέρον,
Ὁ δ' ἐγχώριός σοι λαὸς ἐκπίσει δίκην.
Ὡς ἀξίαν μὲν λίαν, ἀλγεινὴν δ' ὅμως.
Αὐτὸς δ' ἐκὼν εἰς πάθος τῆς δίκης,
Οὐ γάρ τι λέξει πρὸς πρόφασιν, ὡς τάχα
Οὐκ ἦλθεν, οὐκ ἤμυνεν, οὐδ' ἐπεγράφη
Εὐεργετῶν πάλαι τε, καὶ νῦν δυτρόπως.
Τίνας γὰρ οὐκ ἔσειλε κήρυκας πάλαι;
Οἵων δὲ δώρων οὐκ ἔπλησέ νιν ξένων,
Οὐ ὀξαγαπῶν τῆς πικρᾶς τυραννίδος,

Εὐεργέτιν ἔδρασε φημισθεὶς φθόνῳ.
καὶ ταῦτα μὲν τοιοῦτον οὐτος οὐκ ἄκων.
Ἀ δ' αὖ παθεῖν δεῖ λοιὸν, οὐ κρύψω καμέ.
λίσσοι πλίσμα βαρβάροις εἰκὼν ἄκων,
δοῦλος, μέδοικος, ἔστι γὰρ τὸ θέσφατον
εἰς πᾶσαν αἶαν βαρβάρων ἀποστέχειν,
Αἰχμῆς ἁλόντους. πολλὰ δ' ἀτλήτας κακά.
Ἀναιρέτας γὰρ πᾶσιν αὐδᾷ παγγενῆ
λιπεῖν τὸ λιπαρτῶν δ' ἀνοσίου μιάσματος
δίκας κτίνοντας, τῷ δ', ὃν ἔκτειναν φθόνῳ
καὶ μηκέτ' ἰδεῖν πατρί δ' οὐ γὰρ ὄσιος βὲς
μόλειν φονεύτας οἰ τάφοις νεκρουμένων.
πόλεις δὲ πολλὰς εἰσαφίκνηται, ζυτὸν
Δούλειον αὐέλκοντες οἱ δυσδαίμονες,
Αἰχμῆς ἁλόβιοι, χρησμὸς ὡς λέγει θεοῦ,
Γαίτην διασπαρέντες. οὐ νόσον δ' ἔλοι
οἱ πάλαι νες ἀκέσιοι, οὐδ' ἐπάνοδον,
Ἀφ' οὗ τὰ δ' ἐκπέρσει γ' ἀριθμῷ κρατῶ.
Ἡ γὴ μὲν οὖν λόγχαισιν αὐδήνων σφαμών.
Ταῦτ' οὐχὶ θυητοῦ πατρὸς ἐκγενὼς ἔφη
εἰπὼν Ἰὼ, ἐκ θεοῦ δὲ καθὼς ἄρ' ὦδε,
ὁ νῦν νέκυς ἔρηκα πάντ' ἀνδυάμει,
οὐδένα μαθὼν τῶν θεοπεσίων ἄπο,
Αὐτὸς δὲ μᾶλλον πάντα διδάξας πάρο.
οὕτως δ' ἃ μέλλει πήματ' ἐκπλήσειν, φράσω,
ἀπεμπολίτης αἰσχρὸς ἐξ ὀπαόνων.
Αὐτὸς μὲν εἶπας, ὡς μανεὶς ἄλγους ὕπο
βρόχοις κρεμαστοῖς ὑπὲρ βαλὼν τὸν δέρμον.

λ'νὴρ ὁ δ'ὄδι ἢ θεὸς θεοῦ τόν Θ.
Σαφῶς γὰρ αὐτὸν τοῖσιν ἐξιερασμένοις
θεὸν νομίζω, τῶδε θανάτου πέρι
σοφῷ πεύσοιαν αἰπαδρισμὰ καὶ κρίσιν,
δι'ἧς ὁ πότμος τῶ γέροντος λυθήσεται.
Αὐτὸς δ'ὁ χαμαίσυρτος ἐχθρὸς τῶ γέροντος
σωτρίβεται νῦν, θανατοῦται, κτείνεται.
κτανεῖ γὰρ αὐτὸν, κἀνὶ ωρεθμήσει χρόν Θ,
ὁ τὴν πόλφον πάγκλυτος ἱκοσὺς ἄναξ,
γοινὰς τ'ἀδελφῶν καὶ πατρὸς πρόβυ λάβη.
Παλαιφάτου γέροντος, ὃς βροτῶν χρόν Θ
Ἔ σωιρεν, ἀν γῆ κλείμακος ῥιφεὶς ἄπο
ὄξ ἀπάτης δράκοντος αἰολοσκόπου,
πόλει δὲ θήσει τὴ μακαιωτάτη.
καὶ ταῦθ'ὁ τῶδε πότμος ἐξεργάζεται.
καὶ τὴν δ'ἔκηλε καὶ βροτὸς πέφυκέ πως.
φεικτὴν δ'ὃ δ'αἰνὲρ θαυμάτων ὤπτο πλέως
Ἐς τόνδε κόσμον, ὧν σὺ πολλ'οὐκ ἀγνοεῖς.
φανεῖς δ'αἰνὲρ ἄρισος οἴχεται θανὼν,
Αὖθις δ'ἀνάστας, καὶ θεὸς φανήσεται.
Εἰ δ'ἀν πόλοις ἦν, ἐπλὸς ὢν ἐλαύθανε
ταῖς γραπαῖς ὑμνούμενος μόναις ἄοιδαις,
σπώμενόν τε κῦδος εἶχεν ἀν πόλφ.
Αἴπα ταῦτα τῶ τόκου καὶ τοῦ πότμου.
Τὸ πᾶν δ'ἐρῶ σοι τὴν βροτῶν σωτηρίαν.
τοὶ γὰρ πέθνηκεν ὢν ἐχρὼν ἥκιστ'ὕφ,
Εἰς δεσμὰτ'ἦλθε καὶ λόγοιο ἐμπαιγμάτων.
τοιαῦτα λαὸς ὁ πρὶν ἠγάσημέν Θ,

χωρεῖτε, χωρεῖτ', οὐκέτ' ἐμὲ πρὸς βλέπειν
οἷα πρὸς αὐτὸν καὶ τάφον καὶ λίθον.
Εἴκομεν δῆτ', εἴκομεν ὦ φίλαι κόραι.
Ἴτ' ἴτε καὶ πῶμεν ἡσύχῳ βάσει
εἰς δῶμ', οὗ ᾧ θηλυγενὲς μένει γένος,
μήτηρ ὅπη μάλιστα μάρκα μηρία,
μύσην ὅσου θάσσον οἶμαι ζωγρεῖν.
Κακεῖ μενοῦμεν γλυκεροῦ φάους δρόμον.
Ἢ μᾶλλον ἀπῶμεν ἐς παιδὸς νέου,
οὗ μοι πέθηκεν υἱὸν υἱὸς μοι μόνος.

χορ. Ναὶ καὶ δίκαιον ὦδε κοὐκ ἄλλως λέγεις.
Ἐκεῖσε δεῖ δεσποινα νῷν ἀπέναι,
Ὡς τ' ἄσσον οὔσας τοῦ τάφου πάντα σκοπεῖν,
Γᾶζαν δὲ πῶν ἄῤῥιον ἡσύχως ἔχειν
τῆς αὐτόλης ἕκητι, καὶ μενεμ κνέφας,
κνέφας φαεινὸν τῆς τελευτάτης ἡμέρας,
Ὡς ἂν ἰοῦσα λάθρα σληρώσητ' ἐθῶ.
Ἴωμεν δῆτ' ἴωμεν, εἴκωμεν τάφου,
Πρὶν δυσμενῶν τις παριὼν κατα λάβῃ.
Δείξωμεν χῶρον οἵθα νυχθῦσαι δέον.

θεοτό. Ἰδοὺ σε πέπον κατα λείπουσαι μόνον
Ἄτιμον, ἦχι σταθμὰ σηλειῶν γένους,
πρὸς οἶκον ἰῶ, τῷ με παρέδου πένον.
Δέον μένειν πρὸς νάστος ἐγγὺς τοῦ τάφου.

ἰω. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ θανὼν ἐμοὶ σ' ὅμως
τῶν φίλτατων ἀεὶ γ' ἀειθμήσω κλυὺ,
χαῖρ' ὕστατόν σε νῷ ἐγὼ προσφθέγγομαι.

θεολ. Γενέθλιον ἐθλὸν οὐκ ἐπαινιγμοῖς φράσω.

Πρὸ ἐγχυς οἴκων, καὶ δόμων ἐρέπια
τεφροῦμαι ἤδη, πυρὸς ἄσβεστον φλόγα,
Ἀθάνατον θεοῦ πόλιν πῶς τὼ δ' ὕβριν.
Αἰνῶ δὲ κρίσιν ἄβαιον, ἣ πέδον τόδε
τίθησι πᾶσι τοῖς φονευταῖσί σου τέκνου.
Ὃς τὰς λυσσῶν πανδυκλεῖς λιπὼν πόλεις,
φρυγῶν τε, πόρσων ἡλιοβλήτων τ' ἀκμάς,
βάρεια τείχη, τὼ δὲ δύσχειμον χθόνα
μόσων πέλαθεν, ἀρρέπων τ' οὐ δίμοιρα,
εὐθὺν τὰ μαυρὰν καὶ σκότῳ βεβυσμένα,
πᾶσαν τ' ἀσίαν, ὧν παρ' ἅλμυραν θ' ἅλα
Ἕλλησι κεῖσθαί φασι, βαρβάροις θ' ὁμοῦ
γλῆνες ἔχουσιν καλλοπυρώτου πόλης,
ἐς τὼ δὲ πρῶτος ἦλθες ἑβραίων χθόνα,
ἢ σὲς τάφον πίθησιν ἐκ σφαλῆς νέκυ.
Ἰὼ θεοῦ μέλαθρα, καὶ πόλις φίλη,
ὢ καλλίπυργον ἄστυ δαυίδου χθονός,
ὢ θαλάμευμάτων πάλαι θεοπτύπων,
θεοκτόνων σπήλαιον ὡς νῦν ἀνέφυ.
Πῶς σε σεγάξω; πῶς σε θρηνήσω φόνου;
Ἀλλ' ὦ λιποῦσαι γαλιλαίας χοεῖον
ἐμὸς θίασος, ἃς ξυνεμπόρους ἐμοὶ
ἐκεῖθεν ἦλθ', μυσίδας μυσηείων
οὐνῶν νέκυς, φθῦ τῷ λάκκῳ πεθεμοίθ'.
Εἶτε τ' ἀπ' χώρι' οἰ νεκροῖς μέλη,
λεπτοῖς δὲ θρήνοις νῶν μὲν ἀνυμνήσατε.
Εἶπειτ' ἄνακτα ζῶντ' ἀνευφημήσατε,
ὡς ἐστιν ἐλπὶς ἀσφαλεστάτη γ' ἐμοί.

λέχθω ἁμάρτημ' ἐς θεὸν καναφέρειν.
οἱ δὲ κτανεῖν σ' ἔσπευσαν αὐόμφος φθόνῳ
ἐχθροῦ σοφίσμαθ' ὧν νιν οὔνεκα κτανὼν,
Ἄλλων τε πάντων παγκάκιστον σοφισμάτων.
Πιθοὺς προβοῦτα κόσμον εἰ σοφίσματα.
καί μιν σιδηραῖς ἁρμόσας εἰ ἄρκυσι)
σήσεις κακοῦργον τῆς κακουργίας τέκνον.
Σφᾶς δ' αὖθις αὖ δὺ ἐκχθονὸς τ' δ' ἐκβαλεῖς,
Ἄλλοις δὲ δώσεις καὶ πόλιν τε καὶ κράτος,
Ὡς συμβόλοις ἔρημας ἤδη τοῖς φίλοις.
Ἐν οἷς χερσὶν καὶ κατασήσεις τὰ σά,
Μυσηεῖ' ἵν' ἦς ἐμφανῶς θεὸς βροτοῖς,
Ὡς εἰ πόλῳ ξύμπασιν. ἐς δ' ἄλλο χθόνα.
δὺ διαθεὶς ταὐθένδε, ἀνασήσεις κράτος.
Δεῖ γὰρ πόλιν τὼ δ' ἐκ μαθεῖν, κεἰμὴ θέλει.
Νῶν δ' οὖν ἁμαρτὴ τήν γε σῶν μυκηρίων,
Ἄλλῳ τε πᾶσαν γηγενῶν προικίαν,
Ἢ θεομαχεῖ τὰ κατὰ σὲ, πονδῶν τ' ἄπο
ἀθεῖσ', εἰ δύχαῖς δ' οὐδαμοῦ μνεῖαν ἔχει,
οὔπω γὰ οἱ τάλαινες ἔγνωσαν πόνον
Ἡ ἦν τε παρὸς ἐκπέλου πρὸς γῆν κάτω.
Ὧν οἵνεκ' αὐτοῖς δεῖξον, ὡς εἶ σὺ θεός.
Δείξεις δὲ πάντως νῷν δὲ ἰουδαίων χθὼ
ὀργῇ ζῶν ὅπλοις ἐξάγαν χθονὸς θέλης,
Ἄρδην ἐλάσεις αὐσόνων στρατηλάτας,
οὓς σφῶν κιάσειν ἡγεπίζαντ' ἀφρόνως,
Σὲ δὲ σὸ τείαν ὡς ἀπηγορδυκότες.
Ποινὰ γὰρ ἀλγεσ ζῶν τόσμῳ ζωηφόρῳ,

Μόνος γὰρ αὐτὴρ ταῦτα θαρρῶν ἠνέσεις
Ἔσχον δ' ἀγῶνες, οἵ ἔμιμνον ἐν πέλῳ,
Νίκῃ τε λαιτὸν κατ' ἀνταίων ἔχεις.
Ἄ δὴν, ὄφιμ, θάνατον ἰχνῶς πατῶν.
Σοφὸς, σοφός σὺ, καὶ σοφῶς ἔτλης τόδε.
Ὡς κοινὸν οἷ τον σῷ κατα βαλεῖς μόρῳ,
Καὶ τῇ χθονὶ σκιζων ἀνδήσῃς κλέος,
Γῆς ἐξ αἰῶνος, καὶ φέρων σωτηρίαν,
Εἰς συγγένειαν πατρὸς ἀμείψας δέμας.
Αὖθις γ' ἔλθῃς, κλεινὸς ἀρπάσας χθόνος,
Ὦ ναξ ἄναξ ἄφθιτε σὺ θεὸς μόνῳ,
Μορφῇ τε σῇ ζωὴν φας ἀνέρος φύσιν.
Καὶ νῶν ἐς ἀίδαο κατέρχη δόμους,
Σωτὴρ φανῆναι, καὶ κατασχᾶσαι ζόφον.
Εὖ δ', ὅτε λίποις τὸν δε δυσμενῶν χθόνα,
Εἰς ὧν γε πρῶτον ἦκες, Ἰσραὴλ δόμους,
Ὁλωλότα πέδορα τοι μάναι θέλῃ,
Καὶ ζωθεῖσαν ἐκπορᾶναι πατράσι,
Μορφῇ ζωάφας τὸ θεὸν βροτῶν φύσιν.
Σὲ γὰρ πατὴρ γενᾶ μὴν ἀρρήτου ἀεὶ,
Ἐγὼ δ' ἔπηξον σ' ὧδε ἀγνοῦσ' ἀεί.
Μορφὴν λαβόντα πρὸς θεοῦ βροτησίαν.
Ἀ Μ' ἐγγενεῖς σῆς μητρὸς, οὓς ἥκεις ἔχων
Θαυμαστὰ πολλὰ σφίσιν ἐξεργασμένον
Ἄ ῥᾴδιον ἀμηχάνοισιν εἰδέναι βροτοῖς,
Σωτῆρα σ' οὐκ ἔφασκον ἐκφῶναι θεοῦ,
Ἀ Μάμε νυμφευθεῖσαν ἐκ θνητοῦ πνοῆ
Τεκεῖν σ' ἐλήρουν, καὶ γάμους ψευσαμένῳ,

προσείπατ' αὐτὸν, καὶ προσαίμαπε χθονὸς,
ὡς οὔπατ' ἄλλον τῶ γένους ἐύσκιον. ἰὼ
ὦ μᾶθε κέμενον, παῦτ' ἰουδαίοις δοκεῖ,
χωρεῖτε χωρεῖτ' οὐκέτι βλέπειν φέρω
τάφω πεδίνται, καὶ καλυφθέντ' ἐν αἴρᾳ,
ὃς ἐν αἴγας ἔβλυσεν ὕδωρ παγάσι,
καὶ νιφ αἴγας ἔρρηξεν ἠορημένῳ,
Νείλῳ τε ταφοισ ἠνέωξε δωάμει.
Θεοτό. Στῶμεν δὲ μικρὸν, ὡς προσείπω τὸν νέκυν,
οἴκτῳ θανόντα τέκνον εἰς ἄδου δόμους,
κρύπτῃ δὲ κρύψιν ἵν' σὺ κρυβῆναι θέλεις,
Ἢ κώμας αἰδοῖο παγχόφου σέβην,
Ἅδῃ δὲ πικρότατον κέντρον ἐμβάλῃς.
οἴκτῳ νεκρῶν κυθμῶνα καὶ σκότου πύλας,
θέλφρον φαεῖναι καὶ καταυχᾶσαι γένῳ,
Ἀδὰμ ἀνασῆσαι τε πατέρα βροτῶν.
Ὦ νοῦς ἀεὶ εἶδος προσλαβὼν θυμὸν φέρεις.
Ἧκεις τ' ἐς ἄδου τὸν βαθύγνοφον σκότον,
θανὼν πρὸς ἐλθὼν μητέρ' ἀθλίαν λιπών.
Ἦ σ' οὐ δύμοιεια τοῦ πατρὸς σ' ἀνῳκτέρει,
Ἢ τίσιν ἄλλοις γίνεται σωτηρία,
τό, τ' ἐσθλὸν, ὡς εἰς ὦτμον ἦλθέ σοι πατρός.
Ὦ δύρμα πικρὸν, ὅσε τέκνον λάμβανες
Ἥκοντ' ἐς ἀΐδαο παγχόφου πύλας.
ᾍδῃ δ' ἀμύταβον ἐμβαλεῖς βέλος.
καὶ γ' ἐπ' αὐτῷ τῷδε καρτερήμονος.
Λήψῃ δὲ νεκρούς, ὃ συλλήψῃσι νεκροῖς,
Ῥύσῃ τε πάντας ὧν ἐλεύθερος μόνος.

σῶμ' ἐξακριβώσωμεν εἰς σορὸν πάρα.
ἰω. Ὦ φίλτατον πρόσωπον, ὦ νέα γένυ:
ἰδοὺ καλύπτρᾳ τῇ δε σὴν κρύπτω κόρην.
τά δ' αἱμόφυρτα καὶ κατηλακισμένα
μέρη σὰ καὶ μέλη, τοῖς καλλυνοῖς σκέπω.
καὶ πολυραν νυγεῖσαν πᾶσαν ἡματωμένω.
θεοτό. Ναὶ πῶς θεοῦ ζωὴ ἐξαρτᾶν δέον τι χαρ,
ὡς ἐγγὺς ἐστι νυκτὸς ἤδη καὶ κνέφας.
ὀρθώσατ' ἐκτείναντες ὀλβίαν δέρην.
μικρὸν τό δ' οἰκούρημα φίλῳ δεσπότῃ.
κομίζετ' αὐτὸν, ὡς ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασιν
σοῦ κεῖσεται παῖς, κεῖσε θρηνοῦσα μονῳ,
ἕως τρίτον λάμψειεν ἦμαρ γλυκύ μοι.
Ὦ τέκνον οἷον οἷον ἐκρανθὲν τέκνον,
κοινὸν δόμοις ἄχος πᾶσιν ἡγοῦμαι βροτοῖς,
κοινὸν τό δ' ἄχος πάντας ἀέλπτως φθανεῖ.
φθάσοι δὲ καὶ πάγκοινος ἔβε χάρμα μοι.
ἰω. Ἔ πεσθέ μοι, φέρωμεν ὄλβιον βάρος,
Ὦ πολλὰ πλανᾶς μυρίοις αὐτήμασιν,
ἔχον τόδ' ὀρφνὸν κειράνου δωρήματι,
γυμνὸν τεισήλῳ κέμενον ξύλῳ λαβών.
φεῦ φεῦ πρὸς αὐτοῦ τοῦδε φασ' ἐς ἀτρέμας,
χρωτὸς χεροῖν ἅπτεσθαι τοῦ θεοβρότου.
καὶ πρόσφορ' αἴρεθ' ἕλκετ' αὖ γε ξύντομα.
ἰδοὺ γ' ὡς ἔοικεν ἐγγὺς καὶ τάφου.
Ὤ μοι γυναῖκες γῆς γαλιλαίας τέκνα,
ἤδη πέπεται, καὶ καλύπτεται λίθῳ.
δοῦτ', ἴτε κοῦραι, καὶ κατόψεσθε νέκυν,

οὕτως ἔδει νιν τῷδε καθανεῖν μόρῳ.
Ὦ Μοῖτ', ὦ Μοῖ' ὦ παγκάκως κακεργάτης,
κέρδος μέγιστον τῆς ἐπιτροφῆς φυγεῖν.
Εἴ τι θεὸς τίς ἐστιν ἄλκιμος, μέγας.
Εἴ τι δὲ καὶ πρόνοια, καὶ κρίσις θεοῦ.
Ἀπώλυσ', οὐδὲν ἀσεβὴς θεῷ φίλος.
Λάζοι σ', ἄγοντες εἰς καινὸν λοιμῶν τάφον.
χωρεῖτε, θάπτετ' ὀλβίῳ τύμβῳ νεκρόν.
ἔχει γὰρ οἷα δεῖ γενεπέρων πέπλα,
βαιὸν παρηγόρημα τοῖς τεθνηκόσι.
Δοκῶ διαφέρειν τοῖς θανοῦσι βραχύ,
εἰ κουσίως τις πύξεται κερισμάτων;
κενὸς δὲ κόμπος ὀνὶ τῶν ζώντων τάδε.
κρύψατε τοῦδε πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις,
φάσατε χερσὶ, θάψατ' οὐ ταῦθα νέκυα
γὴν κατθανόντ' ἄνακτ' ἰδαίων ὕπο.
αἴρειν φοράδην γὴν νεόδμητον χρεών.
Ὦ παῖ παναπόπου θεοῦ πανεργάτα,
τί γὰρ τελεῖται τοῖς βροτοῖς ἀνθ' ὁσίων.
τί δ' οὐ θεόκραντόν γε τῶν δ' ἔστιν.
ἰὼ, ἰὼ, ἰώ.
Ὦ βασιλεῦ βασιλεῦ πῶς σε δακρύσω;
Ὦ θεέ μου θεέ μου πῶς σε καλέσω;
φρενὸς ἐκ φιλίας τί σοι τοτ' ἄρ' ἄσω;
κεῖσαι φθιμένας ἐν φάσμασι τοῖς δ' ἐλιγμοῖσιν.
Ἐν σταργάνοις πρὶν πεπαργανωμένος.
νικῶ. Φέρ' ὠμηραιὲ κράτα τὸ τειπολβίου
ὀρθῶς προσαρμόσωμεν, οὖτομον δὲ πῆ

Πόντιε δίκης ὄμμα πανδερκέστατον,
καὶ χεῖρα σὰ τινύξασ', ὡς ἔξω φόνου
οὐχ ὁ πεσὼν ἔρριψε μαθὼν τὸ φόνου;
ὥσπερ δέον μὲν οὐδὲν θέναι ξίφος,
Δέον δὲ λυγρὸν αἰχμὴ σθῆναι βρόχοις,
Ἢ νύμασι γλαυκῶις ἀφανίσαι δέμας,
Ῥίψαντα πρὸς θάλασσαν ἰχθύσι βοράν.
ἐμὲ μὲν γὰρ ἄπλως ἄν σε πόλησας τάλα,
σχρέφω γὰρ εἰς σὲ τὸ πρόσωπον τῦ λόγου,
Εἰ μή τιν' ὄξεσωκας ἄλλον εἰς φόνον,
Νόμῳ πολιτῶν συμφορὰν ὑπίσχες ἄν.
Νῦν δ' ὅς σε πολλῶν ἠξίωσε χαρίτων,
Ῥύσης τε πάντος ἦκε παρόθεν γένους,
Πέπαικας, ἐκ δέδωκας εἰς φόνον, φθόνῳ
καὶ πίστιν οἵαν σ' οὐχ ὑποστῆναι δέμας;

Ἰω. Ἦ δὴ κέκριται παντάδικος ἐν δίκῃς,
Μύσης ὁ παμιάκτος ἐκδοὺς δεσπότην,
Ὃς πολυπόνοις ἐν βρόχοισι ῥιπτεῖται.
Βρόχων δὲ θᾶσσον ὑφόθεν χαμαιρεφὴς
Πίπτει πρὸς οὖδας μυρίοις οἰμώγμασι,
κακοῦ γὰρ ἐγγὺς ὢν ὁ πάλαι οὐκ ἔγνω.
Εὖ γ' οὖ κέκριται καὶ κατῴρθωται δίκη.

Θεοτ. Ὦ τέκνον, ὡς ἄρ' ἔστι σοι πατὴρ μέγας
ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.
Ἐ παισεν αὐτὸν ῥόπτρον ὡς προδόντα σε
Ἄπιστον, ἄθεον, παράνομον, ἄδικον.
Κλέπτην γὰρ ὄντα καὶ θεοῦ ῥάπτω φόνου,
καὶ μὴ θέλοντ' ἐπιστρέφειν τὸ νηπίας,

οὓς πάντας αὐτὸς, ὡς σκυλεύματ' ἐξάγεις
Ἄϊδος, οὓς καθεῖρξεν, οὓς ζωπρεπεῖς
κἄδησεν ἀδεσμοῖσι παντόφου σέγης.
Μυσπείων δὲ τὴν ἀτορρέπτων φανὰ
Ἔδειξε πατήρ, πᾶν δ' ἀτοσφάξας μόνον.
Ἔφησε μύσης αὐτανέμῳ σθένι,
Μείζων ἁπάντων, ὡς ἔφης; θεηγόρων,
Οὗν δῆμος ἐκδέδωκεν ἑβραίων σφαγῇ,
Σεμνὸν τολίτιν, καὶ πόλεσιν ἀνδρὸς ἄκα
Φανέντα φοῖβον, γυμνὸν, ἄπλουν μόνον,
Τροφῇ δ' ἀμεμφεῖ πᾶσιν ἰῶ κἀχημένος.
Ἐδῆτα πῶς τρόπαιον ἀγλαϊούμεθα.
Μόναις δ' ἀτοτρόπαιος οἷς τέλει χλιδή.
Λύχμῶν, πνώδης. λυπρὸν ἀμπνοῶν βίον,
Ἠχι ξυνοικεῖ δαψιλὴς ἐρημία,
Ῥήθροιαν ὠκὺς οὐθὶ ἰορδάνης ῥέει.
Ὡς τῆς παφῆς ἔδειξε φανὰς αἰσίας,
Τειοημερούσας ἀγυθῷ θεοπρόπου,
Καὶ ταῦτα μανθάνουσα, πέρυσιν ἐμφέρω
Καρδοκοῦσα καὶ παφῆς ἰδεῖν πέλας.
Οὕτως ἄρ' ἔτλης πέπονον ἤδη τὸν μόρον,
Κἀκεῖνα τὴν νῦν δραμάτων ἀπάγει.
Σπεύσας θανεῖν, καὶ πικυρῆσαι βροτοῖς.
Ἀλλ' οὐκ ἰούδας, οὐδ' ὁ πάλαι πλάστος
Διπλοῦ δίκλω φύγοσιν, ἀλλὰ σφᾶς πόσει
Ἑνδίκων ὄμμα πατρὸς ἀμωτήριον,
Πόλιν τε πᾶσαν, καὶ σφατὸν μιαιφόνον.
Ἔδρας, ἔδρασας, μὴ δόκει λελῆθέναι

Μάω γὰρ αὖθις πρόθνος τεκοῦσά σε.
Αὐτή θ' ἑαυτῷ οἶδ' ὅπως ἀγνὴ μάω.
Σὺ τ' αὐτὸς οἶδας, ὡς τὰ πάντ' εἰδὼς σαφῶς,
Σοῦ δ' ἐξ ἐμοῦ πεφυκότος ἐκ πατρὸς θεοῦ,
Οὐκ ὤπρεπεῖς ἔθανον ὠλόμοι μι λέγων
Ψευδεῖς τεκεῖν βάζουσες ἔκπνους βροτῶν.
Κοὐκ ἤρκεσάν μοι ταῦθ' ὑβρισθῆναι μόνον,
Ἀλλ' ἔδραμον φεύγουσα κεἰς τὸ αἴγυπτον.
Ἔτλην τε πολλὰ καὶ κατεξανθὼ πόνοις.
Ἀλλ' εἶδον ἐξαίσιά σοι τὰ πράγματα,
Καὶ πάντα συμβάλλουσα καὶ ξαμβουμένη
Οὐθνητὸν ὤμην σ' οὐδ' ἐθέμενον θανεῖν.
Ἀλλά σε πατρὸς Ἀβραὰμ σύνθημά π
Γρέσβυμαθ', αἵθ' αἱ μυρίαι χορουσίαι
Ὅρκος θ' ὃν πρῶτ' ὤμοσας εἰς σωτηρίαν,
Θανεῖν ἔπεισαν, κἀπικουρῆσαι χρεών.
Ἐντεῦθεν ἔτλης καὶ τόκον τε καὶ τόκον.
Κἀπὼ δὶ μαθὸν τῶν ἀφορτάτων πόνων
Ἐν ἀγκάλαις κρατοῦσα νεκρόν σ' ὦ τέκνον
Θρηνῶσι πικρῶς, καὶ στένω καὶ δακρύω.
Θρηνῶ, σοφισὴν δ' ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι.
Γέγωλοις δ' ἰωσὴφ ὤπρεπῶς ἀμφιάσαι
Ἕτοιμός ἐστι, πῶς δὶ, καὶ πεῦξαι τάφον,
Καίξω κατῶσαι μυρίων χλιδὴν μύρων,
Ἦν νικόδημος ἦλθεν ὑψίχως φέρων,
Βαιὸν φιλοφρόνημα νεκροῖσι φίλοις.
Τί γὰρ τὸ κέρδος ἐκ μύρων πεθνηκόσιν;
Τὰ δ' ἐν νεκροῖσι, φροντεῖ πατὴρ σέθεν,

τί δ' ὦδ' ἀτίμως ἠθέλησας θανάναι;
τί πῶ πεσοῦσαν μητέρ' ὀρφανὴν σέθεν
τέθεικας; οἵμοι ζῶν θάνοι μίσει τέκνον.
θανεῖν μοι κρεῖσσον, ἢ θανόντα σε βλέπειν.
γῶς γὰρ ἀνάυδου καὶ μύζοντος ὄμματα,
ἔξω πρηόρημα; πῶς δ' οἴσω μένειν;
Ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα, μάτην ἀρά σε
ἔθρεψε τέκνον μαζὸς οὐμός, σπαργάνοις
μάτην δ' ἐτόνουν, καὶ καπεξάνθην τόνοις,
Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξυνὼν γενεθλίων.
Ἦ πολλὰ μὴν ζῶν, πολλὰ δ' εἰς ᾅδου μολὼν
γαμηράτορος παῖ τῆς ἐμῆς ἦ φρενὸς.
Ἐκ τῶν δὲ πρώτων, πρῶτον ἀρξομαι λέγειν.
Ὑβρις μὲν ἥτ' ἔσφηλε πάντων μητέρα,
καὶ πατέρα πρόλυσον, ὃς βροτῶν γένος
ἔσωσε κἀξήμησε κἀλλιστον θέρος,
τεκεῖν μ' ἔθηκε πρᾶδος ὦ τέκνον
εὔδοξον, ὡς ἔδοξε σῷ γενήτορι,
πρὶν ἢ γενέσθαι κἀμὲ, καὶ πᾶσαν κτίσιν.
Κἀπεὶ δ' ἐπέχθω πατρὸς οἰμώξου κρίσει,
τρέφει με πατὴρ οὐ βροτείαν ἐξ ἄρας,
μήτηρ τ' ἔδωκεν ἑβδόμοις ἀμφὶ δόμοις.
Ἔνθ' ἐπραφεῖσαν χρησὶν ἀγγέλου ξένου,
εἰς καιρὸν αὖθις σώφρων ἐπεδέξατό με
γρουσία σύμπασα, τηρεῖν αὐτόμως.
σὺν ἀθεεὶ καὶ ζῶσ', θείᾳ δὲ κρίσει
ὡς ἀλόγως ἔλεγχον εἰς καιρὸν φέρω,
καὶ παιδαγωγὸν παιδὸς, οὗ γονῆς ξένον,

Ὡς καλλίνικος εἰς κλέος ἥκεις μέγα.
οὐκοῦν γεραιὲ φίλτατ' Ἰωσὴφ λάβε,
ἐναγκάλισαι παῖδα, καὶ προσέλκυσαι
λαβοῦ, λάβ' νῦν, καὶ κατόρθωσον δέμας.
ὄρθου κεφαλὴν, πῆχυ σὺ θεὶς αὐχένι.
ἐν δεξιᾷ τὸν δ' ἄειρε.

Ιακ. Ἔκτεινον αὐτὸν χεῖρας, αἵτ' ἄλλαι κέρας.
Δέξασθε νεκρὸν, ὃς μέν οἷς ζῶν ὠφέλει,
κἀκτὸς δ' ὅση δύναμις, ὑπηρετήσομαι.

Ιακ. Ἆ γὼ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ νεκρὸν λάβε.
φεῦ φεῦ τί λεύσω; ταῖν χεροῖν τίνι φέρω;
τίς ἐστιν οὗτος ὃν νέκυν χεροῖν ἔχω;
πῶς καί νιν ἡ δύσηνος ὐλαβυμένη
γρὸς τέρνα θῶμαι; πῦ θριώσω πρόσωπον;
αὐτὸς δὲ δοίης, καὶ προσειπεῖν σ' ὡς νέκυν,
καὶ πᾶν κατασπάσαιμι σὸν μέλος τέκνου.
χαῖρ' ὑστάτιον σ' ὁρῶσα νῦν προσφθέγγομαι,
ὃν μήτ' αὐτὴ φύσασ' ὤφελον νέκυν
τανῦν ἰδέσθαι, φθίμενον σ' ὑπ' αἰόλων.
Δὸς ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ὦ φίλτατη χείρ, ἧς ἐγὼ πολλὰ εἰχόμην,
προσειχόμην δ', ὡς κωφὸς ἔρνεσι βρυός.
Ὦ φίλτατον ὄμμα, φίλτατον δέμας τόμα.
καὶ ῥῖμα, καὶ πρόσωπον ὠλένες τέκνου.
Ὦ γλυκυτάτη προσβολὴ τῶν χειλέων.
Ὦ ἡδυμελὴς χρὼς, πνεῦμα δ' ἥδιστον τέκνου.
Ὦ θεῖον ὑβρίζω ἆθλον, καὶ γὰρ εἰ κακοῖς
σὺ σὸν πεπόμφω σοῦ, κἀνεκυφίσθην κἀφ.

Γαιδὸς γὰρ ἀνδρὸς, τίς ἔρως σοὶ τῶδε βίου;
κλαῦσαι νεκρόν μοι παῖδα ἢ θάψαι πάρες,
ψαῦσαι τε δοδῶν τε καὶ καταστάσαι μέλη.
Ἀλλ' ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ νεκροῦ λαβοῦ.
ἰω. Μὴ μὴ προσίσης χεῖρα, μὴ δ' ἅψῃ νεκροῦ,
μὴ δῆτ', ἐπεὶ μὴν δ' ἐγὼ θάψω χεροῖν,
τὸν νικήσαντον εἰς φέρων ζωὸν γάτω,
μύρων χύσιν φέροντα λαμπρεσάτω.
Ὡς μήτις αὐτὸν δυσμενῶν καθυβρίσῃ,
γέγηθε τ' αἰασπῶν, τῶμα τ' ἐκφέρων τάφῳ.
Ὡς γὰρ προσῆκε μὴ γένους κοινωνίαν
ἔχοντι, καὶ γὼ τὸν νέκυν τιμῶ φίλον.
Πῶς δ' ὃν κομίζειν, ἢ τί μὴ δεδρακότας
τὸν νεκρὸν ἡμᾶς, σῇ χαρίζεσθαι φρενί;
Φρόντιζ', ἐμοῖς δὲ χρωμένη βουλεύμασι
Σίγα φέρε, ἔσται γὰρ τὸ σύμπαν εὐπρεπῆ.
Οὐδ' ὧμον εἰς σὸν παῖδα πεθνεῶτ' ἴδῃς.
Εἶναι γὰρ ἰσχαίοις οὐκ αἰνῶ μοι,
Ἀτὰρ τοσοῦτον οὐ διωκήσομαί ποτε.
Τὸν σὸν πειθέσθαι παῖδ', ὅπως οὐκ ἐσθλὸς ἰών,
οὐδ' εἰ σύμπαν δ' βροτῶν λέγω γένος,
καὶ τὼν ὀρεινὼν γραμμάτων πλήσειέ τις
Ὕλλων, ἐπεὶ μὴν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι,
Ἔκτεν' ὅμως αὖ κἀσα χεῖρας ζωὸν κόρης,
Δέξαι τε νεκρὸν παῖδα σὸν φιλτάτον.
Καὶ κλαῦσον, ὡς βούλοιο ἢ φαῦσαι μελῶν.
θεός. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, οἳ δ' ὑπερχέται
τὸ λοιπὸν ἴσθι, καὶ φίλοις ἔσῃ πλέον.

Ὡς

καὶ μὴ πελάζετ' ἐγγὺς ἀνθυμυμένοις
μηδ' ἐπεισέλθητ' ἀλλὰ φυλάσσεσθ' ἐμοῦ
ἄγριον ἦθος, συγκερᾶς φύσιν φρενός.

Θεοτ. Ὦ καλλίνικοι χαίρετ'. ὦ φίλοι δύο,
ὁ Νικόδημος ζῶ τ' ἰωσπίφω δίφ.
Εἰς καιρὸν ἥκετ' οὗ γε δ' οὕ πεπάχατε,
τοῖς φίλοις γὰρ, συμφορὰ τὰ τῶν φίλων
ῥίπτουσα κακῶς, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Σωτύσατε, νῷν σωτύσατε. καταλάβετε,
πρὸς ὃν μ' ἥκοντας ἄμφω νῷν βλέπω.
Ἄνιτ', ἄνιτε θάσσον, ὡς ἂν μὴ νέκυν
καταλάβητε, δεσποτείας ὠλέσας
ὅπως καταστάζωμι, καὶ σύμπαν μέλος,
κωκύσασα σάρκας, ἃς πορ' ἐξεθρεψάμην.

Ἰω. Ἔξιθ', ἄπιθι, μήσε τίς μιαιφόνων
κακῶς δράσειεν, οὐδ' ὁρᾶν ἀνέξεται.
Ἡμεῖς δ' ἄνιμεν, ὡς ὁρᾶς, καὶ τὸν νέκυν
καταλάβωμεν χερσὶ ἰδίαις τάχει.
Καὶ φίλε Νικόδημε σὺ πῶς τος τάχει.
Ἔμβαινε σὺ κατὰς κλίμακος πρὸς ἀμβάσεις.
Ἐκ πασαλβύσσων δ' ἰλλύφου δοκοῦ δέμας
λέοντος, ὃν γένηθε θηράσας λεώς.
Σὺ δ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, καὶ θρῳσοῦσά πορ,
ὡς σὺ τ' ἀρχρον, κοὐκ ἔχεις ἰᾷ, ὅπως
ταῦτ' ἀνατρέψῃς, καὶ σένης, καὶ δακρύσῃς.

Θεοτ. Δειλαῖ' ἐγὼ, δύσκνος, εἰ παῖδ' οὐχ ὁρῶ
καὶ τεθνεώτα, μέχρι γὰρ τύμβος λάβῃ,
φύσω δ' ἐμὸν, ἵνα μὴ πάθω;

οὗτος μὲν ὥστε κατὰ πλευρᾶς δ' ὀδὰξ,
πλευρᾶς νενυγμένης δὲ θαυμαστῶς ὕδωρ
ἔσταξεν, ὀθνεῖος, αἷμα τοὐμφυλιόν.
Διὸ πολοῦς γὰρ ἐσάλαξε κρουνὸς αὐτόθι,
φρίκτὸν θέαμα, πᾶσι δ' ἦν φόβος ἰδεῖν.
αὐτὸς δ' ὀνύξας ἐκ πλαγᾶς κάπραγόν πως,
οὕτως ὁ πρὶν νεκρὸς ἐστι παῖς θεοῦ.
τλήμων τε μήτηρ ἐμπαρεσῶ' ἰκρίῳ
πίπτει σένουσα, καί γε πρὸς πιτνεῖ ξύλῳ,
ὤμωξε δ' οὐθὺς καὶ πολὺ πύστει πρέσας.
καὶ χερσὶν ἠρύσατο δικρόωσιν ῥοῆς.
κωκυῦσα τ' αὐδᾷ τοιάδ', ὦ θεῖον κάρα,
βροτὴν μὲν αὐτὸς καταθανὼν κήδῃ σαφῶς,
κοινοῖς τε καθάρσιον ἀνθρώποιν χέαις,
σὲ δ' οὐδὲ φρουτίζει τις εἶθεῖναι τάφῳ,
ἐπεὶ δὲ θρηνῶν καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρήζουσ' ἄχραντον ἐξανασῆσαι δέμας,
προσεῖχεθ', ὥστε κωφὸς ἔρνεσι σάφνης.
χρόνῳ δ' ἀπαλλαγεῖσα τῆσδ' ὠδῖνος ἔφη.
Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον παιδὸς λόγοις,
ἔργοις θ' ὅσ' ὑπέδειξεν εἰς μαρτυρίαν,
ὡς ἐστιν αὐτῷ πᾶν θελητόν, δυσκτόν.
καὶ τῆσδ' ἀείλπτως τὸν τόρον αὐτὸς δίδοῖ.
ταῦτ' εἶπε καὶ πρὸ αὐτῆς ὡράνθης σύμοι.
ἰω. Θκωμας ἔφησας καὶ σ' πρᾶγμα δείκνυε,
ἀτὰρ σύτ' οὖν γ' καιρὸς εἰδέναι τάδε,
Δέσποινα ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.
καὶ θᾶττον ὡς μάλιστα, τὴν δ' ἔρημάγε,

Αὐτὸν δυσωπήσαντι λαβεῖν τὸν νέκυν.

Ἀντ. Τὸ πᾶν ὅλωλεν, εἰ κακὸν πεσούσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ὄζην τλήκαι,
Ὡς αὐδᾷς εἶπεν ἅμα τριτῷ πόρσω
Τὰ λυπρὰ λαβεῖν γηθοσύνη καρδίας.

Ἰω. Οὐ τοῦθ' ὁ πατὴρ παῖδ' ἀνέξεται παθεῖν.
Παλαιὰ καινῶν λείπεται βουλευμάτων.
Κοὐκέτ' ἐκεῖνος τοῖσδε φίλοις δόγμασιν,
Αὐτὸς γε μὴν δράσειεν, ὃ γ' παύσεται
Χόλου, σάφ' εἶπε καὶ κατεμπλήσαι πόλιν.
Ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσει ἔπι.
Ἔκδικον ὄμμα πατρὸς ἀμυντήριον.

Ἀντ. οὐ γὰρ μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἀεὶ σέβων,
Ἐξ ἡβέως νιν εἰλόμην ὡς μητέρα.
Χαίρων τις αὐτοῦ τῶδε δίαξει φόνου.
Θεὸς γάρ, ὡς ἔγνωμεν ἐκ τῶν πρόσθεν,
Ὧν καὐτὸς οἶδας πολλά, καὶ τὰ μὴ βλέπεις.
Οὐδ' ἡγνόησας ἡλίου πέσημ' σκότος.
Ἐπεὶ δ' ἔκλινε καὶ μεθῆκ' ἑκουσίως
Ψυχὴν, μέρος γὰρ οὔποτ' ἦν ὑπόπτερον,
Εἰ μὴ κελευθεὶς ἦκε τῇ καρὸς κλήσει.
Τοιῷδέν δε μᾶλλον, φειδὼ ἦν θεαμ' ὁρᾶν
Γῆς γεῖσα σαλευθέντα, ῥαγέισας πόρους,
Τάφου τε νεκρῶν εἴδες ἠνεῳγμένου.
Ὡς δ' αὖθις ἦκεν αὖ πνέοντων δόρυ,
Νύσσει πρασὰς νεάτῳ πλευρᾷ ξίφει.
Ἀκμαῖος αὖτε, τῆς τομῆς γὰρ ἁψόμην
Γλυκὺν βαρεῖαν, ὦλκα τραύματος βλέπεις.

Ἔχοντα μύσιν τοῦδ' οἰκτίρω κἀτώ.
Θεολ. Ὁ αὐτὸς σ' ἀπώνως θ' ὑμῶν ἠνέσετο.
καὶ πᾶσαν βυμάρειαν σὶ χεροῖν δίδοῖ.
ἰω. Ὦ χθὶμα παγκαλέστατον δέσποινι ἐμή.
τί παῖδα πρὸς σὸν ὧν δ' ἄζυσ' ἐρημίαν
Ἔσηκας, θαμβυμένη τὰ σαυτῆς λυγρά;
καί σοι μόνος πάρεστι μύσης πρόθυ,
λιπὼν ἀδελφὸν σὸν χερῷ μυσιτόλων
Ἄλοι δ' ὁ παῖδι τῶν ὧν πεπλησμένοι
φύλουσι, πολλῷ δεῖ φόβῳ πεφρικότες,
οὐδ' εἶδον ἀδὲν τῶν μειοτέρων κακῶν.
Σὺ δ' οὐ τέφεικας δυσμενῶν ἀβουλίαν.
Ἐπὼ δέδοικα μήτι βυλύσῃ μέον
σ' μιλος ἐχθρὸς, δυσμενὴς, μιαιφόνος.
Βαρεῖα γὰρ φρενὸς ὀδ' αἰνέξεται κλύειν,
καὶ νεκρὸν ἦν δοίημεν σὶ τίμῳ τάφῳ.
Θεολ. Οὔπω γὰρ ὠκ ἔλιξαν, ὀδ' ἔχον κόρον
μιαιφονίας καὶ κακῆς ἀβυλίας.
ἰω. Ζηλῶ σ' σὶ ἀρχῇ πῆμα κοὐδέπω μέσον.
Θεολ. Τί δ' ἐσὶν ὦ χρεμέ. μὴ σίγα, φράσον.
ἰω. Ἤκουσα τὸν λέγοντος, ὀ δοκῶν κλύειν,
θώκους πρόσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίπεροι
Θάσσοιδ' σεμναὶ ἀμφὶ σαλαμῶν σοαί.
Ὡς τόνδε νεκρὸν οὐκ ἐᾷ πρόσβυτέρων
Ὄχλος προσελθὼν τῆσδε κοιράνω χθονὸς,
Θάπτειν. ὁ μὲν δοὶ μῦθος ἐσαφὴς ὅδε,
οὐκ οἶδα, βουλοίμιω δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.
Ἐμοὶ γὰρ αὐτὸν ὑξέδωκεν ὡς φίλῳ,

τάδ' αὖ δοκηθεὶς τοὐκ ἐφῦρε καὶ πέλῳ.
Σὺ δ' ἀδοκήτων αὖτὸς ὕρροις μοι πόρον.

Θεόλο. Καὶ μὴν ὅδ' ἰώσπερ ἐν σπυδῇ ποδὸς,
Στείβει, νέοντι πᾶγμ' ἔχων ἵξις φράσαι.
Λῦ δ' ἄλλο θαῦμα καὶ πρὶν ἐλπίδα βλέπω,
Μύσην νύχιον τῷδε ξυμπρέποντά πορ
Σκηνὴν φέροντα προσφυᾶς τῇ καλύβῃ
Ὦ μάκαρ ὃς τὰ τοῦ θεοῦ μυστήρια
Οὐ ἀγνεύει θείαν αὐτοῦ βιοτὴν.
Καὶ θιασεύεται καθαρμοῖσι ψυχὰν,
Δέμας τε παντὸς ἀναλυάσων ῥύπου,
Κύκλῳ τε πασῶν ἀρετῶν σέφων κάραν,
Λειθοραπεύειν ἀοιδὰς τὸν θεόν.
Τὸ σωφρονεῖν γὰρ καὶ σέβειν τὰ τοῦ θεοῦ,
Κάλλιστον οἶμαι δ' αὐτὸ καὶ σοφώτατον,
Θνητοῖσι μεῖναι χρῆμα τοῖσι χρωμένοις.

Ἰω. Ὦ φίλτατ' ὡς σὴν χεῖρα καὶ δόμων κλύων
Σοφῶν, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἐν μακραῖς ὁδοῦ.
Ἦκω δ' ἕτοιμος τῶν δ' ἔχων σκυλῶν τάχει,
Ὅπως νέκυν θάψαιμι τὸν πεφιλμένον.
Δεῖ γὰρ νιν ὄντα καὶ πάρος σε πρὸν φίλον
Ὄντ' ἀν θ' ἡμᾶς, καὶ νέκυν ὄντ' εὖ σέβειν.
Γῶς δ' ἦ κατάγῃν, πῶς ἢ πρὸς τύμβον φέρῃν.
Γέγωλοις ἀμηλίασαι πεδίων ἡγοῦμαι σὺ
Νέος γέροντι πρόθυμος, σὺ γὰρ σοφός.
Ὡς οὐ κάμοιμ' ἂν ἔνθ' ἔως, ἔνθ' ἑσπέρα
Ἕως νέκυν θήσαι με καινῷ μόνου τάφῳ.
Ὅσον δέον χρὴ μὴ χέσαι κοινωνίαν

Ἔ σχεν δὺς, αἷμα ζὺμπεφυρμένον.
φεικτὸν θέαμα, καὶ τρόμος μ' ὁρᾶν ἔχει,
διδάσκαλον. φέρω γὰρ αὐτῷ τὴν κτίσιν,
γῆς γείτονα σαλθυθεῖσα, ῥαγεῖσας τ' ἐτρασ
τάφους τε νεκρῶν ἄφαρ ἠνεῳγμένους.
Αὐτὸς δ' ὁ νύξας οὐ φρομὸς πεσὼν θίγει.
Θεοτό. Ὦ τέκνον ὦ φίλτατον ὠθεῖον κάρα,
οὕτως ἐφαίνῃς πᾶσι καὶ τοῖς μὴ φίλοις,
σφοδρὰ ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά,
κἀμῶν δ' ἁρπάσιον αἷμα τοῦ γένους.
καὶ δυσμενεῖς φρίπτουσιν ἀθρώπες ξένα.
Θεοῦ τε κεκράγασι τρανῶς σ' ἰέα,
πάντα φρέμοιῶν ἅτε μὴ γνῶσιν ἔχει,
οἱ δ' ἐγγενεῖς ἔκτειναν ἀλόγῳ φόνῳ,
ὑᾷ ὧν γ' ἐχθρῶν σέφανον εἰς κάραν λαβεῖν,
οὐχ οἷον ἐμπαίζοντες ἔσεφον σέ πως.
οἱ δ', αὐδὲ φρονπίζουσί σ' οἱ θεῖναι τάφῳ.
πῶς δῆτ' ἐγώσε τὸ ξύλου καταλάχῳ,
ποίῳ δὲ τύμβῳ καταθοίμιῶ σου ἥμασ;
ποίοις τε σπαίωλοις καταλύμῳ νέκυω;
πῶς καὶ τ' ἀπχώεια μέλῃω σοι μέλη;
τίνος σε κηδεύσοιῶν ὦ τέκνον χέρδ'
οἵμοι τί δράσω, τίς γόωμαι παντλάμων;
τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον τοῖς σοῖς λόγοις.
ἔργοις θ' οἷς ὑπεὶ θειξασ εἰς μαρτυρίαν
ὡς δ' ἔστιν ἅπαν σοι θελητὸν, δυνατόν.
πολλῶν ταμεῖον ἐστιν ἀέλπτων θεὸς,
πολλά τ' ἀέλπτων πολλάκις κραίνει θεός.

καὶ δευτέραν μοι συμφορὰν δράσει πάλιν.
ταῖς δ' ἦν ἴδοιμι καὶ νέκυν ὑβεισμένον.
ἰὼ μοι μοι.
θέαμα δεινὸν ὄμμασι βλέπων νέον,
καπίδετ' ἴδεθ' αἷμα νυχίτος νεκροῦ.
ὁρᾶθ' ὁρᾶτε πῶς διπλοῦς κρουνοὺς ῥέει,
γλαυρᾶς αἷμα κυπεφυρμένον ὠτοῦ.
ἔβλυσεν οὐθὺς, ὡς σὺν τῷ ξίφει
ἠβῶντος ἀνδρὸς δυσμενῶν ἐξ αὐσόνων.
διπλοῦς ἔπι βλύζει τε κρουνοὺς αὐτόθεν.
αὐδῶ θ' ὁ νύξας ἐκπλαγεὶς κἀκραγές πως,
ὡς ἔστιν ὄντως παῖς θεοῦ νέκυς ὅδε.
τρέχει δ' ὁρᾶτε, καίγε πρὸς πίτνει ξύλῳ,
γίπετ' ἐσ οὐδὰς τῇ θεᾷ νικώμενος,
στῆθός τε παίει, καὶ ὠλόμπυσεν πέδον.
ἔνθ' ἱκρίον πέπηγεν ἐμπεφυρμένον
ῥέθρῳ κατ' ἐρέτην τῆς γλαυρᾶς ἔπι.
ἀρύεταί τε χερσὶ κρουνοῦ, καὶ κόρας,
ἔχρισεν, ὡς ἔοικεν ὡς ἁγνισμὸν ἕξων.
χορ. ἔοικεν ἄναξ πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ξυμπεσεῖν ἐν δίκῃ μαινόλαις,
αὐτούς τε μέλλοντι μὴ φίλῳ δράσειέ τι
ἔκδικον ὄμμα δεσπότου παντεργάτου
ἴτω δίκη ἴτω φανερῶς ξιφηφόρος
καὶ πυρφόρος πάλαισα τοῖς μαινόλαις.
ἔστι γὰρ ὄντως δαῦμα φέλκτον εἰσορᾶν.
ὁ μὲν γὰρ ὡσεὶ κατὰ γλαυρᾶς πυθόρου.
γλαυρᾶς νενυγμένης δὲ θαυμαστὸν νᾶμα.

Ω πάθος οὐ μετρητὸν οὐδ' ὁτιοῦν φόνον παλαίναις χερσὶν ἐξεργασμένοις
ταὶ καλίνικον κλεινὸν ἔξεπάξατε,
εἰς θρῶον εἰς ἄκυρα, παγκαλὴς ἀτὼν
ἐν αἵμασι σάλουσαν εἰς φέρειν χέρα.
φεῦ φεῦ φρονήσαντες μὲν οἷ ἐδράσατε,
ἀλλ' ἦσε τἄλγος δεινόν. εἰδ' ἕως πέλῳ
ἐν τῷ δ' ἀεὶ μενεῖτε οἷ ᾧ καθέσατε,
οὐκ ὀτυζῳῶπες δόξετ' οὐχὶ δυσυχεῖν.
Ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ὥρισα ταῦτ' αἰὰ πάρρεειν.
τί γὰρ καλὸν, τί δ' ἀσεβὸς τῆι δ' οὐκ ἔχει;
Ὦ Μοῖαι Ὦ Μοῖαι συγδοὶ μιαιφόνοι,
οἳ δεσπότιν κτανόντες οὐ φροντίζετε,
γᾶσαν τρέμουσαν εἰσορῶντες πῶ κτίσιν.
Ἀλλ' ἐσέ γ' ἥρᾳ τὸ φόνου χαιρούμενοι.

χορ. Κακῶς τοι πέπακται πάντα δρῶ, τίς αὐτερεῖ;
Ἄπαν δ' ἀληθὼς ὁ βροτῶν λυπρὸς βίος.
Σπέρχουσι δ' αὐτὸν συμφοραῖς νικώμενοι.
Σοὶ δ' οὐχ ὅμοιον ἄλγος ἀνθρώποις κόρη,
κἂν οὐ μόνη σὺ σοῦ δ' ἀπεζύγη τέκνου,
οὐ γὰρ ὅμοιος σὸς τόκος καὶ τῶ γλυκύ.
ὅ μως δὲ πάντα πλησιαρδίως φέρειν
τὰ νῦν πρόσηκε, κἄρτα τἀῦ τυχοῦθέναι
Αἴ, αἴ, αἴ.

στρο. Δεδορκότ' πᾶσαι τῶν ἀλαστόρων κόραι,
οἳ ζυνέστειλαν τὴν μιαιφόνων σκέλη,
καπευθύνουσι παιδὸς εἰς ἅπαρ δύρυ.
Δεδοικὼς τἀῦτον μήπι βουλεύων νέον,

γυναῖκας ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτὸν,
ὅσαι τεκοῦσαι καὶ θανόντ' ἄδην τέκνα.
Ὡς τρὶς θανεῖν θέλοιμ' ἂν ἢ τεκεῖν ἅπαξ,
καὶ τῶνδ' ἰδεῖν σε τραφέντος μοι τέκνου.
Ἀλλ' ἦ γὰρ αὐδᾷς πρός σε κἀμὲ μηκέτ' ὢν λόγος,
ὦ παγκοίρανε τοῦτον πρὸς ὀλβίαν
ἢ τὸν μακάριστον ἐξ ἁπάντων θεῶν.
Εἰ τῷ γὰρ αὐδᾷς περιμενεῖς δεξαμενὴν
ἀνθ' ἡδονῆς ὀδυρμὸν οὐ λύπας τρέφω,
καὶ θνητὸν ὡς ἔμπνουν ἐδηξάμην στέγω.
Κοὐφως φέρειν χρὴ συμφορὰς θνητοὺς δέον.
Σὺ δ' αὐδᾷς οὐκ ἔγνωκας οὐδὲν πρὸς νέαν,
θεὸν τεκεῖν τ' ἔκλυες ἀγγέλου λέγεις,
καὶ νεκρὸν αὖ τὸν νυμφίον ὁρῶσα πῶς φέρεις;
ἔα με· οὔπω φίλα μοι τὰ μὴ φίλα.

Χορ. Ἤγγειλαν οἱ ἄγγελοι οὐ μομφὴν ἔχει.
δυάγγελος δόξης τε τῆς δυαγγέλου.
Ἦν εἰσφάλῃ. ἐγὼ δὲ τῆς ἀγγελίας,
οὐκ οἶδ' ἐγχυρᾶς ἐμφέρω γ' ἐγγύας.
Θρηνεῖν δὲ δεῖ με, δακρύων χρὴ ἄξια,
πέπονθα γὰρ μέγα καὶ σέβω καὶ δακρύω
ἕως ἴδωμι ζῶντα τὸν τανῦν νέκυν.

Ἡμ. Δέσποινα κούρη δεῖ σε συγνώμην ἔχειν
ἥτις ὑφ' ἥβης μωλάγχνον δύτονος φέρων.
Νάπαια βάζει, μὴ δόκει τούτων κλύειν.
Σοφωτέραν χρὴ ἴσμεν οὖσαν σε βροτῶν.

Χορ. Αἴ, αἴ..
ἔτλην μεγάλων ἄξια θρηνῶν ἐγώ.

ὃς παῖδα νηρτησεν ὑδάτων ὕπερ,
διὸν τὸ φάος ἡλίου ζωπυρεῖ,
αὐτῆς σελήνης τ' ἐσκοπεῖτο πᾶν σέλας.
καὶ ῥῆξιν αἰτλησαν αἱ πτηξαι φόβῳ,
μνημεῖα τ' ἦνοίγησαν εἰς δῆγμα κρατοῦς.
αὐτὸς παθὼν ὑπὲρ αὐθεντοῦ αἴτιον.

Θεόλ. Δεῖσοινα παγκοίρανε μήτερ τῶν λόγων,
λύπης κάτω πέπηπα μὴ φέρων βλέπειν,
φρικῶδες θέαμα, δεσπότην πεφυκότα.
Ἄωνον ὀμπνέοντα τοῖς ζῶσι πνοάς,
στένω τε πυκνὰ κἀχέω πικρὸν βάκρυ,
ἐλπὶς δ' ὅμως τρέφει με, καὶ θρῶν φέρω.
οὐ γὰρ ἀπίστῳ τοῖς λόγοις τὸ δεσπότου,
ἢ καλλιφεγγὴς ἡμέρα δὲ τεταύτη
τὸ πέρμα δείξει τῆς τρεφούσης ἐλπίδος.
ἢ μὴ πρέλθοι. καὶ θανεῖν μοι συμφέρει.

Θεοτό. Τεταύταμ ἀμέραν μὲν ἐδῆα κλύω,
αὖθις φθορᾶς παίσαγον αἰῶχ ἡν δέμας.
νῶν δ' ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος;
ὡς δυσκάλαιναν τὼ πάλαι μαίαν.
ὅθεν τὰ θνητῶν μᾶλλον ἠγοῦμαι σοφὰ,
κοὐδ' ἂν πρέσας, εἴποι μι τῶν σοφῶν βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι καὶ μυρίμνητας λόγων,
τούτοις μεγίστην ζημίαν ὀφλισκάνειν.
θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἔστιν ὄλβιος φύσει,
ὄλβια δ' ἐπῤῥύντος βυκλεέστατος.
Ἄλλα γένοιτ' ἂν ἄλλος, ὄλβιος δ' ἂν οὔ.

ἡμι. Πάντων ὅσ' ἐς ἔμψυχα καὶ γώμιν ἔχει.

τιμὰς μεγίστας ἀνὰ χῆν σοι καὶ πόλιν.
Γλήσεται πάσαν παῖαν ἀνδρῶν λέγων,
Ναούς τε σοι πύξουσι Βροτῶν φῦλον.
Θᾶπον γὰρ ἀπὸ δὲ δυσεβοῦς φόνου
Σεμνὴ ἐορτὴ τῇδε γῇ προσάψεται,
Καὶ χῆν σολύμων ἱερὸν πύξει πέδον.
Ὧν οὕνεκα χρὴ μὴ μέτρου θριῶν πέρα;
Μὴ δῆτα γαῖῶ δέσποιν ἀφέρτατα σένε.
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ' οὔτ' ἄπαλλάξουσα χῆς
Γρόσωπον, οὐ βλέφαρα δακρύων ῥοῆς.
Ἕως πότε σχέψεις δὲ κάτω πὼ δέρω,
Ῥοᾶς καταρδεύουσα πὼ χῆν δακρύων;
Ἔκδικον ὄμμα πανταχόπου δὲ πότου
Εἰδῆς θᾶπον χάρμα σοι φέρειν μέγα,
Γρὸς ὃν σε τίνειν ὄμμα καὶ μόνον δέος.
Οἶδας γὰρ οἶδασ' ἔλεγαι τοῖς φροιμίοις
Καὶ τέρμα φαιδρὸν γηθόσυνος ἡμέρα.
Μίαν μόνῳ μεῖραί σε δεῖ πὼ αὔριον.
Ὡς συμπεραθῇ φρονῆς, ἢ καμὲ τρύχει.
Θεοτό. Υἱὸς σύμοι πέφυκασ' ἄλλος πρὸ θένε.
Αὐτὸς γὰρ εἶπεν υἱὸς ὅς μοι καὶ μόνος.
Οἶδάς τε ταῦτα πάντα πὶς χρεὼ λέγειν;
Ὡς ἀπείρως ἔπεκτον ὠδίνων ἄπερ,
Σπερᾶς τ' ἔφυγον οἰκοις ἀλγηδόνας,
Θεοῦ τε παῖδα τῶν ἀγγέλασ' ἔφη,
Καὶ πολλ' ἔδρασεν, οἷα καὶ μόνου θεοῦ.
Καὶ πῶς τὰ νῦν οἴσαμι γυμνὸν καὶ νέκυν,
Ἐν ἰκρίῳ βλέπουσ' ἀπηωρημένον;

λέβητι χρυσέῳ δ' ἐφέμφον μοι δέμας,
σοφῇ πεμηθέα με ξυνίσιν ξένος.
λυγρὸν γὰρ ἀχθηρὰς δύφυῶς ξέσας
ἀνθρωπολοιγοῦ παμπειλαίας μοι λύπης,
κοῦρον φίλον θήσειν ἠδοωνταί με.
ὡς νῷν κάκιστον χῆρας ἅπαντας τρύχει.
ναὶ μάλ. τρύχει χήρας με πημάτων βάρει
λώβης παλαιᾶς μητρὸς ἠπατημένης.
ἀλλ' αὖτὸς ἀλύξαι με πημάτων ἔφη,
λύτλῳ πρὸς αὐτῷ μητέρα σχεθὼν τ' ἐμοί,
καὶ ταῦταν, οἵκων θ' ὧν πεδοῦσ' ἀφίκετο
βουλαῖς ἀνάγνοις θηρὸς ἠγριωμένου,
ἐς τῷδε ταῦταν μητέρα σεναγμάτων
μετ' αὐδῆς, ὧν πρὶν ἦ δ' ἀπέμασα σ' ἔγνω,
ἔγνω γὰρ ἠπάλαινα συμφορῶν ὕπο,
οἷον τὸ λιπεῖν οὔθαρ ἀρούρης πάθος.
καὶ τῷδ' ἑκηβόλῳ παῦθ' ὑποσῆναι θέλειν
αὐτὸς πόθῳ τε, καὶ θέλοντ' ἔτλη μόρου,
ἢ μητρὶ τειπάτῳ δ' ἀνεγρεθαι τάφου,
μύσταις φίλοις φέροντα χάρμα καὶ μέγα.
εἰδὼς τε ταῦτα πάντα πρὶν σαφῶς ἔφη.
ἦ δὴ δ' ἔχει σύμπαντα ταῦτα νῷν τέλος,
λείπει δὲ μηδὲν ἦμαρ καὶ μύνον.
καὶ δῶρα νῷν μενοῦμεν, ἔσαι δ' ὡς ἔφη.
ὁ γὰρ τὰ λυπρὰ νηγρεκὴ νῷν γνωείσας,
καὶ χάρμα δείξει λαμπρὸν ἦμαῦ φίτῳ.
οἶδας τε σὺ μάλιστα τέρμα δρωμένων.
θήσει δὲ λύπης αὖτὶ τῆσδε καὶ πόνων,

Ἄλλως ἄρ' αὐτὴ τέκνον ἐξεθρεψάμην,
ὡς πῶ προφλὼ ἅπασι δαψιλὼς νέμῃς.
Μάτην τ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξανήνυτον πόνοις,
φθόγγουσι χείρασ' τῶν φωνούντων σε τέκνον
Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ἑαυτῶν γενεθλίων.
Ἀλλ' οὐκ ἐγῶμαι, κἂν σέγω, κἂν δακρύω,
Ἐπώσ' ἔπεσον, οἶδα δ' ὡς ἐγεινάμην,
Οθεν ποθ' ἡ δύσπονος ἔβαν ἐλπίδας
Ἐν σοὶ μεγίστας, πιροβοσκήσειν τ' ἐμέ.
Καὶ κατθανεῖν μὲν χερσὶν οὐ σθένουσ' ἐλεῖν.
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισιν· ἡ δ' ὀλομένη μοι
Ἐλπὶς γλυκεῖα, σοῦ τέκνου τεθνηκότος.
Ὦ φθέγμα γλυκὺ γλυκὺ χάρμα μοι φέρων,
Ὦ φίλτατή πω φωνή, ὦ σωθουμένη,
Ὡραιότης ἄῤῥητος ὑπὲρ πᾶν γένος,
Εἰκὼν ἄμεμφος ἀμφὶ φὼ μορφώματος,
Πῶς νῦν συναλλὰξ οὐ φέρω βλέπουσά σε
Πῶς, πῶς σιγᾶς νωθὴς δ' ἀπανοίγεις στόμα,
Δὸς φθέγμα μοι, δὸς, δὸς πρηύρημά μοι.
Φθέγξαι μὲ μικρὸν μητέ δυσπόνου τέκνον.
Ναὶ τέκνον οἶδα καὶ θεόν μου, κἂν φέρῃς
Θαύματον, οἰκτρὸν ἀθανατίζοντά με.
Θαύματον, ἀθάνατον ἅπαντα κλέος
Καὶ χάρμα πᾶσι τῷ βροτῶν γένει μέγα.
Θεόλ. Τέτλαθι παῖ οἰκτρὸν μοι μῶδα κλάειν,
Ἐκὼν γὰρ ἔτλην τοῦτ' ἐμὸν, οὐκ ὢν ἄκων.
Ὡς παμφάγον νῶν κἀβάλων οἶστον γένει,
Ἔκδικος ἔλθη δεσπότης παντοκράτης.

παῖ παντάναντος πῶς εἰς ἅδου νιῶ δόμων.
οἴχη μόρων ἔκηλ' τῶν πρὸ πόρων.
Αἴφνης δ' ἀπέπης, ὡς μεθεὶς ἑκὼν σίως.
Ἦ κυσὶ, ἔκλυον σὴν ὄπα πρὸς πατέρα.
τίνος δ' ἔκηλ γῆς ὁ ἀποστέλλει πατήρ;
τί σ' ὧδ' ἀτίμως ἠθέλησε θανάναι;
τί τὼ τεκοῦσαν μητέρ' ὀρφανὼ σέθεν
τέθεικας; οἴμοι ζῶν θανόντι μοι τέκνον.
Ἰδοὺ τέθνηκας, τίς με δέξεται πόλις;
τίς γὴν ἄσυλον, καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξένος παρασχὼν, ῥύσεται δέμας τόδε,
οὐκ ἔστι. μείνας δ' ἔστ' ἔλαμψε μικρὸν χρόνον,
Ἦν τριπόν' ἦμαρ λαμπρὸν προπρεπὲς ἐσιδών.
Ὡς αὐτὸς εἶπας νεκρὰ γυρσιν μηνύων.
Κἀγὼ πέποιθα, καὶ σέβω ταῖς ἐλπίσι.
Καὶ νιῶ νέκυι βλέπουσ' ἀσημασμένον,
Στένω μὲ μᾶλλον ἢ σε τῆς ἀσουσίας.
Ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθιο.
Εἰ γὰρ γένοιμι τέκνον κἀγὼ σοῦ νεκρός.
Ὄλωλα τέκνον. ὧδέ μοι χάρις βίου.
Αἰαῖ κατ' ὄσσων κιχάνει μ' ἤδη σκότος.
Ὄλωλα, καὶ νιῶ νερτέρων τῶ θῶ δόμων.
Τὸ κατὰ γᾶς θέλω δὲ κατὰ γᾶς κνέφας
Τὰ νιῶ μετοικεῖν, σῆς θέας στερουμένη.
Δύσνους οἷον ἔχον ἀρτ' ἄλγημ' ἐγὼ,
οὐ πλήρη, οὐδὲ ῥηνὸν, ἀλλ' ἀπωλόμην.
Πῶς δ' ὄζανα ὠδοῦ καὶ μύζοντος ὄμματα
Ἔξω πεπόρημαι μήτης παντλάμων.

ὁρῶ γὰρ ἤδη τόνδε πλησίον μόρου,
Ναὶ ναὶ βλέπω κλίναντα πάντιμον κάρα.
Μακρὰν λιτόντα ῥᾳδίως ὁμιλίαν,
Ἔα τί λύσω. σὸν δέμας νεκρὸν τέκνον,
Ἀθρῶ. μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον.
Ὃς ἀρτίως κἀνῆρας πρὸς τὸν πατέρα.
Φωνῇ κρατεῖ δὲ γεῖσα χῆς σπαραξάσης.
Οὗ πᾶσα μὲν χρὼν φθέγματος πλησθεῖσα
Φεικῶδες ἀπεφθέγξατ'. εἰδρῶσι δὲ
Θέαμα κρεῖσσον ὀμμάτων ἐφαίνετο.
Οὔν ἀρτίως ἔδρακον ὡς φάος τόδε
Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσδέρκετο.
Τί χρῆμα πάσχεις; τῷ τρόπῳ διόλλυσαι
Τέκνον; πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.
Ἡ γὰρ φθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι,
Καὶ τοῖς κακοῖσι λιχνός γ' οὖσ' ἁλίσκεται
Ε, ε, ε, ε, ε, ε.
Τάδε ξυνωδὰ τοῖς προκηρυθεῖσί οἷς
Αἰαῖ τί δράσω, καρδία γὰρ οἴχεται.
Γυναῖκες ὄμμα οὐχ ὁρῶ φαιδρὰν τέκνου.
Χροιὰ γὰρ ἠλλάξατο, καὶ κάλλος ξένον,
Δεινὸν θέαμα. καὶ φόβος νεκροῦ θίγειν.
Διδάσκαλον φέρω γὰρ ἀστέρων πάθῳ,
Γῆς γεῖσα σαλθεύοντα, ῥαγέισας πίτρασ.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ', οὐκ ἔτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἷα πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ νικῶμαι πόνοις.
Καὶ ξυνιῶ μὲν οἷα ταῦτ' ἔσται τάχει,
Λύσιν δὲ κρείσσων καὶ βεβαίας ἐλπίδος.

Καὶ γὰρ πάροιθεν σοῖς ἐπειθόμην λόγοις,
Σῆς δυσβέβαιον ἡγούμενος φρενὸς χάριν.
Καί μοι τὸ μὴ σὸν ἐκτὸς ὢν ἔστω λόγον.
Ἔλκει δὲ καὶ δάκρυα πολλὰ μοῦ χάριν.
Καὶ πάντα λύει δεσμὸν ἁμπλακημάτων.
Σοὶ τἀῶ παραινῶ μηδένα βροτῶν συγεῖν,
Μήδ' οἷμ' ἀτωθήσειν αὐόμφος ξύλφ.

Θεοτό. Ὦ μοι φρενὸς σῆς δύσλυτος στάσις ἀεί,
Ὡς οὐδὲ πάσχων δυσμενὴς εἶ τῷ γένει,
Οὐδὲ προσηλώσασιν ὀργίζῃ ξύλφ.
Τίς γὰρ αἰὲν ἔτλη θυμὸν ὀργῆς σὸν τέκνον;
Ἢ τίς ἀγαμάκτησιν υἱοῖσι σέθεν;

Χε. Ἄπιθ' ἄπιθι δυσμενῶν νῶν ἐκ μέσου.
Ὡς ὑπὸρ γ' οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους
Τὰ μὲν πέπρακται, τὴν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
Ἐν τῷδε μή σε τὴν δ' ἀπαλλάσσω λόγων.

Θεοτό. Ἄρα γ' ὡς ἔοικεν ὦ τάλαιν' ἐπῴ.
Αἰαῖ αἰαῖ πῶν ἐκφωνεῖ φεῦ φεῦ δὴ τὸ δ' ὄπα;
Γλυκασμὸς ὧν ὅλως δὲ καὶ θυμηδία;
Τίνος γε δίψῃ ἀπεχεύσω πικρίας,
Αὖθις τε δίψαν ἡφάρτα κἀκραγας.

Χρ. Κρωσῆς ἀκούσας ἐκτὸς ἦλθον αὖ πάλιν
Ἐπῳ, δι' ἣν μὲν ἐφ' ᾧ τὰ νῶν σέβεις
Οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ' ἂν ἐκσέβειν κλύειν.
Φθέγξαι γὰρ ὄβρι' ἄθρησον, ὤμοι πακῶν
Τί δ' ὄμμα, χὡς πε ζωπέπηκε νῶν.

Θεοτό. Σιγήσατ' ὦ γυναῖκες, ἐξειργάσμεθα,
Ἐπῆλθε δ' αὐδήν, παῖδ' ἐρωτήσαι θέλω,

ὁρῶ

κάτεργε, κἀπάπαυσον, ἔξεργε φόνου
Ἐγκατάλημμα σώματος πεφιλμένου.
Χρ. Αἰνῶ γύναι τάδ', οὐκ ἐπαινέσαι μέμφομαι.
Πολλῶν δ' ἕκηλε τλῶ δέ σοι δοῦναι χάριν
Ἐγὼ πρόθυμός εἰμι, κοὐκ ἂν ἐκτίσης.
Συλλήψομαι γὰρ τῶνδε σοι πάμπαν σκοπόν,
Αὐτόν τε γνοίης ζημίας ἀνίσχροφλῶ,
Ἃ πᾶσα γεῖσα τῆσδε τῆς ἀθυμίας.
Θεοτό. Ὤμοι φρενὸς σῆς βύσμενοῦς τε κἀβαθοῦς,
Ὦ τέκνον οἵᾳ συμφορᾷ ζώεις ζύγης.
Τὸ δ' εὐγενές σου τὴν φρενῶν σῶον μονὲ.
Ὅσην ἀέθλοι πῶ προμήθειαν φέρεις.
Ταῦτ' οὐνονθεῖσ' ἡδομὸν ἀβουλίαν
Γοῶ ἔχουσα, καὶ μάτην λυπουμένη
Μάτην θ' ἑαυτῇ πρὸς λόγου ἀφικόμην.
Χορ. Ἆ ἆ πολυσόνων ἄϊον ἰαχὰν τόων,
Φωνὼ ἔκλυον, ἔκλυον βοὰς τόνων.
Θεοκλυτεῖ πις δ' ὡς κακὸν ῥέξασ μέγα,
Θεοκλυτεῖ δ' ὡς ἄρα δεινά τις παθών.
Καὶ μὼ ὁ κλεινὸς ἄπο δὴ στείχει τέφρος
Σκυθρωπὸς, οἰκτρὸς, καὶ κατηνεγκασμένος,
Τί πότερε θρῶσεῖς; δεῖν' ἔπραξασ, ἀλλ' ὅμως
Ἔστ' ἐστὶ καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.
Θεοτό. Ὦ τέκνον, ὦ φίλτατον, ὦ θεοῦ λόγε
Σύγγνωθ', ἁμαρτεῖν δ' εἰκὸς αὖ τέκνον,
Καὶ πότερος ἐξήμαρτε σοῦ ὄχλους τρέσας.
Χρ. Στείχουσα νῶν ἄπειμι μῆτερ πρὸ δένε,
Λύω δὲ πέζῳ σφάλμα χρηζούσης σέθεν.

πολλῶν δ' ἔκητι τλώ δε σι δώσω δόσιν.
Θησ. Πέποιθα, κοὔπι σοῖς ἀπίστῳ σοῖς λόγοις,
κἀμοὶ τάδ' ἔστ' λῷστα, νινώσκω καλῶς.
Ἐγώ σ' ἔλιπτον, οἶδα δ' ὡς σ' ἐγενάμην,
τὸ πρόσφορόν δ' ἄλγημα τὴν ἐννωσμάων.
Ἀλλ' αὖ τομαί σε τῶδε πρὸς σωτηρίου
πάθους φέροντος ἀπάθειαν τῷ χρόνῳ,
μητροπρεπῶς δὲ σῶν τοσῶν ἐφάπτομαι,
οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὼ δυστλήμονα,
καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν σου λίπῃς,
Δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
Ἦν θἀσομοὺ βούλθιο σὴν δίκλωκρίναι,
οὕτως ἔρως σοι πρὸς πατρὸς πλεσφόρθ'
Σκοπουῦ χρήοιτο, καὶ θαμίνθ' ἑκουσίως
Ἵδοι μ' ἐκφαχίρτον ἅματι τρίτῳ.
Ὡς αὐτὸς ἔπας τολμάκις πρὸς σοὺς φίλους.
Τὸ πᾶν γ' οὕτως ἀσφαλέστερόν τ' ἐμοὶ,
Σύ τ' αὐτὸς ὢν ὄλβιος ὀλβίου πατρὸς
γνωσθεὶς, αὐνμνηθῆς γε πάσῃ τῇ πίστει.
Μὴ γοῦν διάξω λυπρὸν ἐς μακρὸν βίον,
Ὄκλος δ' ἀλαστόρων γε πίστει τὼ δίκλω,
τὸν δε πότλω κτείνασ' γε χῆς τε καὶ τόλου.
οὕτοι γὰρ ὡς ἔσραζεν, ὄρνισι κακά,
Ἃ δὴ σι δυσεβοῦσι γίνεται βροτοῖς.
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὴν φρονῶ δ' ὡς πέκνων ἔχω,
μή πως πάθωσιν οἱ πεσόντες σφίσιν,
ταῦτον ἐκφράζοντες ἀσι βῆ φόνου.
Ἀλλ' αὐτὸς ὦ τλάγχνον φίλον γλυκὺ φάος

τάδ' αὖ δοκηθέντ' οὐκ ἐφῦρε καὶ τέλη.
Σὺ δ' ἀδοκήτων αὖτὸς βύρσοις μοι σόρον.

Θεόλο. Καὶ μὴν ὅδ' ἰώσηπος ἐν σπυδῇ ποδὸς,
Στείβει, νέοντι πρᾶγμ' ἔχων ἵνα φράσαι.
Λῦ δ' ὄμμα θαῦμα καὶ πῦ' ἐλπίδα βλέπω,
Μύσην νύχιον τῷδε ξυντρέχοντά πορ
Σκύνη φέροντα πεοσφυᾶς τῇ καλόδῳ
Ὦ μάκαρ ὃς τὰ τοῦ θεοῦ μυσήρια
δῦ ἀγνεύει θείαν αὐτοῦ βιοτὰν.
καὶ θιασεύεται καθαρμοῖσι ψυχὰν,
Δέμας τε παντὸς ἀνὰ λυάσσων ῥύπου,
κύκλῳ τε πασῶν ἀρετῶν στέφων κάραν,
Λειθοραπεύειν δοάζει τὸν θεόν.
τὸ σωφρονεῖν γὰρ καὶ σέβειν τὰ τοῦ θεοῦ,
κάλλιστον οἶμαι δ' αὐτὸ καὶ σοφώτατον,
θνητοῖσιμεῖναι χρῆμα τοῖσι χρωμένοις.

Ἰω. Ὦ φίλτατ' ὡς σὴν χεῖρ' ἀσπάζομαι κλύων
Σοφὸν, σοφοῦ πῦ' ἀνδρὸς ὄντα μαθητὰς ὁδοῦ.
Ἦκω δ' ἕτοιμος τῷδ' ἔχων σκυλίῳ τάχει,
Ὅπως νέκυα θάψαιμι τὸν πεφιλμένον.
Δεῖ γὰρ νιν ὄντα καὶ πάρος σε πρὸν φίλον
Ὄντ' ἀθάπτους, καὶ νέκυα τοῦτ' εὖ σέβειν.
Γῶς δεῖ καταίγειν, πῶς ἓ πρὸς τύμβον φέρειν.
Γέρωλοις ἀμηλίασαι πέπλοις ἠνῶμοι σὺ
Νέος γέροντι πρόθνος, σὺ γὰρ σοφός.
Ὡς οὐ κάμοιμ' ἂν εἴθ' ἕως, εἴθ' ἑσπέρα
ἕως νέκυα θήσαι με καινῷ μου τάφῳ.
Ὅσον δέον χρὴ μὴ γέρουσ' κοινωνίαν

Ἔ σταξεν οὐδὲ, αἷμα ξυμφυρμένον.
φεικτὸν θέαμα, καὶ τρόμος μ' ὁρᾶν ἔχει,
Διδάσκαλον. φέρω γὰρ αὐτῷ τῷ κτίσιν,
γῆς γείτονα σαλευθεῖσαν, ἐξαγείσας πόρας
τάφους τε νεκρῶν ἄφαρ ἀνεῳγμένους.
Αὐτὸς δ' ὁ νύξας οὐ φόμος πεσὼν θίγει.

Θεοτό. Ὦ τέκνον ὦ φίλτατον ὠθεῖον κάρα,
οὕτως ἐφανῆς πᾶσι καὶ τοῖς μὴ φίλοις,
Σφοδρὰ ποθῆναι δακρύοισι συμφορᾷ,
κἀμῶν δ' ἁρπάσιον αἷμα τοῦ γένους.
καὶ δυσμενεῖς φρένησιν ἀθρῶοῦσιν ἔχα.
Θεοῦ τε κηδεμόνας σε πανῶς σ' ἰέα,
πάντα ξρέμενον ἀπεμηχανῶσιν ἔχει,
οἱ δ' ἐχθρανεῖς ἔκτειναν ἀλόγῳ φόνῳ,
ὑφ' ὧν γ' ἐχθρῶν σέφανον εἰς κάραν λαβεῖν,
οὐχ οἷον ἐμπαίζοντες ἔσεφον σέ πως.
οἱ δ', οὐδὲ φρονοῦσι σ' οἱ θέναν τάφῳ.
πῶς δῆτ' ἐγώσε τὸ ξύλου καταλάξω,
ποίῳ δὲ τύμβῳ καταθοίμην σου ἔμας;
ποίοις τε ὠϊδαῖοις καταλύσω νέκυν;
πῶς καὶ τ' ἀπόρεια μέλλω σοι μέλη;
πόνος σε κηδεύσουσιν ὦ τέκνον χέρες
οἵμοι τί δράσω, πῆς χέρωμαι παντλάμων;
τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον τοῖς σοῖς λόγοις.
ἔργοις θοῖς ὑπόσχεσις εἰς μαρτυρίαν
Ὡς δ' ἔστιν ἄπαν σοι θελητὸν, δύνατόν.
πολλῶν τὰ μείον ἐστὶν ἀέλπτων θεός,
πολλά τ' ἀέλπτων πολλάκις ἀναίνεται θεός.

καὶ δευτέραν μοι συμφορὰν δράσει πάλιν.
παῖδ' ἣν ἴδοιμι καὶ νέκυν ὑβεσμένον.
ἰὼ μοι μοι.
θέαμα δεινὸν ὄμμασι βλέπων νέον,
καπίδετ' ἴδεθ' αἷμα νυχίτος νεκροῦ.
ὁρᾶθ' ὁρᾶτε πῶς διπλοῦς κρουνοὺς ῥέει,
γλυρᾶς αἷμα κὐπεφυρμένον ὠτόν.
ἔβλυσεμὸν θὴς, ὡς σὺγκ τῷ ξίφει
ἠβδντος αὐδὸς δυσμενῶν ὄξ αὐσόνων.
διπλοῦς ἔπι βλύζει τε κρουνοὺς αὐτόθεν.
αὐδὸς θ' ὁ νύξας ἐκπλαγεὶς κάκραξέ πως,
ὡς ἔστιν ὄντως παῖς θεοῦ νέκυς ὅδε.
τρέχει δ' ὁρᾶτε, καίγε πὼς πιτνεῖ ξύλῳ,
πίπτει δ' ἐσ οὐδὰς τῇ θεᾷ νικώμενος,
στῆθός τε παίει, καὶ ὠλολυξεν ὠίδον.
ἔνθ' ἱκρίον ὠέπηξεν ἐμπεφυρμένον
ῥέθρῳ κατ' ἀρρέοντα τῆς γλυρᾶς ἔπι.
ἀρύεταί τε χερσὶ κρουνοῦ, καὶ κόρας,
ἔχρισεν, ὡς ἔοικεν ὡς ἁγισμὲ ἔχῃ.
χορ. ἔοικεν ἄναξ πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ξυνάπτειν σὺν δίκῃ μιαιφόνοις,
αὐτούς τε μέν τοι μὴ φίλῃσι δράσειέ τι
ἔκδικον ὄμμα δεσπότου σωτηρίου
ἴτω δίκη ἴτω φανερῶς ξιφηφόρος
καὶ πυρφόρος τάχιστα τοῖς μιαιφόνοις.
ἔστιν γὰρ ὄντως δαῦμα φερτὸν εἰσορᾶν.
ὁ μὲν γὰρ ὡσεὶ κατὰ γλυρᾶς που δόρυ.
γλυρᾶς νενυγμένης δὲ δαυμαστὸν κάρα.

Ω πάθος οὐ μετρητὸν οὐδ' ὅ τι δεῖν,
φόνον παλαίναις χερσὶν ἐξεργασμένοι
ταὶ καλίνικον κλεινὸν ἐξεπράξατε,
εἰς θρῶον εἰς δάκρυα, παγκαλὴς ἀπὼν
ἐν αἵμασι σάζουσαν εἰς φέρειν χέρα.
φοῦ φοῦ φρονήσαντες μὲν οἱ ἐδράσατε,
ἀλγιστ' ἄλγος δεινόν. εἰδ' ἕως πέλῃ
ἐν τῷ δ' ἀεὶ μενεῖτε οἷ φ' ἡδέσατε,
οὐκ εὐτυχοῦντες δόξετ' οὐχὶ δυσυχεῖν.
Ἀλλ' οὐκ ἐγ' ὥρισμαι ταῦτ' αὐτὰ τἀμὰ παρρεῖαν.
τί γὰρ καλὸν, τί δ' αἰσχρὸν ὡς τῇ δ' οὐκ ἔχει;
Ὦ Μοῖαι Ὦ Μοῖαι συγχοροὶ μιαιφόνοι,
οἳ δεσπότην κτανόντες οὐ φροντίζετε,
γᾶν πρέμνον εἰσορῶντες τὼ κτίσιν.
Ἀλλ' ἐξεύρατε τὸν φόνου χαυρούμενοι.

Χορ. Κακῶς τοίπαλαι πάντα χοὐ, τίς αὐτερεῖ;
Ἅπασ' ἀληθὼς ὁ βροτῶν λυπρὸς βίος.
Στέργουσι δ' αὐτὸν συμφορᾶς νικώμενοι.
Σοὶ δ' οὐχ ὅμοιον ἄλπις ἀνθρώποις κύρη,
κἂν οὐ μόνη σὺ σοῦ δ' ἀπεζύγη τέκνου,
οὐ γὰρ ὅμοιος σὸς πόνος καὶ τοῦ γέροντος,
ὅμως δὲ πάντα πλησιαρδίως φέρειν
τἀνυῶ πεφύκει, κἄρτα τἀῶ τοιοῦθέναι
Αἰ, αἰ, αἰ.

Θεοτό. Δεδορκά πινας τῶν ἀλαστόρων κύρας,
οἳ ζωὲ τείφαν τὴν μιαιφόνων σκέλη,
καπευθύνονται παιδὸς εἰς ἅπαξ ὄλου.
Δεδοικά τἀῶν μήτι βουλεύων νέον,

γυναῖκας ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτὸν,
ὅσαι τεκοῦσαι καὶ θανόντ' εἶδον τέκνα.
Ὡς τρὶς θανεῖν θέλοιμ' ἂν ἢ τεκεῖν ἅπαξ,
καὶ πότμον ἰδεῖν οἰκτραφεῖς μοι τέκνα.
Ἀλλ' ἦ γὰρ ὡδὸς πῶς σε κἀμὲ κἠλάθησε,
ὦ παγκοίρανε τοῦτ' ἐνθένδ' ὀλβία.
Ἢ πολλὰ πάντως εἰ διάφορ' ἐγένου,
εἰ μὴ γὰρ ἀνδρὸς περιμενεῖς δεξαμενὴ
ἀνθ' ἡδονῆς ὀδῶσα λύπας τρέφω,
καὶ θνητὸν ὡς ἔμπλεον εἰδῆα στέγω.
κούφως φέρειν χρὴ συμφορὰς θνητοὺς δέον.
Σὺ δ' αὖθις οὐκ ἔγνωκας οὐδὲν πρόσθεν.
Θεὸν τεκεῖν τ' ἔκλυες ἀγγέλου λέγοντος,
καὶ νεκρὸν αὐτὸν νῦν ὁρῶσα πῶς φέρεις;
ἐᾶτε μ' οὖν φίλα μοι τὰ μὴ φίλα.

Χορ. Ἤ γ' ἐμὸν οἱ ἄγγελον οὐ μομφὴν ἔχει.
δυάγγελος δόξης τε τῆς δυαγγέλου.
Ἦν ἐσφάλω. ἐγὼ δὲ τῆς ἀγγελίας,
οὐκ οἶδ' ἐγκύρας ἐμφέρω γ' ἐγγύας.
Θρηνεῖν δὲ δεῖ με, δακρύων χρὴ ἄξια,
πέπονθα τοῦτο καὶ πένωκα καὶ δακρύω
ἕως ἴδωμι ζῶντα τὸν τανῦν νέκυν.

Ἡμ. Δέσποινα κοὐρὴ δεῖ σε συγγόμου ἔχειν
εἴτις ὑφ' ἥβης ὠλάγχνου δύτονος φέρων.
Νάτια βάζει, μὴ δόκει τούτων κλύειν.
Σοφωτέραν χρὴ σ' ὄμμα σὸν σέβειν βροτῶν.

Χορ. Αἰ, αἰ..
ἔτλην μεγάλων ἄξια θρηνῶν ἐγώ.

ὃς ταῦραν ἠώρησεν ὑδάτων ὕπερ,
Διὸν φάος ἠλίβλωτε σάλη,
Αὐτῆς σελήνης τ' ἐσκοπίωθη πᾶν σέλας.
καὶ ῥῆξιν αἰετλήσων αἰ τῖται φόβῳ,
Μνημεῖα τ' ἠνοίγησαν εἰς δῆγμα νεκράτοιν.
Αὐτὸς παθόντος ὑπὲρ αὖθις αἰτίου.

Θεόλ. Δέσποινα παγκοίρανε μῆτερ τῆς λόγθυ,
Αὐγὴς κἀμῶ πέφηνα μὴ φέρων βλέπειν,
Φρικῶδες θέαμα, δεσπότην πεφυκότα.
Ἄ ὤνομαι δ' ἐμπνέοντα τοῖς ζῶσι πυκλῶ,
Στένω τε πυκνὰ κἀχέω πικρὸν δάκρυ,
Ἐλπὶς δ' ὅμως τρέφει με, καὶ θρηνῶν φέρω.
οὐ γὰρ ἀπίστῳ τοῖς λόγοις τοῦ δεσπότου,
Ἡ καλλιφεγγὴς ἡμέρα δὲ τειτάτη
Τὸ τέρμα δείξει τῆς τρεφούσης ἐλπίδος.
Ἢ μὴ πρέλθοι. καὶ θανεῖν μοι συμφέρει.

Θεοτό. Τειτάταν ἁμέραν μὲν εἰδυῖα κλύω,
Αὖθις φθορᾶς παίαγνον αἰῖχ' ἓν δέμας.
Νῷν δ' ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορᾷ φάος;
Ὡς δυσάλαινα τῶν πάλαι μακαρία.
Ὅθεν τὰ θνητῶν μᾶλλον ἡγοῦμαι σκιάν,
Κοὐδ' ἂν τρέσας, εἴποι μι τῶν σοφῶν βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι καὶ μοιμνητὰς λόγων,
Τούτοις μεγίστην ζημίαν ὀφλισκάνειν.
Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστιν ὄλβιος φύσει,
Ὄλβια δ' ἐπῤῥυέντος βυκλεέστατος.
Ἄλλα χἠνοιτ' ἂν ἄλλος, ὄλβιος δ' ἂν οὔ.

ἡμι. Γαίτων ὅσ' ἐς ἔμψυχα καὶ γνώμῳ ἔχει.

τιμὰς μεγίστας ἀντὶ γῆν σοι καὶ πόλιν.
γλήσεται πᾶσαν ταύταν ἀνδρῶν λόγων,
ναούς τε σοὶ πύξουσι βροτῶν φῦλον.
θᾶττον γὰρ αὖτε τῶδε δυσσεβοῦς φόνου
σεμνὴν ἑορτὴν τῇδε γῇ προσάψεται,
καὶ γῆν σὺν ὑμῶν ἱερὸν πύξει πέδον.
ὦ νύννεκα χρὴ μὴ μέτρον θρηνεῖν πέρα;
μὴ δῆτα θυμῷ δέσποιν' ἀφέρτατα τὰ σέν.
οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ' οὔτ' ἀπαλλάξουσα γῆς
πρόσωπον, οὐ βλέφαρα δακρύων ῥοῆς.
ἕως ποτὲ σχέθεις δὲ κάτω τὸν δέρκομαι,
ῥοαῖς καταρδεύουσα τὸν γῆν δακρύων;
ἔκλυον ὄμμα παντοπόπου δεσπότου
εἰδῇ χ' ὅτ' ἄγαν χάρμα σοι φέρειν μέγα,
πρὸς ὃν σε τείνειν ὄμμα καὶ μόνον θέος.
οἶδας γὰρ οἶδασ' ἔλεγες τοῖς φροιμίοις
καὶ πέρμα φαιδρὸν γηθόσυνος ἡμέρα.
μίαν μόνην μεῖραί σε δεῖ τὸν αὔριον.
ὡς συμπεράνθῃ φρονοῦσ', ἣ καμὲ πρύχει.
Θεοτό. τίος σύμοι πέφυκας ὄλβος πρόθεν.
αὐτὸς γὰρ εἶπεν υἱὸς ὅς μοι καὶ μόνος.
οἶδάς τε ταὐτὰ πάντα τἄς χρεὼ λέγειν;
ὡς ἀπείρως ἔπτυον ὠδίνων ἄπερ,
σπερᾶς τ' ἔφυγον σὺν τόκοις ἀλγηδόνας,
θεοῦ τε παῖδα τὸν ἀγγέλας ἔφη,
καὶ πολλ' ἔδρασεν, οἷα καὶ μόνου θεοῦ.
καὶ πῶς τὰ νῦν οἷσαν μ' ὑμνὸν καὶ νέκυν,
ἐν ἱκρίῳ βλέπουσ' ἀπηωρημένον;

λέβητι χρυσέῳ δ' ἐφέμφον μοι δέμας,
σοφῇ προμηθέᾳ με ξυνίσῃ ξένος.
λυγρὸν γὰρ ἀχὲ γῆρας οὐφυῶς ξέσας
ἀνθρωπολοιγοῦ παμπείλιας μοι λύπης,
κοῦρον φίλον δώσειν ἠδ' ὁωνὰ μέ.
ὡς νῶϊ ἡάκισον γῆρας ἅπαντας ῥύχει.
Ναὶ μάλ'. ῥύχει γῆρας με πημάτων βάρει
λώβης παλαιᾶς μητρὸς ἠπατημένης.
Ἀλλ' αὖτός ἀλύξαι με πημάτων ἔφη,
λύτλῳ πρὸς αὐτῷ μητέρα σχέσθαι τ' ἐμοῦ,
καὶ παῖδα, οἷκον θ' ὃν πρόδοῦσ' ἀφίκεῖτο
βουλαῖς ἀνάγνοις θηρὸς ἠγριωμένου,
ἐς τῷδε παῖδα μητέρα σενάγματων
μετ' αὖθις, ὃν πρὶν ἢ δ' ἀπέμασα σ' ἔγνω,
ἔγνω γὰρ ἠπάλαινα συμφορῶν ὕπο,
οἷον λιπεῖν οὔθαρ ἀρούρης πάθος.
καὶ τῷδ' ἔκητι πᾶν θ' ὑπέσχηνα θέλειν
αὐτὸς ποεῖσθαι, καὶ θέλοντ' ἐτλην μόρον,
ἢ μαπτεύσασθαι τάφου,
μύσταις φίλοις φέροντα χάρμα καὶ μέγα.
εἰδὼς τὰ τοῦτα πάντα πρὶν σαφῶς ἔφη.
ἢ δὴ δ' ἔχει σύμπαντα ταῦτα νῶϊ πέλθ',
λείπει δὲ μηδὲν ἦμαρ καὶ μόνον.
καὶ δὴ τόδ' νῶϊ μενοῦμεν, ἔσαι δ' ὡς ἔφη.
ὁ γὰρ τὰ λυπρὰ νηρεκὴς νῶϊ γνωρίσας,
καὶ χάρμα δείξει λαμπρὸν ἦμαρ ἡμέτερον.
οἶδας τε σὺ μάλιστα τέρμα δρωμένων.
θήσει δὲ λύπης αὖτε τῆσδε καὶ πόνων,

Ἀλλως ἀρ' αὐτὴ τέκνον ἐξεθρεψάμην,
οὓς πῶ τροφῶ ἅπασι δαμελῶς νέμῃς.
Μάτην τ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξανήνυτον πόνοις,
φθόγγουσα χεῖρας τῶν φωνούντων σὸι τέκνον
Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξυνεθλίων.
Ἀλλ' οὐκ ἐγώμαι, κἂν τένω, κἂν δακρύω,
Ἐπώσ' ἔπειθον, οἶδα δ' ὡς ἐγεινάμην,
ὅθεν ποθ' ἡ δύσκηνος ἔβλυε ἐλπίδας
Ἐν σοὶ μεγίστας, μηροβοσκήσειν τ' ἐμέ.
Καὶ κατθανόντ' ἂν χερσὶν οὖν θάψειν ἐλεῖν.
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισιν. ἡ δ' ὀλοφλέ μοι
Ἐλπὶς γλυκεῖα, σοῦ τέκνου τεθνηκότος.
Ὦ φθέγμα γλυκὺ γλυκὺ χάρμα μοι φέρων,
Ὦ φίλτατή πω φωνῆς, ὦ ὠδυνημένη,
Ὡραιότης ἄῤῥητος ὑπὲρ πᾶν μέτρον,
Εἰκὼν ἄγραφος ἀγράφου μορφώματος,
Πῶς νῦν συναλγὴς; οὐ φέρω βλέπουσά σε
Γῶς, πῶς σιγᾶς νῦν; οὐδ' ἀπανοίγεις στόμα,
Ὅς φθέγμα μοι, ὅδε, ὅδε πρηὺ ῥῆμά μοι.
Φθέγξαι τι μικρὸν μητρὶ δυσκήνῳ τέκνον.
Ναὶ τέκνον οἶδα καὶ θεόν μου, κἂν φέρῃς
Θανάτον, οἰκτρὸν ἀθανατίζοντά με.
Θανάτον, ἀθάνατον ἅπαντα κλέος
Καὶ χάρμα πᾶσι τῷ βροτῶν γένει μέγα.

Θεολ. Τέτλαθι παῖ μοι μὴ δὰ κλάῃν,
Εἰκὼν γὰρ ἔτλη τοῦτ' μὲν, οὐκ ἐγὼ δ' ἐκών.
Ὡς παμφάγον νῦν καὶ βάλων οἶσον γένει,
Ἔκδικος ἔλθη δεσπότης παντοκράτης.

Παῖ παντάναντος πῶς εἰς ἅδου νιῶ δόμους.
οὐχὶ μέρων ἔκηλα τῶν πλουτοφόρων.
Αἴφνης δ' ἀϋτὴ ἦλθ', ὡς μεθεὶς ἐκ θείου.
Ἤκουσ', ἔκλυον σὴν ὄπα πῶς πατέρα.
τίνος δ' ἔκηλα γῆς σ' ἀποστέλλει πατήρ;
τί σ' ὧδ' ἀτίμως ἠθέλησε τεθνάναι;
τί πῶ τεκοῦσαν μητέρ' ὀρφανὴν σέθεν
τέθεικας; οἴμοι ζῶν θανόντι μίσει τέκνον.
Ἰδοὺ τέθνηκας, τίς με δέξεται πόλις;
τίς γῆν ἄσυλον, καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξείνος πάροχων, ῥύσεται δέμας τόδε,
οὐκ ἔστι. μένος δ' ὃν ἔλαμψε σμικρὸν χρόνον,
ἦν τριπόνων ἡμαρ λάμπουσ' ἐπίσω.
Ὡς αὐτὸς εἶπας νεκρὰ γύρσιν μηνύων.
κἀγὼ πέποιθα, καὶ σέβω ταῖς ἐλπίσι.
καὶ νιῶ νέκυι βλέπουσ' ἀσημοσύνην,
στένω μὲ μᾶλλον ἢ σε τῆς ἀπουσίας.
λ' πώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθιο.
εἰ γὰρ ζῶν οἴμιλω τέκνον αὖτι σοῦ νεκρός.
ὄλωλα τέκνον. δὲ μοι χάρις βίου.
Αἰαῖ κατ' ὄσσων κιχάνει μ' ἤδη σκότος.
ὄλωλα, καὶ νιῶν ἐρτέρων τοιῶδ' δόμους.
τὸ κατὰ γᾶς θέλω τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
τὰ νιῶ μετοικεῖν, σῆς θέας στερουμένη.
Δύσνους οἷον ἔχον αὖτ' ἄλγημ' ἐγώ,
οὐ πλὴν, οὐδὲ ῥηνὸν, ἀλλ' ἀπωλόμην.
πῶς δ' ἰαχαύδου καὶ μύζοντος ὄμματα
ἔξω πρόπορμα μήτης παντλάμων.

ὁρῶ γὰρ ἤδη τόνδε πλησίον μόρου,
Ναὶ ναὶ βλέπω κλίναντα πάντιμον κάρα.
Μακρὰν λιτόντα ῥᾳδίως ὁμιλίαν,
Ἔα τί λύσω. σὸν δέμας νεκρὸν τέκνον,
Ἀθρῶ. μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον.
Ὃς ἀρτίως κέκραγε πρὸς τὸν πατέρα.
Φωνῇ κρατεῖ δὲ γεῖσα χῆς σπαραξάσης.
Οὐ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πλησουμένη
Φεικῶδες ἀντεφθέγξατ'. εἰσορῶσι δὲ
Θέαμα κρεῖσσον ὀμμάτων ἐφαίνετο.
Οὔν ἀρτίως ἔδρακον ὡς φάος τόδε
Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσιδέρκετο.
Τί χρῆμα πάσχεις; τῷ πρόσωπ' ὀλόλυσαι
Τέκνον; πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.
Ἡ γὰρ φθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι,
Καὶ τοῖς κακοῖσι λιχνὸς γ' οὖσ' ἁλίσκεται
Ἔ, ἔ, ἔ, ἔ, ἔ, ἔ.
Τάδε ξυνῳδὰ τοῖς προκηρυθεῖσιν
Αἰαῖ τί δράσω, καρδία γὰρ οἴχεται.
Γυναῖκες ὦμεν οὐχ ὁρῶ φάος σὸν τέκνου.
Χροιὰν γὰρ ἤλλαξατο, καὶ κάλλος ξένον,
Δεινὸν θέαμα. καὶ φόβος νεκροῦ θίγειν.
Διδάσκαλον φέρω γὰρ ἀστέρων πάθη,
Γῆς γεῖσα σαλθεύσαντα, ῥαγέντας τ' ἔτρασε.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ', οὐκ ἔτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἷα πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ νικῶμαι πόνοις.
Καὶ ξυνιῶ μὲν οἷα ταῦτ' ἔσαι τάχει,
Λύσιν δὲ κρείσσων καὶ βεβαίας ἐλπίδος.

καὶ γὰρ πάροιθεν σοῖς ἐπειθόμην λόγοις,
σῆς εὐσεβείας ἡγάσθην φρενὸς χάριν.
καί μοι τὸ μὴ σὸν ἐκτὸς ὢν ἔσω λόγον.
ἔλκει δὲ καὶ δάκρυα πολλά μου χάριν.
καὶ πάντα λύει δεσμὸν ἁμαλακημάτων.
σοὶ τἀῦ παραινῶ μηδένα βροτῶν συγεῖν,
μήδ' οἵμ' ἀτιμώρητον ἀνόμως ξύλφ.

Θεοτό. Ὦ μοι φρενὸς σῆς δύσμενεστάτης ἀεί,
ὡς οὐδὲ πάσχων δυσμενὴς αἰνεῖς τῷ γένει,
οὐδὲ προσηλώσασιν ὀργίζῃ ξύλῳ.
τίς γὰρ αἰῶν' ἔτλη θυμὸν ὀργῆς σὸν πέκνον;
Ἢ τίς ἀγαμάκτησιν υἱοῖσι σέθεν;

χει. Ἄπιθ' ἄπιθι δυσμενῶν νῶν ἐκ μέσου.
ὡς ὑπὸρ γ' οὔνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους
τὰ μὲν πέπραται, τὴν δ' ἐγὼ μνηστήσομαι.
ἐν ταῦθα μεί σε τὴν δ' ἀπαλλάσσω λόγων.

Θεοτό. Ἆρα γ' ὡς ἔοικεν ὦ τάλαιν' ἐπῳ.
αἰαῖ πίν' ἐκφωνεῖ φεικώδη τιὼδ' ὄπα;
γλυκασμὸς ὢν ὅλως δὲ καὶ θυμηδία;
τίνος γε δίψῃ ἀπεχύσω πικρίαν,
αὖθις τε δίψαν ἡφάρτα κἀκραγας.

χρ. Κρωσσῆς ἀκούσας ἐκτὸς ἐστηγμαι παντλάμων
ἐγὼ, δι' ἣν μὲν ἐφ' ᾧ τὰ νῶν σένεις
οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ' ἂν ἐκστῆναι κλύειν.
φθέγξαι νυ δῦρ' ἄθρησον, ὤμοι κακῶν
τί δ' σὸν ὄμμα, χρώς τε ξυντέτηκε νῶν.

Θεοτό. Σιγήσατ' ὦ γυναῖκες, ἐξεργάσμεθα,
ἐπῆλθε τἀῦθην, παῖδ' ἐρωτήσω θέλω,

ορω

κάτειργε, κατάπαυσον, ἔξελθε φόνου
Ἐμὸν κατάλλημμα σώματος περιλειφθέν.
Χο. Αἰνῶ γύναι τὰ δ', οὐκ ἐκεῖνα μέμφομαι.
Πολλὰ δ' ἔκηλε τλῶ δέ σοι δοῦναι χάριν
Ἐγὼ πρόθυμός εἰμι, κοὐκ αἰνῶ σκοπεῖν.
Συλλήψομαι γὰρ τῶνδε σοι πάμπαν σκοπεῖν,
Αὐτόν τε γνοίης ζημίας αἰνίγροφλῶ,
Ἀ παλαγεῖσα τῆσδε τῆς ἀθυμίας.
Θεοτό. Ὤμοι φρενὸς σῆς δύσνοους τε καὶ κακὰς,
Ὦ τέκνον οἵᾳ συμφορᾷ ζωὴν ζύγεις.
Τὸ δ' εὐγενές σου τὴν φρενῶν σῶον μένει.
Οἵαν ἀείμοι πῶ προμήθειαν φέρεις.
Ταῦτ' ἀνονήθεῖσ' ἠθόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην λυπουμένη
Μάτην θ' ἑαυτὴν πρὸς λόγους ἀφικόμην.
Ἄμ. Ἆ ἆ πολυσθόνων ἄϊον ἰαχὰν ἴων,
Φωνὴν ἔκλυον, ἔκλυον βοὰς τόνων.
Θεοκλυτεῖ τις δ' ὡς κακὸν ῥέξασ μέγα,
Θεοκλυτεῖ δ' ὡς ἄρα δεινά τις πάθῃ.
Καὶ μὴν ὁ κλεινὸς ἄπο δὴ τείχει πόρος
Σκυθρωπὸς, οἰκτρὸς, καὶ κατηνεννυγμένος,
Τί πότερε θρῄσεις; δεῖν' ἔπραξασ, ἀλλ' ὅμως
Ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ τὴν δε συγγνώμης τυχεῖν.
Θεοτό. Ὦ τέκνον, ὦ φίλτατον, ὦ θεοῦ λόγε
Σύγγνωθ', ἁμαρτεῖν δ' εἰκὸς αὖ τέκνον,
Καὶ πότερος ἐξήμαρτε σοῦ ὄχλους τρέσας.
Χο. Στέγουσα νῶν ἄπιθι μήτερ πρὸ δόμων,
Λύω δὲ πέπλων σφάλμα χαιτούσης σέθεν.

πολλῶν δ' ἔκητι τλώ δε οἱ δώδω δόσιν.

Θησ. Πέπυσθα, κοὔτι σοῖς ἀπεστῶ σοῖς λόγοις,
καὶ μοὶ πάρεστι λῷστα, γιγνώσκω κ' ἐλῷστ.
Ἐγώ σ' ἔλικτον, οἶα δ' ὡς σ' ἐγεγνάμην.
Τὸ πρόπορεῖ δ' ἄλγημα τὴν ἐγνωσμένων.
Ἀλλ' αὖ τομεῖ σε τάδε πρὸς σωτηρίου
πάθους φέροντος ἀπάθειαν τῷ γένει,
μητροπρεπῶς δὲ σῶν τροφῶν ἐφάπτομαι,
οἰκτειρον, οἰκτειρόν με τὴν δυστλήμονα,
καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν σου λίπῃς,
Δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.
Ἦν θἀσομοῦ βούλησιν δίκῃ κρίναι,
οὕτως ἔρως σοι πρὸς πατρὸς τελεσφόρος
Σκοπουῦ γένοιτο, καὶ θαμίνθ' ἑκουσίως
Ἵδοιμι νεκρὰ χέρτου ἤματι τρίτῳ.
Ὡς αὐτὸς εἶπας πολλάκις πρὸς σοὺς φίλους.
Τὸ πᾶν γ' οὕτως ἀσφαλέστερόν τ' ἐμοὶ,
Σύ τ' αὐτὸς ὢν ὄλβιος ὀλβίου πατρὸς
γνωσθείς, αἰνυμνηθῆς γε πάσῃ τῇ πίστει.
Μὴ γοῦν διάξω λυπρὸν εἰς μακρὸν βίον,
Ὄλος δ' ἀλαστὸς ὢν γε πίστει τῇ δίκῃ,
τὸν δε πότλον κτείνασ' γε χἠ τεκοῦσ' πόλιν.
Οὔτοι χρὼς ἔσραζαν, βύρσοι κακαί,
Ἀ οἷσι δυσεβοῦσι γίνεται βροτοῖς.
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῶν φρονῶ δ' ὡς πένων ἔχω,
μή πως πάθωσιν οἱ προσήκοντες σφίσιν,
παῦσον ἐκφράζοντες ἀστεβῆ φόνον.
Ἀλλ' αὐτὸς ὦ πολάγχνον φίλον γλυκὺ φάος

Θεο. οὐδὲν λαοῦ τῶδ' ἀνοούμενον τάδε
Ἐμοὶ γὰρ ἐμαυτῇ πρὸς λόγους ἀφικόμην,
καὶ τόνδε θρῖνον συμφορᾷ νικωμένη.
ὦμωξά θ', οἷον ἔρχον ἐξεργάσεον.
τοὐνπεῦθεν οὖν ἵς, οἵ σ' ἀνήρτησαν τέκνον.
κἀραδοκῶ τε πάνθ', ὅπη πεσεῖται.
λύπη δὲ κρείσσων καὶ βεβαίως ἐλπίδος.
τὸν μὲν γὰρ ἡμῶν δυσμενῆ βροτοκτόνον
ῥᾷον κτενεῖς σὺ καὶ κατὰ βαλεῖς μόρον.
θᾶσσον δ' ἀνιὼν οὐ καλῶς ἐπόρασας πόδοις.
γωνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
ὅθεν κἀγὼ τένουσα καὶ πεπληγμένη
κοπτοῖς αὐλῶν ἢ τλάμων ὀδύρομαι.
εἰ μὲν δύκλεὴς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπώλυμαι.
σπερουμένη σῆς θεσπεσίου μοι θέας.
ὡς γὰρ ἀέλπτον ῥᾶμα πρὸς πεσὸν τόδε,
ψυχὴν διέφθαρκεν, οἴχομαι δ' ἄουῶ βίου
κἄειν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρήζω τέκνον.
καὶ δ' ἔρημος ἄπολις οὖσα τρύχομαι,
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγονὴν
μεθορμίσασθαι τῆς δ' ἔχουσα συμφορᾶς.
κἂν μὴ τάχιστ' ἴδωσι, πῶς οἴσω τέκνον.
Ἀλλ' ὦ φίλ' ἐγὼ μή μ' ἔρημον σου λίπῃς.
Χει. Θάρσησον. δύ γὰρ τὼ δ' ὑγὼ θήσω τάδε.
τὸν σὸν δ' ἄραχε μᾶλλον ὀφθαλμοῦ θεόν.
εὕρηκα δ' οὐκ οἶδ' ὅτ' εὕρηκας τόδε.
θήσω γὰρ αὖ σοι δῶρ', ἃ κἀμὲ πείσεται
ἐν οὐρανῷ τε καὶ πάσῃ πίσει.

Φειδούμενος πάλαιος, ὃς φύγῃ κακόν.
Καὶ οὐ ζωπυρεῖ, κἀμπεσὼν βροχώμασι.
Τίμος δ' ἔκπλει σὲ γ' ἀποστέλλει πατήρ;
Τίς σ' ὧδ' ἀτίμως ἠθέλησε θνῆσκε
Δύσηνος; οἷον οἷον ἔρχον νῶν βλέπω
Οὐ τλητόν; οὐδὲ λεκτόν; ἀλλ' ἀπωλόμην.
Αἲ αἲ τέκνον σῶν παντα δίκην σφαγμάτων.
Αἲ αἲ μάλ' ὦθις ὡς κακῶς διόλυσμαι.
Οὐκ ἔξαμαρτῶν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίας
Πρῶτος γυναικὸς ἐξιώμενος βλάβην.
Οἰ δ', οἰ δὲ μὴν τάδ', οἰ δ' οὐχ ὅπως φράσω,
Καὶ ζωιδ μὴν, οἷα ταῦτ' ἔσται τάχει.
Ἄλγος δ' ὑπερθεν τῶν ἐμῶν ἐλπισμάτων,
Στένω τε πυκρὰ συμφορᾷ νικωμένη,
Δάκρυσι τε βλέφαρα θερμοῖς πέπλεται.
Ἀεὶ γὰρ ἐστὶ γυναικεῖον φῦλον
Πολύστονόν τε καὶ πολύδακρυ τλέον.
χει. Ἰὼ δ' ὦ γυναικῶν ἔξ ἁπασῶν ἐλπίων,
Ὁ παρθένος πάρεσιν, ὡς ἰὼς φίλος.
Ἰδοὺ δὲ καὶ σοὶ μύστα μὴ παρθένου.
Τί γοᾶς τί γύναι δακρίοις πέπλεις κάρα;
Τί δ' αὖ κατηφεῖς ὄμμα καὶ δακρυρροεῖς;
Καὶ συγχυθεῖσ' ἔσκηκας, ἵνικ' ὠτυχεῖς;
Κοὐκ ἀμενὴ τὸν δ' ἔξ ἐμοῦ δέχη τρόπον;
Ταῦτα ξυνωδὰ ζῆς πεπονθυίοις,
οἷς αὐτὸς τ' ἦσθον, καὶ θεοπόπων στόμα.
νῶν καιρὸς ἐχθρῶν γλυκερῶν πάσαι δίκλω.
Τί δῆτα λοιπὸν ὡς ἐπίσταις πέπλοις;

Χορ. Ἰώμοι, ἰώ.
Αἰαῖ αἰαῖ τί δράσω; καρδία γὼ οἴχεται.
Γῶς πῶς δ' ἔτι ζῶ, καὶ φέρω ταῦτα κλύειν.
Ἰὼ δύη δὴ ταῦτα πῶς σωτὸν οἴδ' ἅπαντλήμων.
Ἰὼ τὼ γυναῖκες τῆς γαλιλαίας τέκνα
Ῥροσείπατ' αὐτὸν, καὶ πρόσπεμψατε χθονός,
Ὡς δεῦτε φίλαι, δεῦτε λίπωμεν δέθ'.
Χορ. Σὺ γὰρ φύγῃς τὸν δῆμον, ὡς τιμὴ πάθῃς.
θ'. Κἀγὼ τόνδε λιποῦσα εἰς τί καὶ πρέσω;
Ἴωμεν οἴμοι ἴωμεν, ἀσίσω φόβος.
Τί γὰρ ἔτι ξυλῶ κέρδος ἡμῖν ἐνθάδε;
Ἀλλ' ἄπωμεν, ὡς ἴδω παιδὸς πάθη.
Ἰὼ μοι, ἰώ.
Γυναῖκες ὄμμα φαιδραὶ οὐχ ὁρῶ τέκνου,
Χροιαὶ δ' ἠλάξαθ' καὶ κάλλος ξένον.
Γυναῖκες ὄμμα συγὸν ὡς εἶδον τέκνου,
Γοᾶσ πεθνᾶναι, ζῶ δ' ἔτ' οὐδαμῶς ἀθένω.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ', οὐκέτι σ' ἔτι φέρω.
Ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσι φανεὶς
Τέκνον σωθεινὸν, τῷ δίκης πάρεις τάδε;
Ποινὰς δὲ ποίων ἁμαρτλαικημάτων τίνεις;
Ἀγνὰς γὰρ ἁγνὰς χεῖρας αἱμάτων φέρεις.
Ἁγνὰ τε χεῖλη, καὶ μέλος πᾶν, καὶ σόμα,
Ψυχὴ πάναγνον, ἄδολόν τε καρδίαν.
Καὶ πῶς ὁρῶ λῃσαῖς σε ζωηρτημένον,
Οὐδ' ὄζεις ἅπαξ τοῦ τινὸς ἐχθρῶν πημονῆς;
Φίλος δ' ἁπλοῦς οὐκ ἄκουθ' ἑκουσίως
Μύσης, ὃν ὑπέδειξας ἄρτῳ σοῖς φίλοις,

χρισὸν τανῦν φὴς παῖδ' ἀθανάτου πατρὸς,
Οὐν ἐλπὶς ἦν κὴ τόνδ' ἀθάνατον μένειν,
Ῥύσην τ' ἔσεσθαι παντὸς ἰσχυρὸν γένους;
Ἐπεὶ πόλιν γε τῆσδε Φλυμῶν χθονὸς
ἄγγ. λιθόντες, ἀρίκαυον ἐς σφετοὺς λίθους,
Ἄνακτ' ἐμὸν σύροντες ἁλάσωρ ὄχλος,
Αὐτὶχ' ὅμιλθ' οὐρανοδόμῳ ξύλῳ
Ἀνῆγον, ἦγον, ἦπον ἐς ἄκρον πέλθ'.
Ὀρθὸς δ' ἐς ὀρθὸν αἰθέρ' ἐσκείσεθ'.
Ἐς κλῶνα δ' ἐκάρσιον ὄλομ βύθεως
Ἔτεινον, ὀξέ τεινον, ἤλφεζον χέρας,
Πόδας δὲ καὶ ἤλφεζον οἱ πικτῷ ξύλῳ.
Ὡς δ' ἔχον οὕτω δεσπότιν ἠρτημένον,
Ἄ Μοι μὴν αὐτὸν καλάμῳ κρατεμβόλῳ
Ἔβαλλον, αἱ τὴ πυρ ἦθ' ἐς βαίπες πίπραν.
Ἄ Μοι δ' ὑσώπῳ σπόγγον ὄξους ἐμπλεον
χολῆ, κακραμένου δ' αὖ ἦγον ἐς στόμα.
Οἱ δ' ὡσὶν ἤκουν ὡς σαφῶς δεδεγμένοι,
Οὔτ' εἶδον οἱ ἔρεξε θαύματ' οὐ βροτοῖς,
Ἄ Μως δ' ἦγον, καὶ δ' ἤνεγκαν κάρα.
Καὶ τέρν' ἔτυπον ἀμαθῶς ἀγνωσίᾳ.
Ἐγὼ δὲ πρὸς ὃ, δεσπότην γὰρ ἐκέμιλλον,
Πρῶτον μὲν εἰς κληρονὶ ζον τοῦ νάσους
τάτ' ἐκποδὼν σιγλα καὶ γλώσσης ἄπο
ἔσωζον, ὡς ὁρῶν νιν οὐχ ὁρώμενθ'
Οὐ χῶ κακεργάτης τε καὶ μιαφόνος,
Σὲ τ' αὖ δακρυχέοντα ἐσῶζον ἰδών,
Ἦ λυθον εἰπεῖν οὐ καλῶς πεπραγμένα.

ὁ μὲν γὰρ παρ' οἴακ', ὁδ' ὧδε λαίφεσι βεβώς,
Ὁ δ' αὖ πλοῦν εἶρχεν ναός. ἦν δ' ὑπερβάλλῃ
Πολὺ παραχθεὶς τόνῳ, σὺ δοὺς φορὰ,
παρῆκαν αὐτοὺς κυμάτων δρομήμασιν.
Οὕτως δὲ κἀγὼ δεινὰ δρῶσα πήματα,
Ἄφθογγος εἰμὶ, καὶ παρεῖσ' ἐμὸν σόμα,
Νικῶ γὰρ, ὡς οὐκ ἐκ θεοῦ, δόμος κλύδων.
Σὲ δ' ἐλπὶς ἀσφαλὴς εἶθ' ἥδε φέροι
Δέσποινα παγκοίρανε μῆτερ κοιράνου.
Ἀλλ' ἐκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγος.
Τίν' ὧδε δ' αὖ δεδορκὶ δύνοντα δόμον,
Ἃ πίνα τειχοντ' ἀθρῶ νῦν ὧδε
Στυγνοπρόσωπον, δακρύων πεπλησμένον.
ἄγγ. Δέσποινα κύρη δεσπότου μῆτερ λόγου.
Μητὲ συγνώσης, οὐχ ἑκών, ἑκὼν δ' ὅμως
Λυπῶ ἀγγελῶ σοὶ πῶς παλαιοῖς καὶ νέα.
θ'. Τί δ' ἔστιν; ὤμοι φροιμίων ἀρχὴ κακῶν.
ἄγγ. Δέσποινα κύρη, πῶς ἐρῶ πῶς σοὶ φράσω;
Σοὶ γὰρ μεριμνῆς ἄξιον φέρω λόγον,
Σφοδρᾶς τ' αἰτίασ καὶ πικρῶν ἀλγηδόνων.
Ὦ τῶν τανα κύρη σεμνοτάτα παρθένε,
Ὡς σε τενάζω λυπῶς ὢν, μύσης δ' ὅμως
Τῷ μυσαγωγῷ πῶς, κἂν πάσχουθ' ὁρᾷ.
Θεοτό. Τί δ' ἔστιν; ἑβραίων τι μὴ νέον;
ἄγγ. Ναῖς νῦν σὸς οὐκ ἔτ' ἔστιν, ὡς εἰπεῖν ἔπος.
Δέδορκα μέν σε φῶς ὐδὲ σμικρᾶς ῥοπῆς.
θ'. Πῶς φής; πάτ' ἔλεξασ; οἶδας δ' αὐτόθεν;
Ἄγγ. εἰσὶ μοι φράσον, τίνει θνήσκει μόρῳ.

χορ. Πάγκλυτε παγκαλλίστα κούρη πρὸ θύρας,
Ἔμβρυον, ὡς φής, τὸν θεὸν πλουτήσασα.
Σὺ ταῦτ' ἐτέκνωσας, καὶ τὰ λοιπὰ μοῦ σκόπει,
Σοφωτέραν δ' ἴσμεν οὖσαν σε βροτῶν,
καὶ ταῦθ' ὁρῶσαν ζώσαν καὶ πέλας.
Ὡς φρικτὰ πάντα καὶ βροτησίφατα λέγει,
πλὴν τῇ πεπύσῃ δυσμαθῆ ξυνιέναι.

Θεοτ. Ὡς δυσάλαινα τῶν ἐμῶν ἀληθμάτων,
Ὡς οἶδα μὴν πολλ', οἱ δ' οὐχ ὅπως φράσω.
Ὡς θάμβος ἐστὶ, τὸν ἠωρημένον
Ἰδεῖν με, καὶ θανόντα κἂν ἑκουσίως.
Ἰώμοι, ἰώ, αἰ, αἴ.

ἡμ. Τί χρῆμ' ἀπᾴδεις ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα;

Θεοτ. Οὐκ οἶδα πλὴν τὸ κατθανεῖν, εἰ μὴ τάχει
τῶν μοῦ παρόντων σημάτων ἄκος λάβω.
Ὡς δεῖρ' ἐλπὶς λίαν ἀσφαλεστάτη,
μίαν μόνην μεῖναί με δεῖ πρὸς αὔριον,
Ὡς ξυμπεράνθῃ φροντὶς, ἥμε νῷν τρύχει.
Ἀλλ' ὦ φίλ' ἐγὼ μὴ μ' ἔρημόν σου λίπῃς.

ἡμ. Αἰ αἰ θρῳοῦσα πολλὰ, θανὸν οὐδὲν δεικνύεις.
Πῇ χαρὰ μ' ἀπαγγέλλεις ἀκούειν δέματα,
γάθεις τε πολλὰ δεματοῦσθαι τοῖς λόγοις,
πῇ δὲ θρασύνεις, κοὐδὲν ἄρα καθαρῶς.

Θεοτ. Οὐ μακρὰν ἔσε πημάτων ἠλπισμένων.

ἡμ. Αὐτὴ μὲν οὔπω ναὸς εἰσέβην σκάφος,
γραφῇ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι.
Ναύτας γὰρ ἦν μέτριος ἢ χειμὼν φέρειν,
προθυμίαν ἔχοντ' σωθῆναι πόνων.

οὐκ ἄλλο γὰρ φάρμακον ἀνθρώποις μόρου,
φθορᾶς ὃ παύσει τοὺς παλαιπώρους κακῶν.
κἀγὼ διδάξω, ὡς καλῶς ἔχει τόδε.
ὁ γὰρ διδάσκων γνῶσιν ἀνθρώπου λόγος,
ἐμοὶ κατεσκήνωσε, καὶ χαίειν νέμει.
ἐπεὶ βροτὸν πέπλακεν ἐκ γῆς ὁ πλάσας,
λειμῶνι τ' ἐν πέθηκε φυτῶν ἐρχάτῳ,
ἐντεῦθεν εἰς ὄλυμπον ἀνάγειν θέλων.
δράκοντ' δὲ νιν ἔπεισε γυναικὸς πλάνη
λειμῶνος ἐκβαλεῖν τε, καὶ ῥίψαι πόλου.
ὃ δ' ἀντεμηχανήσατ' οἷα δὴ θεὸς,
γυναικὸς ἐκφῦσαι τε, καὶ θεὸς μόνον
βροτὸν γενέσθαι, καὶ βροτῆι ἀναιρέτῳ
σφαγεὶς καταφθάσαι τε καὶ ῥῖψαι πόσιν.
οὕτω σὺ πείθου, καὶ θεὸν πρὸς γῆν δέχου.
ἐλθὸν τ' ἀγαγεῖν πρὸς πόλον βροτῆι χρεών.
καὶ σπεῦσε, καὶ κλεΐζε, καὶ τὸν δ' ὀλέγει.
αὖ γάρ νιν ὄψει πρὸς χθόν', ὡς ἐκπαστάδος,
θρῴσκοντα τύμβου, καί γ' ἀνίον τ' εἰς πόλον,
ὡς ἀὼς εἶσι, καὶ πρὸ τῆς θεοπόμπου.
ἐλπὶς δέμοι σύνεσιν ἀσφαλεστάτη,
ἐμοὶ γὰρ ὑπὲρ πάντας, οἷσι λέπεται,
ζώουσιν ἐλπὶς, οὐδὲ κλέπτομαι φρενῶν,
ἔξειν τι κοῦφον, ἡδὺ δ' ἔστι καὶ δοκεῖν.
ὅταν δὲ μᾶλλον ἐλπὶς ἀσφαλὴς μένῃ,
τὸ χάρμα φέρτερον· ἀλλὰ νικῶμαι πόνοις,
καὶ προβλέπω μὴ ταῦθ' ὅπως ἔσαι τάχα,
λύπη δὲ πρείσσων τῆι ἐμῶν ἐλπισμάτων.

φόγος γυναιξὶν αὐτὸ τοῦτ' ἐφίλκυται,
κακῶς ἀκοῦσαι, κἄν τις οὐκ αἰδῶ μόνον.
οὔπω τοσόνδε παρεῖσ' ἔμιμνον δόμοις
εἴσω μολοῦσα. κομψὰ θηλείων δ' ἔπη
οὐκ εἰσφέρουμαι. τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλον
αὐτῆς ἔχουσα χρηστὸν, ὀξύ μοι φρονεῖ.
τὸ σωφρονεῖν δὲ πᾶσιν εἰδυῖ' ὡς καλὸν,
καὶ δόξαν εὖ λίαν παντοῖ κομίζεται.
γλώσσης τε σιγὴν, πᾶσιν ὁμμαθοῦσ' ἔχειν
παρεῖχον, ἤδειν δ' οἷς μ' ἐχρῆν νικᾶν κράτος,
καὶ πῇ νικᾶν, ὥστ' ἐχρῆν παριέναι.
Ἀκήρατον δέ μ' ὄντα θεοῦ λαβὼν ἀνὴρ
αὖθις τὸ πρόσθεν ἄμμ' ἀκήρατον
τηρεῖ μ' ἀπέδωκεν. οὐδ' ἔστι λόγος,
τὰ πράγματ' αὐτὰ καὶ γὰρ ἀπήλεγξέ με.
οὕτω δ' ἔχουσα τῷ θεῷ μνηστεύομαι,
κἀντεῦθεν ἥδομ', ὡς ἐρῆς, ἐγεννάμην,
ὅπως γυνὴ πρὸς οὐ κομπάσομαι πεσεῖν ποτέ.

χορ. Κάλλιστα ταῦτα, σεμνὰ τἀπὸ πρόσθε,
Ἄνανδρον ἦδ' ἄνυμφον ἴσμεν μητέρα
μόνῳ σε πασῶν τὴν κατὰ χθὼν μητέρων.
Μαιβυσάσης χεὶρ κλῆρον οὐ δεδεγμένη
κατηύρησε, πιστὰ σοῦ θεὸς τόκου,
θεὸν τὸ φῆς ἔκλυες ἀγγέλου πεσεῖν.
Ἔργα δ' ἅπερ δέδρακεν οὐθνητῶν μέτα.
καὶ θαύμαθ' ὅσα, εἰ πάθη θνητῶν πάθη.

Θεοτό. Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τόδ' ἔβαρκεῖ πατρὶ,
ὡς ἀλλ' οὐ βροτοὺς ἀγαθὰ ἔχειν.

Πέπονθα γὰρ πέποιθα, κἂν πολλὰ στένω,
Γάρχοντα μὴ φέρουσα τοῦτον νοῦν βλέπειν,
Ἕπκτον αὐτὸν, οἶδα δ' ὡς ἐγὼ ἁμην.
Ἀλλ' εἰμὲ ἄκομψον ἐκφέρειν μυσήρια,
ὅμως δ' ἀνάγκη συμφορᾶς ἀφιγμένης
γλῶσσαν μ' ἀφεῖναι. πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν.
ὅθεν μ' ὑπῆλθε πρῶτον εἶναι μητέρα
φέρουσαν ἀγὼν εἰς τόδ' ἡμέρας δέμας.
οὐκ οἶδα πέρψιν, ἢ λόγῳ κλύειν φέρω,
γράφῃ πελθύσειν, οὐδὲ γὰρ ταῦτα σκοπεῖν
ἐτῶ πόθυμος, παρθένον ψυχὼ δ' ἔχω,
ὅμνυμι γὰν σύμπαντα σαφῶς εἰδότα,
μὴ δ' αὖ θελήσαι, μὴ δ' αὖ ἔννοιαν λαβεῖν.
Ἢ κατολοίμω ἀκλεὴς, ἀνώνυμος,
καὶ μήτε τῶντος, μήτε γῆ, μήτ' αὖ τόλος
τὸ σῶμα μὼν δέξαιτο, καὶ ψυχὼ χέρδη
πάχοντος ἡοῦς, ὡς κατ' ὐχὼ ἐσί μοι,
ἐλπὶς πρέφειτε, κοὐκ καταιχύνει δέμε.
ταῦτ' οἶδα, νῶ γὼ οὐ πέρα δέμις λέγειν
θρήνουζαν, ὡς δεῖ. δακρύων γὰρ ἄξια
πέπονθα πολλ'. οὐκ οἶδα σ' εἴλε πρὸς πάσω.
γρῶτον δ' ὅμως μοι τἀγαθ' ἐτάσαι δέον,
τοῖς γὼ κακοῖσι πλεῖον οἰκτον ἐμβάλω.
Ἢ μὼ αἴανδος καὶ μένουσα παρθένος.
Ἃ γὼ γυναικὶ σώφρον' ἐν δυρημία,
ταῦτ' ἐξεμόχθουν, τὸ θεοῦ πολλὼ χάειν
μετρουῦσος ἀεί, καὶ νέμοντος ἀφθόνως.
γρῶτον μὲν ὄν γε κἂν πεσῇ, κἂν μὴ πεσῇ,

ὁ μῦθος ἐχθρὸς, δυσμενὴς, μιαιφόνος,
ὁ ῥημάτων δεινὸς συγχέας γνώμης ῥοπήν,
Ἄγριον ἦθος βαρβάρου φύσις φρενός.
Δέδοικα δ' αὐτὸν, μή τι βουλεύσας νέον,
Δριμυτέραν σοι συμφορὰν συσκευάσῃ.
καὶ κάρτα τόνδ' ὁρῶσα δαμάζω τλέον,
μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἤπατος,
κἄπειτα μείζω συμφορὰν δέξῃ νέαν,
ἕλκεσι παιδὸς ἁλεωφόρος λάβῃ.
Ἀλλ' ἐκκλίνασαι βραχὺ τὴν ἀλαστόρων,
ἐπισκοπῶμεν δρᾶμα τὴν μιαιφόνων.
ἴωμεν οὖν ἴωμεν ἧχι τοῦ μάτος.

Χορ. Νικᾷ τ', ἐπειδὴ ταῦτα πᾶσιν αὐδάνει,
καὶ λοιπὸν ἀπίωμεν ἔνθ' ὑμῖν δοκεῖ.

Χορ. Ἐντεῦθεν ἀθρεῖν ὡς ὀξὺ κἀποπτᾶσθαι δέος.

Χορ. Δηλαὶ γὰρ δύσκνος, εἰ παῖδ' οὐχ ὁρῶ
πάλαι τὰ δεινὰ, μέχρι καὶ τύμβος λάβῃ.
ὄλωμ' δ' ἔφυγον, ἵνα μὴ πάθω κἀγὼ πάθος.
τίμοι δ' ἔτι ζῶ κἀρδίᾳ ὄντι βίᾳ;
Λίθε λίθε τόδ' ὦτμον καταλύσαιμι τάχει,
εἰ μὴ μεγάλως καταμηράσκειν ἔχω.
ὡς ἐλπὶς ἐστι, παῖδος ἀνισταμένου,
ἔθνη τε ζωάγοντος αὖ πάλιν κρίσει,
οὓς συγγενεῖς κτείνοισιν ἑβραῖοι φθόνῳ,
ναὶ συγγενεῖς μου τλήμονος μητρὸς λέγω,
οὐ πατρὸς αὐτοῦ τῷ βροτωθέντος λόγῳ,
οὓς ἀσόρως ἔπιτον, οἱ δ' ὑπὲρ λόγον,
σπέρας τ' ἔφυγον αἰ τόκοις ἀλγηδόνας.

Ἐφέψομαί σοι τέκνον, ἢ μενῶ ἔπι;
Δὸς δὸς λόγον μοι τοῦ θεοῦ πατρὸς λάχε,
μὴ δὴ παρέλθῃς σίγα δούλῳ μητέρα.
Νῶν γὰρ τόμαζος φιλίου χθίζω σέθεν
φωνῆς ἀκοῦσαι, καὶ προσιπεῖν ὦ τέκνον.
Δός μοι πρὸς αὐτοῦ πατρὸς ὦ τέκνον σέθεν,
Σοῦ θεσπεσίου χρωτὸς ἅψασθαι χεροῖν.
Φαῦσαι σῶσόν τε, καὶ πόδι πύξασθαί σε.
φοῦ φοῦ τί δράσω, καρδία μου τήκεται.
Ὦ δεῦτε φίλαι, δόδ πε λίπωμεν φόβον.
Προσέλθατ', ἀσπάσασθε, καὶ προσίπατε.
Λάξεσθε χειρὸς δεξιᾶς. ὦ πάλαι ἐγώ.
Ὡς ἆρ' ἐδακρύσαμι καὶ φόβον πλέα.
Αἰ αἰ πανώλης ἠπάλαι ἀπώλυμαι
γυναῖκά θ', ὅμιν συγγαὶ ὡς εἶδον τέκνου,
ποθῶ τεθνᾶναι, ζῶ δέτ' οὐδαμῶς φέρω.
οἴμοι τί δράσω, πῶς λάθω λαθὼν χέρας.
Ἐχθροὶ γὰ ὀξίασι πάντα δὴ κάλων.
Κοὐκ ἔστιν ἄτης ὑπόσιος ἔκβασις.
Τί γὰῦ δράσω; πῶς φύγω τόσου βρόχου;
χορ. Οὐκοῖ δ' ἀδελφὴ φιλτάτη, δέδοικα. χο.
Καμοὶ κατ' ὄσσων θερμὸν ὠρμήθη δάκρυ.
Ὁ πότ' ὄσσω δ' ἔξιθι καὶ σιγᾷ βάθι.
Ἔρπ' εἰς τὰ δεινά, νῦν ἀγὼν ὑψυχίας.
Ἡμεῖς τ' ἐφεψόμεθα δειλαίᾳ βάσει.
Ὃ γὰρ αὐτὸν μεμνόλης πόδι πρέχει.
Κοὐδεῖ πελάζῃν ἐγγὺς οὐθυμεμόις.
Βαρεῖα γὰ φέρω οὐδ' ἀνέξεται βλέπειν.

Αὐτοὺς δὲ πενθῶ συμφορᾷ κεχρημένους.
Ἔσται γὰρ ἔσται τοῖνάτωρ δίκη φόνου,
ὃν δυσσεβεῖς τολμῶσιν αἰσχίστῳ φθόνῳ.
Αἰ, αἰ, αἰ.
οὐ νῦν γε πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις φθόνος
ἔβλαψε πολλούς. οὐδὲν δ' ὄζον φίλτατοι
αὐτοῦ τὰ νῦν βλάψειεν ἑβραίων ὄχλον.
χορ. Τί τοὺς δὲ κινεῖς καὶ παρεμβολὴν λόγου;
ὀλοφυρόμεθα παῖς, καὶ κινεῖς τοὺς λόγους.
θεοτ. Ὦ δεινὰ λέξας, οὐχὶ συγκλείσεις στόμα;
σωτῆρα κόσμου σὺ δοκεῖς ὀλοφύρεται;
χορ. Βραχὺ πρόβασα παιδὸς ὀλοφυρμοῦ πάθη,
ψυχῆς ἀτῶνα τὸν πρακτέμονον τέκνου
τρέχοντος, ὃν ζῶντ' ἠθανόντα νῦν ἴδοις.
θεοτ. Οἴμοι τί λεύσω. χερσὶ τὴν ἀλαστόρων
θεηλυτεῖς μοι πέπλον ἕλκει, καὶ φέρει.
Εἰς δεσμὰ τ' ἦλθον, καὶ θέλουσ' ἀγῶσιν,
ὁ δεσμολύτης τῶν δεσμίων.
Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.
ταῦτ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖς πρὶν ἀγγέλου λόγοις,
οὐδ' ἐλπίσι σύμφωνα τοῖς ἐμοῖς τέκνου.
χορ. Ἀλλ' ἀξυνῳδὰ τοῖς πεπηρθυμένοις,
οἷς ἔπεπαθεῖν χερσὶ τὴν ἀλαστόρων.
θεοτ. Αἰ αἰ τί δράσω, καρδία χρὴ οἰχεται.
πῇ πῇ τροπωθῶ τέκνου; ὡς ἀπολόμην.
Ἔκηλε τοῦ νῦν τὸν ταχὺ τελεῖς δρόμον;
μὴ χάλασ' αὖθις ἐν κανᾷ, κἀκεῖ τρέχεις,
ἵν' ὄξος ὕδατος οἶνος ἐποίησεν ξένος;

ὃν εἶχον οἱ δεσμοῖσι λησήρων ἕνα
ἐπερρόθησαν, ὡς θανεῖν σαυρῷ δέον,
λῃστὴρα δ' ἀφεῖναί τε τὸν κακορράπτην.
ὁ δ' ἦγεμὼν ἔφησε τοῖς δ' ἐναντία,
ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὐδοκῶν λέγειν.
ἄλλος γὰρ αὖθις εἶπε τῷδ' ἐναντία,
κραυγῇ πίσωνος κἀμαθεῖ τολμηρίᾳ,
ὃ δ' οὐκ ἐσήνει. κἀπὶ τῷδ' αἴσατο
ὄχλου θορύβου ἀθυρολλώστου μέγας.
ὃς δὴ κάκραγε, παῖδα σὸν θανεῖν θέμις.
κεῖνος δὲ νικᾷ κακὸς ἐν πλήθει λέγων
ὃς εἶπε δεῖ σὸν παῖδα κατθανεῖν ξύλῳ.
Ἤδη δ' ἕως πέφλασεν, ἐκ ῥέθους νέφας,
καὶ δεῦρο ἐλαφρὸν ἦξε τῆς πύλης,
ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
δραμούμενον. καθ' ὃν θανεῖν ἐστι κείσις.
ἐν ἡμέρᾳ γὰρ τῇδε λείψει τὸν βίον.
Ἀΐ αἰ κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.
Ναὶ ναὶ κακῶν πέλαγος ἁλὰν ὁρῶ
τοσοῦτον, ὅσον μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,
μηδὲ πρᾶξαι κῦμα τῆσδε τῆς συμφορᾶς.
φεῦ τῆς ἐβραίων, τί προβήσεται; φρενός.
τί πέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται,
εἰ καὶ θεοῦ τολμῶσι πεκταίνειν φόνον;
καὶ τοῦ μὲν οὔποτ' ἔστι φροντὶς. οὐ γὰρ ὢν μόρου
κατακρατήσει θανατωθῆναι τὸν μόρον.
ἔπεκτον αὐτὸν, οἶδα δ' ὡς ἐγενάμην,
σπέρας φυγοῦσα τὴν τόκων ἀλγηδόνα,

Γαῖ δ' ἄρα λυσίμῳ χθὶ μῆφος θανεῖν;
Ἦ σιδήρῳ πυθμὴ ἀποῤῥῆξαι κείσις;
ἄγγ. Ἐ τύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
Βαίνων, πυθέσθαι δ' ἤθελον τὸ δὴ πάρ,
Σῷ γὰρ ἀεὶ ποτ' εἶχον δύνοιαν πίνῳ,
Βλέπων νιν οἷ' ἔρεξε θαύματ' ἀβροτοῖς,
Κἀμοῦ δὲ δίνυξεν ὀμμάτων κύρας.
Ὁρῶ δ' ὄχλον δραμόντα μὴ φθάζωντ' ἄνδραν,
Ἀ τῶν δὲ δὴ νιν ἠρόμην ἄθροισμ' ἰδών,
Τί καινὸν ἄστει; μῶν τὰ δυσμενῶν πάρα
Ἄγγελμ' ἀνεπέρωκεν ἐβραίων τόλιν;
Ὁ δ' εἶπ', ἰησοῦν κεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας,
Ἑσῶτ' ἀτῶνα θανάτου δραμούμενον;
Ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μή ποτ' ὤφελεν,
Τὸν μὲν κατηφῆ, καὶ σιγῶντ' ἐσηκότα,
Τοὺς δ' ὥσπερ κῶας αἵματος δίψαλέους,
Κύκλῳ ποδηγέοντας ἐγκεχιλωτας.
Ἐ πεὶ δὲ πλήρης ἰῶν Ἰουδαίων ὄχλος,
Δείλαιος ἀὼς δι' ἐμὺθ' ἐφ' ἥγγετο,
Λόγῳ σ' ἐλίσσων ἀλλοφίου ἀφρόνως.
Τέλος δ' ἔφησον ἰὸν ἐκπαλούμενος,
Ὡς ἀκέραιον ἀνεπίπληκτον βλέπων,
Καὶ ξυνετῶς χωροῦντα πρὸς πάντα λόγον,
Τοὺς δ' οὐκ ἐπαινῶν ὡς φονῶντας ἀνόμως
Κἀθοῦπορ οὐχ ὅρισον αἰτίαν φόνου.
Ἔ λεξε χοὠ ἔλεξε, τίς χρή σε λέγειν,
Ὡς ἆρ' ἰησοῦν κατθανεῖν, ἢ μὴ χρεών;
Καὶ τὸν δ' ἀφεῖναι μᾶλλον, ἢ μιαιφόνον,

οὗ εἶχον

τὸν γὰρ δήλιον καὶ θεὸς ἐξελύσατο.
ὦ παῖ πόθι χρυσοῦ μολὼν, ὃς κίβδηλος ἦ,
τεκμήριʼ αὐθρώποισιν ὥπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δʼ ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματος,
ἀλλʼ αὐτὸς εἰδὼς, ἀγνοεῖν πάντας θέλεις.
ὦ Μοῖτʼ ὤμοιτο πανδίκως κακοργάτης.
ἔρρʼ, ἔρρε, παγκάκιστε καὶ μιαιφόνε,
ὤμοι, ἐγὼ δὲ ζῶντα παῖδʼ ἐσόψομαι,
κἄννυν σένουσα πολλὰ, καὶ πεπληγμένη
κοὐδοῖς ἀνίασʼ, ἡ παντλήμων δακρύω.
γυνὴ γὰρ εἰμὶ κἀπὶ δακρύοις ἔφυν.

Χορ. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.
σίγα, σίγα, παῖδʼ οὐκ ἔτʼ ὄφει ζῶντα σόν.

Θεοτ. Οἴμοι πόθεν ὦ; πῆς δὲ δράματος λάβω;

Χορ. Οὐκ οἶδʼ, ἔοικε δʼ οὐ μακρὰν ὁδʼ ἄγγελον
λέξειν τὰ κεῖθεν σοῦ φίλου παῖδος πάρα.

Ἄγγ. Ἔδοξε θανεῖν παῖδα σὸν τῇδʼ ἡμέρᾳ
γραμματέων μήφω τε καὶ πρεσβυτέρων.

Θεοτ. Οἴμοι προσῆλθεν ἐλπὶς, ὦ φοβουμένῃ
πάλαι δʼ μέλον ἐξετηύμῳ τόδε.

Χορ. Ἀτὰρ τίς ἀγών; πόθεν ἐβραίων λόγοι
καθεῖλεν αὐτὸν, κἀπεκύρωσεν θανεῖν;

Θεοτ. Γυναῖκες, αἳ τῆς δʼ ἐγγὺς ἑστὲ ξυμφορᾶς,
γυναῖκες οὐκ ἀνέξετʼ, οὐκ ἀνέξομαι.
ῥίψω, μεθήσω σῶμʼ, ἅπαλλαγήσομαι
βίου θανοῦσα, χαίρετʼ, οὐκέτʼ ἐμὲ ἐγώ.
Σὺ δʼ αὖτε τίνι κάτθριται τρόπῳ θανεῖν.

πολλῶν πεσόντων; εἰ γὰρ ἦδ' ἀνάρχυρθ',
λαβὼν γ' ἂν εἶχες τῶνδ' ἐραθῆναι τάχα,
νῦν δ' οὐκ ἔχεις πῶφασιν, οὐκ ἔχεις λόγον,
κέλη διάρας, καὶ κατειπεῖν αἰτίαν.
οὐ γὰρ βοῦς σὺ δωτίνην πώποτε,
οὐδ' εἰ χύθ' παῖ δαιμόνων σοι ζωσράμη,
καὶ χἠν ἅπασαν ῥημάτων πλήσῃ κακῶν.
Ἐπείμην ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσασαι πίσις,
καὶ πάντες ἐγνώκειαν ἐκτῆν πραγμάτων.
Ἀλλ' ἦγξεν ἀγχόνη σε φιλαργυρίας,
ἡ ῥίζα πάντων τῆν κακῶν πέφυκέ πως.
φρούδη δὲ πίστις ἡ πρὶν ἀπώλωλέ σοι.
τοιόσδε φανεὶς φῶς ὁρᾶν τολμᾶς πάλαι;
ἦ χὠ πρὶν οὐκ ἄρχειν θεὸν δίκης ἔλει;
ἦ ζυγὰ δίκης σὶ καινοῖς κεῖσθαι τὰ νῦν;
Ὦ κακὸν ἔρνος, οὔποτ' εἰ ῥίζης βροτῆ,
γίγρων δὲ ῥιζῶν φημί σ' ἐκπεφυκέναι.
Ἀλάστορος μὲν πρῶτον, εἶτα δὲ φθόνου,
φόνου, πότμουθ', ὅσατε γῆ τρέφει κακά.
οὐ γὰρ ἐρῶ ποτ' ἐκ θεοῦ φῦναι σ' ἐγώ,
εἰδυῖα καὶ πρίν, ὡς δ' παῖ προαίρεσις.
Θεὸς γὰρ οὐκ ἄκοντα σαώζει βίᾳ.
Ὦ δύστροπ', ὦ κάκιστε, καὶ μιαιφόνε,
οἷον πέπαχας, πεπακὼς βύβρυτλον.
Αὐτός σ' ὀνειλπὶς παιδὸς εἶναι πατέρα,
προὔρριζον ἐκτρίψειν οὐ πεύσας πυρί.
Ἐῤῥ' αἰσχρόφρι' φιλίας διαφθορᾶ
ἀπέπυσ', οὐδ' ἀπούπω σι δεῖ συλλαλεῖν.

Καὶ ταῦτα δράσας, ἠλίου τε προσβλέπειν,
Καὶ γαῖαν ὤ κάκιστε βλωμὰς εἰσέλυς;
Ταῦτ' οὔτε θάρσος ἐστὶν, οὔτ' εὐβλωμία,
Εὐθρυπτίλω προδόντα, τολμᾶν προσβλέπειν.
Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Γαστὴρ ἀναίδεια. δοῦ δ' ἐπεμνήσθην σέθεν,
Καίτοι πρὸς οὐδὲν κέρδος. αἰχύνομαι δέ σου
Καὶ μὴ πρόσω, κἂν θάνῃς, κἂν φῆς βλέπειν.
Ἐγὼ τε γὰρ λέξασα κωφιοῦμαι
Τυχὼν τάλη θῆ, τὰ δὲ κωὐκ λαίων μάθοις,
Μάθοις γὰρ, εἰρὼν τὼ κατ' ἀξίαν πίσιν.
Ἐκ τῶν δὲ πρώτων, πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
Ἄ κοὐ ἰούδα τὰ πρὸς αὐτὸν καλά σοι.
Εἴλκυσεν ἐκ σκότους σε τῆς ἀγνωσίας,
Ἔσωσε τ', ὑπέδειξε φῶς σωτηρίας.
Δέδωκέ σοι χάρισμα φωνῶν θαυμάτων.
Μύσας ἔφησε καὶ σὲ ζωπυρίσαι,
Κεῖναι τὲ φυλὰς ἰσραὴλ παντὸς γένους.
Ἔθηκεν ἀρχιερέα πάντα χρόνου,
Ἔκοψέ σου πρόφασιν ἀναρχείας.
Ἔκλεπτ' ἀεὶ, μὴ δόκει λελῃστέναι.
Οὐδ', ἅτε παναγαθὸς, οὐκ ἤλεγχέ σε
Λόγοισιν, οὐδὲ πρὸς σέθεν κακοῦμενος,
Εἰδὼς σε σαφῶς καὶ πρὸ τῆς βλωμείας,
Ἔνιψε καὶ ζῶς δυσμενεστάτως πόδας,
Ἄρτου ζύφος τ' ἔδωκε δυσμενεστάτῳ.
Καὶ ταῦθ' ὑπ' αὐτοῦ παγκάκως ἀνδρῶν παθών,
Προὔδωκας αὐτὸν, δῶρα δ' ἐκτήσω φόνου.

οὐ γὰρ θεός σε σωφρονεῖν ἀναγκάσει,
ἐν τῇ προαιρέσει δέ, καὶ γνώμη βροτῶν
τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν, εἰς τὰ παντ' ἀεί.
ταῦτ' εἰπὼν, οὐκ οἶδ' ἄγγελός τις ἢ βροτὸς
πρὸς αὐτὸν, ὡς ἔρημα, τὸν λόγον πάτλω.
Θεστό. Ὦ παῖ μὴ τὸν, ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ,
οἷων λόγων ἄρρητον εἰσήκουσ' ὄπα.
τάχ' ἆρ' ὁ παῖδον ὄρᾶμα παῖ κατηπάθη,
ὃν πολλάκις ἔδειξας αἰνιγμῷ φίλοις.
οὐ γάρ σ' ἔλαθε τὴν δ' ὃς ἄπιθ' καιῶν.
Ὦ παγκάκιστε, δῶν γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω,
Σὺ ταῦτ' ἔδρασας, δὸν πόδοις ὑβρίζεται;
Σὰ ταῦτα δαῦμον. τίς γὰρ ἂν ἄλλος ποτὲ
Ἔδρασεν, ἢ βούλθοσε δυσμενὴς ἀνήρ.
Ὃ λοιπὸ δράσας, ἥδικη δ' ἐξίσταται,
λίαχρος πύσης ἀξίαν πίσει δίκλω.
Ἀργυρασμοὶ δὲ σῦ ζωεῖδη τῷ λόγῳ;
Ἆρ' ἐσέπι ζῆς, δεινὰ ταῦτ' ἐργασμένθ';
οὐδ' ὧν ὑπὸ γῆς τάρταρα δὸν κρύπτεις δέμας;
Δεῖ γὰρ τὰ νῶν ἢ γῆς σε κρυβίων αἰκάτω,
Ἢ πυρὸς σ' ῥιπαὶ σιν αἰθέρος ἰανεῖν.
Ὦ μῦθος, ὦ μέγιστον, ἔχθιστον κακόν,
τὸν δ' ἄστ' ὧν πόδοῦ ζῶν ὀξωσῶ κάρα.
Ἔπλης πόσ' ἐλθεῖν, ὡς φίλος, διδασκάλῳ;
Ἦλθ' πρὸς αὐτὸν, ἦλθες ἔχθιστος γεὼς,
καὶ πατρὶ, καὶ τῷ, παντὶ τ' ἀνθρώπων γένει;
πῶς πῶς πόσ' εἶπας; πῶς κατεσπάσω πόδός,
γλώσσῃ πόσ' ἡδὺς καρδίᾳ μιᾷ σμ' ἔχων;

λύσῃ παχνωθεὶς, ὡς πεδοδὺς ἀργυείου.
καὶ νᾶμα πυρὸς παμφάγου σε δέξεται.
οὐ γὰρ θέλεις νῶϊ ἐκφυγεῖν πημοείασ.
καὶ τὴν δὲ τεύξει, πευνέπω δέ σοι τάδε,
οὕσ' ἣ ποϋσα λαμπὰς δέξεται θεοῦ,
οὐ νεκρεγκέρδου νεκρέγκρισιν κατίδοις.
ἐς γὰρ ζοσῦτον μοφείασ ἀφικάνεις,
ὥστ' ἔζὸν ὧδις δεῖν ἐλεῖν βουλεύματα,
καὶ παὐτ' ἀφοίτα πεοσπεσεῖμ διδασκάλῳ,
καὶ τὴν ϐλεφάρων θερμὰ χῦσαι δάκρυα,
βρόζειν κρεμασὸν ἐξανάψεις ἀγχόνης.
ψυχὴν ἀφεῖναι τοῖς βροχώμασι ϝέχων.
ὅμως δὲ καὐτοῖς δ' οὐκ ἀπειρικῶς σέ πως
σώσει, τὸ σόν γε πεοσποπύμενος κάρ.
οὐ γὰρ σύνεστ' αὖ ἀγαθός που μὴ μέγειν.
ἀλλ' οὔσε μὴ θέλοντα κρδάναι θέλει,
οὐ γὰρ νόμον πίθησιν ἐν ϐροτοῖς βίαν,
ἥκιστα τῶδ' ἔφυ λῆμα τυραννικὸν,
ῥᾳγεῖς γὰρ αἰχμῶς πάγκακον ἐξεις κάρ.
ἀλλ' οὔτε ταὐτὴ ταῦτα μή σοι τὸν δόκει,
ἔτ' εἰς ἀῶνασ σύπε καὶ μιαιφόνοι,
καὶ πᾶσι ζωφράσασιν οὐ σμικροὶ τόνοι.
λίαθοιϐ δ' αὐτὴ δῆμος ὑβρισὴς ἅπας,
ἢ τοι θανόντες, ἢ φάος δεδορκότες,
οὓς νᾶμα πυρὸς αὖθις ὑποδέξεται.
ὀρθῶς λέλεκται μῦθος ἀϐυδὴς ὅδε,
Ἀκυὶ ἰούσα σῶν κακὸν κατάσασιν,
καί σοι πεοκόπτω γ' οὐδέν, ἢ σκῆπτρον μόνῳ.

Εἰ μὴ κερδαίνοντα καὶ πεῦθον μέγα;
Νῶϊ δ' ὀκ χθονὸς μὴν ὥκ' αὖ ἔρχεται πάλιν,
Κραινῶς ἄνεισι, σῖγα, δέξεται κείσιν.
Ἀλλῶν, ἀθυμῶν παρὶ σὺν ἁμαρτίαν,
Λαοῦ τε θοῦδε μαινόλου θλιμείαν,
Ὡς καὶ πρόπε δανίδου γλώσσα πάλαι,
Οὐκ ἀγνοοῦντι καὶ πρὸ τῆς θλιμείας,
Πλήσει τε πᾶζαν ταῖαν εὐδόξων λόγων,
Ἔργων τε κλεινῶν μυείων θαυμασίων.
Ὄψεσθε δ' οἱ παρὸς μολοῦσι τἀῦθις κλέη,
Κείσιν φέροντα ζῶσι καὶ πεθνηκόσιν,
Καὶ πᾶσι παρέχοντα δ' κατ' ἀξίαν.
Πῶς γοῦν πρόσφατα σύτε καὶ μιαιφόνοι;
Ἢ πρῖαν οὐκ ἐκπίσετ' ἄδικον πίσιν;
Πλοῦ καὶ πρὸ τοῦδε πίσετ' ἄδικον πίσιν,
Εἰ μὴ χέρασ' νίσεσθε τὰς μιαιφόνους.
Ἄ ἄ ἰὼ δέλπτε καὶ τανῦν ξυνισσάμαι,
Αὐτὸς ῥυβῖς ναὶ μασι ἀπομόρξεται.
Ἢ σῆς γε τόλμης νῦν μάθης γεγυμένοι,
Σοὶ δὲ καὶ πᾶς τὴν ἀλαστόρων ὄχλος.
Νῦν δ' εἰ μάθ' δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν,
Ἢν μὴ πάθης, ὧν φόβος τοὺς κρατεῖ.
Κἀγὼ προφήτης τὴν λόγων γενήσομαι.
Ἀλλ' ἐκπρὸς ἄπιθι, καὶ σαυτῷ τάδε
Φρόνιζε τ', αὐτὸς δ' αὐτὸς οὗτος θήσεται.
Σὺ δ', ὡς πορεικὸς, κατθανῆ κακὸς κακῶς,
Πρώτως κρεμαστοῖς οἰβόχοις ἡρτημένος,
Πλημμελὲς ἄδην κραιπνὸν ὁρμήσας τάχα,

ΞΙΦΗΦΟΡΟΥΝΤΑΣ ΚΑΙ ΦΡΟΝΟΥΝΤΑΣ ΑΝΘΡΑΣΕΙ.
ΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΙΝ, ΩΣ ΦΙΛΟΣ, ΔΙΔΑΣΚΑΛΩ
ΡΑΜΒΙ ΠΟΣΕΙΠΩΝ ΧΑΙΡΕ, ΕΦΙΛΕΙ ΔΥΣΤΡΟΠΟΣ.
θ'. ΦΟΥ ΦΟΥ. ΤΙ ΧΕΙΡΟΝ ΤΟΔΕ ΟΛΜΗΣΕΙΕ ΤΙΣ;
ΤΙ ΓΟΥΝ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΑΝΤΕΦΗΣΕ ΠΑΙΣ ΕΜΟΣ;
ΑΓΓ. ΟΥΚ ΕΙΠΕΝ ΟΥΔΕΝ, ΑΛΛΑ, ΕΤΑΙΡΕ ΕΦ' Ω ΠΑΡΕΙ;
ΑΦΑΡ Δ' ΕΒΑΛΟΝ ΧΕΙΡΑΣ ΟΙ ΜΑΙΦΟΝΟΙ.
ΑΜΜΕΣ Δ' ΑΦΑΝΤΕΣ ΑΛΛΟΙ ΑΛΛΗ ΦΥΓΟΜΕΝ.
ΓΕΓΡΟΣ Δ' Ο ΚΛΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙΣ ΑΠΕΙΠΕΤΟ.
ΜΟΓΟΣ Δ' ΕΠΙΣΗΘΙΟΣ ΕΙΠΕΤ' ΑΓΡΕΜΑΣ,
ΕΔΟΞΕ Δ' ΑΥΤΟΣ ΥΠΟΤΟΥ ΤΩΙΠΥΔΗΝΑΙ,
ΣΙΓΗ ΛΕΙΠΟΝΤΟΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΗΡΕΜΑ,
ΤΟΝ ΔΥΣΤΡΟΠΟΝ ΠΑΤΙΩ ΓΕ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ.
ΤΗΣ ΑΣΕΒΕΙΑΣ Ω ΤΑΛΟΥ ΦΟΒΗΤΕΟΝ;
ΟΥ ΔΕΣΜΟΝ ΑΙΔΗ ΤΗΝ ΒΡΟΤΕΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ;
ΛΑΜΠΕΤΟΝ ΑΣΤΕΙΡΟΥΤΑ ΧΗΛΗΝΗ ΣΑΧΩ,
ΚΑΙ ΠΑΤΕΙΑΡΧΑΣ ΕΚ ΛΕΛΕΓΜΕΝΟΥ ΓΕΝΟΣ;
ΜΥΣΗΣ ΦΑΝΕΙΣ ΟΥ ΣΥΜΜΑΘΗΤΑΣ ΑΙΧΥΝΕΙΣ,
ΤΟΝ ΜΥΣΑΡΟΝ ΦΟΥ ΠΕΔΟΥΣ ΑΡΓΕΙΟΥ,
ΠΡΟΥΔΩΚΑΣ ΑΥΤΟΝ ΕΙΣ ΦΟΝΟΝ ΜΑΙΦΟΝΟΙΣ.
ΟΥΚ ΕΙΠΕΝ; ΟΥΣΗΣ ΠΕΡΙΝΟΗΣΑΣ ΦΡΕΝΟΣ,
ΣΚΟΠΕΙΝ ΕΦ' ΟΙΣΙ ΝΥΝ ΕΚΩΝ ΑΛΓΥΝΕΤΑΙ;
ΣΥ Δ' ΟΥΚ ΑΝΕΧΟΥ. ΟΙΧΑΡΟΥ ΓΝΟΙΗΣ ΤΑΧΕΙ.
ΕΥΓΕ ΑΤΙ, ΠΑΤΡΟΣ ΟΥΣΕΒΕΣ ΘΑΛΠΕΙ ΧΘΟΝΑ,
ΕΙ ΜΗ ΓΑΡ ΟΡΚΟΙΣ ΑΒΡΑΑΜ ΥΠΕΧΕΘΗ,
ΟΥΚ ΑΝ ΠΟΤ' ΕΣΧΕ ΜΗ ΤΑΔ' ΥΠΟΞΙΕΝΑΙ,
ΚΑΝΤΕΥΘΕΝΗ ΜΙΝ ΑΠΟΔΟΥΝΑΙ ΤΩΔΙΚΩ.
ΔΟΚΕΙΣ ΓΟΥΝ ΑΥΤΟΝ ΤΑΔ' ΥΠΟΣΧΗΝΑΙ ΠΑΛΗ,

θ'. Αἰ αἰ δοιχόμθα, δῆλθ' εἰ λόγῳ,
κακῶν χαρ ἥκεις, ὡς ἔοικα, ἄγγελθ'.
ἄγγ. Κακῶν μὲν, ἀληθῶν δ' ὅμως. τί γὰρ φράσω;
Ἐ πεὶ τὸ πάχος καινὸν, ὡς ἔφη, φάγοι,
μύσαις ἄριστον παραθεὶς δεῖπνον μέγα.
Δείξασ τ' αἰνίγμασι τὸν αὐτῆ πλέκτιν.
Ἔ πειτα νίψασ τὴν μαθητὴν οὐ τὸδ' ἀσ,
Ἔ ξισιν ὡς εἴθισαι ἐλαιῶν εἰς ὄρθ',
Εἰ πὼν τοῖς μύσαις πάνθ' ἃ νῷ πάλοι,
καταρτίσας σαύτας τε μυσαγωγίαις,
γόλλοῖς ξὺν ἄλλοις καὶ τάδ' εἶπε πρὸς θεόν.
Γάπερ μέγιστον νῷ παράσχεμοι κλέθ'.
τὸ πρὸ σοὶ γὰρ μὴ λιπὼν σοπὲ κλέθ',
εἰς μεῖζον ἥξω, δυσμενῆ κ ταινῶν βροτῶν,
Ἔ θνη τε δίδοῖς πάντ' ἔχον λ πρὸς σέθεν.
λαβὼν δὲ σαύτας, χ' ὡς ἀειτεῖον σφέων
τ' πρμιρεμαθεὶς αὖγε σοῖν χεροῖν νέμω.
κυδοίμενος δὲ τοῖς ἀειτεύμασί μου,
κάλει φίλησ' εἰς δαῦτα, μαιήειος εἶ,
μαιήειος δ' ἀράδε διφρασμένθ'.
ὁ δ' αὖθις ἀφίησιν ὡς βροντὴν ὄπα,
Δηλῶν κλεϊσμὸν αἰθροοδόμῳ βοῇ.
καὶ πρὶν κλείσας, νῷ κλείσω σε σολέον.
Ἐ πεὶ δὲ μύσαις ταῦτ' ἐνηχήθη ξύνως,
Ἦ κει πρὸς αὐτοῖς αἰ τόσῳ τὸ χειμάῤῥου,
γρὸς κ ἦσαν, ἦχι σολλάκις ζυνήγετο,
Οὗ νοὐδ' ὁ πάτης ἀγνοῶν νύκτων μέσων
Ἔ φθασεν, ὅλον τὴν μαιφόνων ἄγραν,

Ἢ οὖς φανείσης ἡέως γ' ὄφελε μόρου,
ὡς πανύχιον κρίνοισιν οἱ μαιφόνοι.
καίτοι δέδορκ' οὐδὲ τὴν παιδὸς λυγὰ
στείχουτ' ὀπαδῶν πυθματ' ἠρεθισμένον,
σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς τόνδ' ἰδύνοντα δόμον,
δείκνυσι δ' ὥστι καινὸν ἀγγέλλει πάρον.

Θεοτό. Τί δῆτ' ἄρα σημάναι μέον θέλει;

χορ. Ἴδω τί λέξαι πυθυσιῶν οὗτος θέλει.

ἄγγ. Ὀτοτοῖ.
καλλίστα πότνα σεμνοτάτα μαρία
αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.
Ἀπωλόμεσθ' οὐ δυσμενῶν πάχ' ὑπότου.

Θεοτό. Τίνα θροεῖς αὐδάν; τίνα βοᾶς λόγον;
Ἆγ' εἰ τὶς φοβεῖσε φήμ' αὖθις νέα;

χορ. Ἔκλυες, ὦ, ἄϊες ὦ, ἤκουκας ὅς,
ὃς παῖδα σὸν πεπύθωκε τοῖς μαιφόνοις;

θ'. Πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν ἀγγελεῖς κακόν;
τίς ἐστι; μῶν τις τὴν φιλεῖν ἠλπισμένων;

χορ. Ἀργυρδέκτης, δύσποτος μύσης λέγει.
Ἀργυροφύλαξ, ἀργυροζώκτης τλέον.

θ'. οἴμοι. τόδ' οἷον ἄλμο πρὸς κακῷ κακόν.
Εἰ τοῖς φιλεῖν δοκοῦσι κατειργάσμεθα.
Ἦ που πέπλημμι ἔργον ἄτολμον τάλας;
τί δ' ἐμὲ λαθὸν πεπύθωκε παντευδρέτλως;
Ἢ τὶς λαβὴ δράματος ἦν ζυδ' μανόλη;

χορ. Ἄκουε τοῦδ' ὅς σοι τρανῶς παῖτ' ἀγγελεῖ.

ἄγγ. Ἄκουε τλῆμον ἡνίκ' πρὶν πανολβία,
Ἄκουε οὓς ἐσ δυσχερεῖς φέρω λόγους.

λόχης κρυφαῖος ἑστάναι κατ' ὄψφρόνην;
Χορ. Ἔννυχος ὄχλῳ σὺν θορύβῳ συρρέῃ,
στρατὸν ὠλιν τε πᾶσαν ἀνόρφναν βλέπω,
λαμπήρασ' ἐσφέροντα καὶ πολλὰ ξίφη.
Θεοτό. καὶ νῦν πῶς ἡμᾶς νῦν τις σὺν σπουδῇ ποδὸς
στείχει, νέον λῃ πρᾶγμ' ἔχων ἴσως φράσαι.
Ἴ' ὦ τί λέξει. καὶ μένα ἀγγελεῖ λόγον.
Χορ. Πότνια τῶν τανσεμνοτάτη παρθένε
Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.
Πολλὴ μὲν σὺ βροτοῖσι, καὶ νῦν αὐώρυμαι,
λύγη κύκλησαι τῆσδε γῆς, ὅσοι τε δὴ
Ναίουσ' λαμπρὸν φῶς ὁρῶντες ἡλίου.
τὰ νῦν δὲ πάλαι τ' ἦ πάλαι μανῆεία.
Θεοτό. Τί δ' ἐστὶν; ἦ σου τίς μ' ἀποκτεῖναι θέλει;
Χορ. Οὐκ, ἀλλὰ παῖς θνήσκει σὸς ὑπ' ἀλαστόρων.
Θεοτό. Οἴμοι τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας τέκνα,
Χορ. Ὡς οὐκέτ' ὄντος ἡβῶς, φρόνιξε δή.
Θεοτό. Ὦ δεινὰ λέξας, οὐχὶ συγκλείσεις στόμα;
καὶ πᾶν μεθήσεις ἀπρεπὲς ῥῆμα φέρειν;
τὸν ὄντ' ἀεὶ γὰρ μηκέτ' εἶναι πῶς λέγεις;
Εὔφημος ἴσθι, κἄντις σοι χρεὼν λέγειν,
λεύ, ὡς πεσόντα, μὴ δ' ἀπεμάσης θεόν.
γοργὰς γὰρ ἀρὰς χρυσέας ἔβλασέ μοι.
καινὸν δὲ πτηνῆν αἷμ' ὑπ' ἀνέρων θεοῦ,
θανεῖν τὸ ἀθάματον, οὐκ ἔχει λόγον.
Ἔπιζον αὐτὸν, οἶδα δ' ὡς ἐκεινάμην.
Χορ. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
καὶ τοὺς δὲ κινῆς κἀναμοχλεύεις λόγους.

τινὸς πῶς αὐδᾷς, μᾶλλον ἢ χαλκὸς βαφάς.
οὐ γὰρ κορείης ἄμμα διέφθειρε λύς,
καὶ παῖδα πῶς ἔπκτον, ὦ θάμβος μέγα.
τὸ βεβισμένον δὲ τὰ νῦν πῶς ὄισω βλέπειν,
τόνουσ' φυγοῦσα πῶς ὀδωδιμαι κάρ.
Ἀνηλάλαξα πῶς πάλαι χαρᾶς ὕπω,
ὅτ' ἦλθεν εὐάγγελος ἀγγέλλων τόκον,
φράξων ἄλυξιν δυσμενῶν βροτῶν γένει,
καὶ γηθόσυνον χάρμα μοι φέρων μέγα.
λόγοις δὲ τοῖσδ' οὔτοι τὸς οὐκ ἐφαινόμην,
πειθὼ φέρουσα τοῖς φέρουσι θέσπελον φάτιν,
οὐχὶ σφάγιον μιαίνουσαν μ' ἐν πεκεῖν,
Ἀλλ' ὡς ἄνακτα γῆς πεκεῖ παντὸς κύρειν.
ὅμως δ' ἔθυον καὶ γυναικείῳ νόμῳ,
τυχεῖν τ' ἔπεμπον ἀλαλαγμὸν ἐκ μέσης.
λακὼν δ', ἀνθυφημοῦσα τὼ ἀγγελίαν,
θυηφάγον φέρουσά τ' εὐώδη φλόγα,
οἵαν θύειν φράζοισιν οἱ θεοπόνοι,
ζῆλον ἔμπυρον, πνεῦμα ζωπετεῖ μόσον,
ἔρωτά τ' ἐνάθεκτον ἔνθερμον λίαν,
Ἀ θυσίαν οἴδαμεν εὐφημουμένην.
καίπως χρόβειμι κολλάχα νῦν δρίμυβέλης.
κἀγὼ πόθυμος ἔννυχθ' ὁραμεῖν θέλω,
ἰδεῖν τε παιδὸς ἣν κακὸς τύχω πάθοι,
Αὗται δ' ἔπειθον μ' ἡμέρας μίμνειν φάος.

χορ. Δέσποινα νῦν πύκαζε σὸν δέμας τάχει.

θεοτό. Ἄνδρες πρέσβιοι ἐμφανεῖς ἔξω πύλης.
τί δ' ἐστί; μῶν τι δυσμενῶν ἀγγέλεται

Νῦν δ' ἐλθὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ καίρια,
Αὐτῆς πεφυβύσης αὔσρα, καὶ κράτους κλέος,
φιλεῖ γὰρ ὕβρις ἡ πάλαι πίπτειν νέαν.
Ἐκ δακρύων δάκρυα καταλείβεται,
Ὧν οὔτε μέτρον, οὔτ' ἀριθμός ἐστί τις,
κακῷ γὰρ κακὸν εἰς ἄμιλλαν ἔρχεται.
Ὅθεν τὸ τύτνια φύσις ἡ μωμονή,
Στένει κλάουσα συμφορὰς πεφυρμένας,
Διαδοχάς τε τῶν ἀφορήτων πόνων,
Τὸν πάντα χωτήκουσα δακρύοις χρόνον.
Ἐ πεὶ πρὸς ἐλθροῖς ἤθετ' ἠδικημένη,
Καὶ μητρὸς αὐτῆς πρῶτα πημονὴ βλάβη,
Ὧν πάντες ἐσμὲν οἱ κατὰ χθόν' ἔκγονοι.
Βοᾷ μὲν ὅρκων, αἰκαλεῖ δ' ἐξιᾶς
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεὸν μαρτύρεται.
Ἔγνω καὶ ἡ πάλαινα συμφορῶν ὕπο,
Οἷον παρῶσαν μὴ λιπεῖν ἑαυτὸν χθόνα.
Στυγεῖ δὲ κόσμον, οὐδ' ὁρᾷ σ' εὐφραίνεται,
Εἰς τὸ τὸ γὰρ νῦν ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὡς θ' ἡμέρας μ' ὑπῆλθε, γῆ τε καὶ τὸ λφ
Λέξαι μολοῦσαν εὑρ' ὁ φύσεως βλάβας.
Οὔπω γὰρ ἡ πάλαινα παύεται τόνων,
Τίκτουσα, μὴ πίκτουσα, φθύγουσ' αὖ τόκων
Δύσην, ἐμαυτῷ γ' λέγω, λέγουσά σε,
Τίκτουσαν, οὐ πίκτουσαν, ὡς ὑπὲρ λόγον.
Τόκον γὰρ ἔγνων ἄτοκον, τί γ' φράσω;
Πόνων φυγοῦσα, καὶ φθορὰν νῦν καὶ πάθη.
Οὐκ οἶδα πέρ-μιν, οὐδ' ἐπίφοβον φάτιν

τοῦ μηδὲ συμφέροντος αὐτίκα σφίσι,
λειμῶνος ἐξώκισο τῶ πανολβίου,
λύμῃ καταικριθεῖσα καὶ λυγρὸν μέρος,
μήτης τέκνων τ' ἤκουσεν ἐκ δυσκοίτας
μογοστοκοῦσ', ὠδῖσι τ' ἐμπαρφμένη,
ἰὲξῶτ' αὖ ὤκει τὴν δε χῆν ὀλεθρίαν,
σὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν ἀρᾶς ὑσάτης,
ἅ' πρ πεκεῖν ὤειτο λύπαις καὶ νόοις,
διαδοχάς τε παραπέμπειν τῷ βίφ,
διαλλαγάς τ' ἐπεῦθεν εὑρεῖν ἐξόχου.
οὐδ' αὖ γένθ' ὅλφλεν ἀνθρώπων ἅπαν,
καὶ τὸν δυσχερῆ ἀλθανεῖν ἔπεισί πως,
ἀγαθότητι διαπέφαι καπέναι,
καινῶς βροτωθῆναί τε καὶ τλῆναι πάθη.
οὐδ' ἂν ἐγὼ πέφυκα μήτης παρθένος,
καὶ μῦν ἔκλυον ἰόν ἔλκεσθαι κείσει
οὐράνιον, χθόνιον, ἀμφαφνῆ χθονός,
ἰδεῖν τ' ἔφειπον τόνδε καθυβρισμένον,
ἅ' περ ἀλφῶν φέρουσα φῶ δεινὴν φλόγα,
ἡ' σφόδρα μαμάσει με, καὶ σροβεῖ κέαρ,
καὶ καρδίαν δίεσιν, ὡς ῥόωτερον μέγα.
ὡς νηπρεκῶς ἦνσε συμεῶν χερῶν,
τηλεσκόποις ὄμμασι πάντως πεοβλέπων.
ἦ' σου μείζη γίνεται σωτηρία,
ὅ' ταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ δίχρσατῃ,
τὰ πάντα συμφέρουσα τῷδ', ὡς πρ ἐμοὶ.
μηδὲ πρὸς ἄλλου πάρφασίν ἵνα κλύῃ,
ἀλλ' ἔσι συμφρονοῦσα γνησίφ πόσει.

μὴ δ' ἢ φθορά τ' ἐσεῖλθε θηρὸς ἀπάτῃ.
καὶ ποτ μὲν ὑπέσημεν ἀδίκῳ κείσει,
ὡς μηδ' κακὸν ἀδιάφθορον μένῃ.
οὐκ ἦν βροτῷ θέναι πεῖ καὶ τλῆναι μόρον,
τὸν ξωοποιὸν δεσπότην θεὸν λόγον,
ἀφθαρτίσαντα φθαρὲν φιλανθρώπως,
καὶ ζωοποιήσαντα βροτῶν ἅπαν.
μόνητος αὐτὸς δ' ἀκινήτου τὸ λήθου,
ἢ δ' οὐκ ἂν ἐκπέφωκε μήτηρ δεσπότου.
καὶ τόνδε νῦν ὀρῶσα πάλαι τ' ἀδίκως
θρηνοῦσ' ἀνακλάγξε πτυχωμάτων.
ῥόσπα γὼ τὸ δράματος εἰσί μοι πάδε,
μήτηρ πάναγνος, παρθένος μύστις, κόραι
αἱ συμπαροῦσαι μητρὶ τῇ δεσπότου.

Προλογίζει ἡ παρθένος.

ἵ' ὀφελ' ἀλειμμῶνι μηδ' ἔρ-
πειν ὄφις,
μηδ' ἀνάπαυσιν τοῦ δ' ὑφε-
ρπύσην δράκων
ἀγκυλομήτης. οὐ γὰρ ἂν
πλύρας φῦμα,
μήτηρ γένοιτ' δύσηνος ἠπατημένη,
τόλμημα τολμᾶν παντὸς τολμῶν ἀνέτλη,
ἔρωτ' ἔρωτι θυμὸν ἐκπεπληγμένη,
θεώσεως πειθῆσα τυχεῖν αὐτόθεν.
οὐδ' ἂν φαγεῖν πείσασα καρπὸν τὸν τόσιν,

Θεοτόκος.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΤΡΑΓΩΙΔΙΑ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΣΧΩΝ.

Ὑποθεσις.

ΓΕΙ δ' ἀκούσας δύσεβῶς φθιμάτων,
ἐ ΠΟΙΗΤΙΚΩΣ νῦν δύσεβῆ λύειν θέλεις,
Προφρων ἄκουε νῦν τε κατ' εὐσέβειαν.

Τὸ κοσμοσωτήριον ἐξερῶ πάθος,
ὅθεν μαθοῦσα πᾶσα μυστικῶν λόγων,
ὡς ἐκ τόμαζος μητρὸς παρθένου κόρης,
Μύσου πεφιλμένου τε ζωῆς διδασκάλου.
Προώτιον γὰρ αὐτὸν νῦν παρασήσει λόγος,
Μητρὸς πρεπῶς θρηνοῦσαν ἐν καιρῷ πάθους,
Τὸ τμηθὲν τε τῶν πεφασιν ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης
Σπένουσαν, ὡς φανεῖσαν ὄντως αἰτίαν,
Τοῦ μητέρ' αὐτὸν τὸν λόγου χρηματίσαι,
Καὶ νῶι δεῖν πάσχοντα δοῦναι ἀδίκως.
Εἰ μὴ γὰρ ἐσφάλημεν ἀπροσξίᾳ,
Οὐκ ἂν κατεκρίθημεν ἀρχῆθεν μόρου.
Κἂν μὴ διεφθάρημεν ἐρπετοῦ δόλῳ,

animum applicuisti ad eos libros diuulgandos, qui legentibus in æternæ salutis via quasi duces esse possunt. quod tuum institutum alij laudant, ego etiam pro mea tenui fortuna imitor. nam ex multis Gregorij Nazanzeni scriptis, quæ non dum exierunt, tragœdiam de morte Christi, luculentissimis versibus expressam, emisi. & quoniam, hoc tu genere scriptorum quàm delecteris, non ignoro; qui omni ratione id agis, vt ad sanctissimorum hominum exemplum tuam vitam moresq; conformes; quod iam es consecutus: volui, vt ea in tuo nomine appareret. in quo etiam illud spectaui, vt ex paruo munusculo magnitudinem obseruantiæ in te meæ cognoscerem. Vale.

REVERENDISS. ET HO-
noratiſsimo S. R. E. Præsbytero, Mar
cello Ceruino, Card. Sanctæ Cru-
cis, Antonius Bladus Aſula-
nus S. P. D.

VA IN CIVITATE
religionem, & veram pietatem
Principes colunt, fieri videmus,
vt, eorum exemplo commoti, reliqui ferè
ciues eandem rationem ſequantur. itaque ſi
cui nunc multo, quàm vnquam antea, ſan-
ctior et moderatior Roma videtur, factum
laudet, cauſam non quærat, cum videat qua-
lem Pontificem habeamus. cuius quidem Pon-
tificis veſtigia, quæ ad immortalitatem du-
cunt, omnino non pauci ſequuntur, ſed ipſe
hoc egregie, ac præter cæteros facis. vitæ
innocentia, conſilio, re adiuuas, atque exci-
tas ad bene agendum. nunc quidem etiam

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Θεοτόκος.
Αγγελος.
Χριστός.
Ιωσὴφ.
Μαγδαληνὴ.
Σωσαπατὴ ἀρχιερέων.
Χορὸς πρεσβέων.
Ημίτροπος.
Θεολόγος.
Νικόδημος.
Νεανίσκος.
Κουσωδία Πιλάτου.

ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Τοῦ ἁγίου Ἱερωνύμου πρεσβυτέρου περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Σασίμων πρότερον, εἶτα Ναζιανζοῦ ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, ὁ ἐμὸς διδάσκαλος, οὗ ἔχω μνείαν, τὰς θείας ἐγκωμιάσας γραφάς, εἰς πρεῖς μυριάδας στίχων πάντα τὰ ζωτάγματα αὐτῶν ζωεθηκεν, ἀφ' ὧν εἰσι τάδε. περὶ τῆς πολυτῆς τοῦ ἀδελφοῦ καισαρείου, περὶ φιλοπτωχίας, ἐπαίνους τῶν μακκαβαίων, ἐπαίνους κυπριανοῦ, ἐπαίνους ἀθανασίου, ἐπαίνους μαξίμου φιλοσόφου, μεθ' ὧν ἔχρειαν αὐτοῦ ἐζήτησεν, ὃν πρὸ ὀλίγου πρὸς ἡμῶν ἐπιστολὴν ἔλαβεν, ἔστι γὰρ καὶ ἄλλη βίβλος, καταγωνισιν τοῦ αὐτοῦ μαξίμου πρεσβεύσασα, ὡς μὴ ὄντα εἶναι, ὃν αὐτὸν καὶ ἐπαινέσαι καὶ φέξαι οἱ καιρῷ. καὶ βίβλοι δι' ἑξαμέτρων, πρὸς ἡνίαν καὶ γάμον, καθ' ἑαυτὸν διαλεγόμενον. κατὰ εὐνομίου λόγος εἷς, περὶ πνεύματος ἁγίου λόγος εἷς, κατὰ ἰουλιανοῦ τοῦ βασιλέως λόγος εἷς. ἠκολούθησε δὲ τῷ πολέμωνι χαρακτῆρι. καὶ πρὸς ὧν, εἰς τὸ οἰκεῖον τόπων ἐπίσκοπον καταστήσας, οἷ ἀγρῷ βίον μοναδικὸν ἀπηνέγκατο, καὶ ἐτελεύτησε πρὸ τοῦ τέλους χρόνου, βασιλεύοντος θεοδοσίου.

21

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΑΝΖΗΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑ,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΣΧΩΝ.

SANCTI GREGORII NAZANZENI THEOLOGI TRAGOEDIA,

CHRISTVS PATIENS.

ROMAE M. D. XLII.